

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Έρωτος θυσία

Δράμα εις πράξεις τρεις

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 8 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-8
2. 9 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-8
3. 10 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-8
4. 11 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-4
5. 12 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-4
6. 13 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-4
7. 14 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-4
8. 15 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-4
9. 16 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-5
10. 7 Νοεμβρίου 1875, σ. 1-5

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΚΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΦΙΛΑΡΧΟΛΟΓΙΚΩ ΣΥΛΛΟΓΩ.

ΠΑΡΝΑΣΣΩ

Τη 29. Νοεμβρίου 1873

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Στέφανος Άνταπας
- Μάρκος Σωσιπάτρος, υιός αὐτοῦ
- Ήλιος, υιός αὐτοῦ
- Θεόδωρος, υιός αὐτοῦ
- Εἰρήνη, σύζυγος τοῦ Σωσιπάτρο
- Άγαπία, κόρη αὐτοῦ
- Τάσος, ἀδελφὸς τοῦ Σωσιπάτρο
- Γιάννης, υιός αὐτοῦ
- Υψηλότες, Κληρικοὶ

* Η σκηνὴ ἀρχίζει ἐν Σκηνῷ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

* Η σκηνὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἐξ ἑσπέρου τοῦ Σωσιπάτρο ὅπως τὸ ἔσπερον ἔσπερον. Ἐστὶν ἐν τῷ βάλκονι καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν κλεισμένων. Μισρὸν κλεισμένων πρὸ τοῦ πρὸ τοῦ διὰ τῶν κλεισμένων. Πόρτις θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΡΗΝΗ καθήμενη, ΓΙΑΝΝΗΣ ἄρθος πρὸ αὐτοῦ.

ΕΙΡΗΝΗ

Τί θά κέρωμεν ὁμῶς χωρὶς ἀμαζῶν.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Αἶ, κυρία, ὑπομονή· ἐκεῖ ποῦ ἐμείναμεν τόσαις ἡμέραις, ἂς περιμενόμε δύο τρεῖς ἀκόμη, ἔπειτα ἡ εὐγενεῖα σου δὲ βγαίνεις ποτέ.

ΕΙΡΗΝΗ

* Ἀδιάφορον τὴν χρειάζεται ὁ Στέφανος τὴν ἄμαζαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θά εὐρούμε, θά εὐρούμε· αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀκριβός.

ΕΙΡΗΝΗ

* Ἄνοιξτε ὀλίγον τὸ παράθυρον, Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κάνει ἀκόμα θρόσσι, κυρία.

ΕΙΡΗΝΗ

* Ἄνοιξέ το.

ΓΙΑΝΝΗΣ βάλτων πρὸς τὸ παράθυρον
* Ὅπως ἀγαπᾷ.

ΕΙΡΗΝΗ

Τί ὦρα νὰ ἔνε;

ΓΙΑΝΝΗΣ παρατηρῶν ἔξω

Μὰ δεῖ βγῆκε ὁ ἥλιος· πρέπει νὰ ἔνε πάντα καὶ μισί.

ΕΙΡΗΝΗ

Τί ὦρα ἔφυγεν ὁ ἀκρίτης σου;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲν τὸν κατάλαβα· πρέπει νὰ ἔφυγε ὁμῶς νόχτα, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τῆς τέσσαραξ ἑσπέρου.

ΕΙΡΗΝΗ

Πῶς νὰ ποτίσουν τοὺς γλάστρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ

* Ἀμέως, κυρία.

Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΙΡΗΝΗ μόνη, ἐκείδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης:

Θεὸ μου, τί ὄνειρον ἦτο! πῶς ἐσπέρηθη!

Καὶ ἤματι μόνη, μόνη μα ἡ τοῦ ἡβελῆ νὰ φωνάξω, νὰ ἑσπέρησω· βόθθειαν, καὶ ἡ φωνή μου ἐπνίγετο. Πῶς ἐγέλα! Ἦτο κοινὸς ὁ γέλωτος τοῦ ἀκόμη τὸν ἐσπέρησάμην ἐδάγγαζεν δεῖ, μου ἐπνίει τὸ χέρι (ὁφείρομαι) Ἦως; μου ἐπνίει τὸ χέρι! ὦ Θεὸ μου, τί κακὸν

ὄνειρον εἶδα! (μένει σάντους) "Ὁχι· δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ποτέ. Μ' ἐγκατέλειψες, καὶ ἂν γνωρίζῃς ὅτι ὑπανδρεύθην δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον· εἶνε τιμίου χαρακτήρος ἄνθρωπος καὶ οὐδέποτε θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μου. (κλαίουσα) Οὐδέποτε! (Μετὰ μικρὰν σιγήν) "Α! ὄχι· δὲν θ' ἀποθάνω, θεὸς μου, χωρὶς νὰ τὸν ἴδω!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΙΡΗΝΗ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ φέρων
στολὴν κυνηγοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς αὐτό; τόσον πικρὴ ἐξύπνησες, Εἰρήνη;
ΕΙΡΗΝΗ περιπετυσομένη αὐτὸν
Καλημέρα, Στέφανε.

Ζητεῖ νὰ τὸν φιλήσῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐκπληκτος

Μὲ φιλεῖς, Εἰρήνη; εἶσαι καλὰ σήμερον;

ΕΙΡΗΝΗ κλαίουσα

Διατὶ ἤργησες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ θωπεῖων αὐτὴν

Εἰρήνη μου, μὴν κλαίης.

ΕΙΡΗΝΗ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της

Τί ἔφερες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ παρατηρῶν αὐτὴν περιέργως

Καλὰ εἶσαι;

ΕΙΡΗΝΗ γελῶσα

Καλὰ, καλὰ· τί ἔφερες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ὅ,τι θέλεις... ὡς καὶ ἓνα λαγόν.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὲ ἀσημένια βόλεια τὸν ἐσκότωσες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁὔ, καυμένη καὶ σὺ, μὴ χειρότερα!

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σκοτόνεις
λαγόν;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καὶ τί μὲ τοῦτο; αὔριον ἂν δὲν σοῦ φέρω
ἄλλους δύο νὰ μὴ μὲ λέγουν Στέφανον.

ΕΙΡΗΝΗ

Θὰ μοῦ ἀφήσης ὁμως τὸ πουγί σου πρὶν
φύγης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κατάλαβα, ἔχεις ὄραξιν σήμερον, ἀλλὰ δὲν
πειράζει, λέγε ὅ,τι θέλεις.

Διαμάντει τὴν χεῖρα της, ἵνα
τὴν φιλήσῃ.

ΕΙΡΗΝΗ ἀποσύρουσα αὐτὴν

Καὶ λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ λαγοῦ τί ἄλλο ἐσκό-
τωσες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ προσπαθῶν νὰ λάβῃ

τὴν χεῖρά της

"Ἀφήσέ με νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι.

ΕΙΡΗΝΗ ἀποποιουμένη

Τί ἄλλο λοιπὸν;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ καταπνίγων στεταγμένον
τέσσαρα τραγόνια, ὀκτὼ ὀρτύκια, καί...
λέγων ταῦτα κενοῖ τὴν πύρρα αὐτοῦ.

ΕΙΡΗΝΗ βλέπουσα τὸ βλέμμα

ἐντὸς τῆς πύρας

Καί... μὰ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο ἐδῶ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καί... καὶ τὸν σκύλον μου.

ΕΙΡΗΝΗ

"Α! τὸν καυμένον!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο λαγός, σημαδεύω, τραβῶ,
καί... καὶ τὸν σκοτόνω.

ΕΙΡΗΝΗ γελῶσα

Εἶσαι λαμπρὸς κυνηγός!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ σημαίνων τὸν κώδωνα
ὑπομονῆς. Θὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα σου σήμε-
ρον;

ΕΙΡΗΝΗ καθημένη

ὑποθέτω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ καθ' ἑαυτὸν

"Ἀρά γε ἔφεραν τὰ ἄνθη;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΩ, ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θέλετε τίποτε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δόσε αὐτὰ τοῦ μαγείρου. Πῶς νὰ κάμῃ τὰ τρυγόνια, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Μὰ ξεύρει ὁ μάγειρος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ταπεινῆ τῆ φωνῆ

"Εφραν τὰ ἄνθη;

ΓΙΑΝΝΗΣ ὁμοίως

Μάλιστα', ἀρέντη ὁ ἄνθρωπος περιμένει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλέ.

Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αἶγα λαιπὸν τώρα, διότι καθὼς βλέπω ἐσηκώθης καλὰ σήμερον εἶσαι εὐθυμος, Εἰρήνη. (καθήμενος παρ' αὐτῆς.) Ἄλλὰ πῶς σοῦ ἔλαθε νὰ σηκωθῆς τόσον πρωὶ;

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἤξεύρω τί εἶχα, δὲν ἔμπορευσα νὰ κοιμηθῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σοῦ ἐπέρασαν ὁ κεφαλόπονος;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄκομη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θὰ ἄφρσες πάλιν τὸ παράθυρόν σου ἀνοικτὸν ἄν τὴν νύκτα.

ΕΙΡΗΝΗ

"Εκαμνε τόσην ζίστην.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τέλος πάντων ἂν ὄχι δι' ἄλλο τίποτε, ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ παρακαλῶ ἐγὼ, μὴ τὸ ἀφίνης ἀνοικτὸν. Τί ὠφελεῖ νὰ ἐξακολουθῆς θεραπεῖαν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κοιμᾶσαι μὲ ἀνοικτὸν παράθυρον;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄ, νομίζεις ὅτι μὲ βλάπτει αὐτό;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ὅλα σὲ βλάπτουν· δὲν θέλεις νὰ τὸ ἐνοήσης, Εἰρήνη μου, ὅτι ἡ κατάστασις τῆς υγείας σου δὲν σοῦ ἐπιτρέπει αὐτὰς, πῶς νὰ εἰπῶ, αὐτὰς τὰς ἀπερισκεψίας; "Επειτα ὅσον καὶ ἂν μοῦ λέγης ὅτι ἀκολουθεῖς τακτικὰ ὅτι σοῦ λέγει ὁ ἰατρός, δὲν τὸ βλέπω· δὲν σοῦ εἶπε νὰ κάμνης τακτικὰ περιπατοῦν; τότε θ' ἀρχίσης;

ΕΙΡΗΝΗ

Ποῦ νὰ πάγω; δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σήμερον ὅμως θὰ ἐξέλθης πηγαίνομεν πρὸς τὸ Τατόι, ὁ δρόμος εἶνε ὠραῖος.

ΕΙΡΗΝΗ

Βαρύνομαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κατίθα τοῦλάχιστον εἰς τὸν κῆπον· ἔπνευσε ὀλίγον· θέλεις νὰ ἐξέλθωμεν ἔφιπτοι;

ΕΙΡΗΝΗ

"Ἄ! ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἦλθεν ἕνας ἀμαξᾶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς δὲν τὸν εἶδα;

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἦσο ἐδῶ· ἦλθε πρωὶ πρωὶ, ὅτι εἶχα ἐξυπνήσει· τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ ὑστερώτερα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς σοῦ ἐφάνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Καλὸς φαίνεται, ἀκριβὸς ὅμως πολὺ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πόσον ζητεῖ;

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν θὰ τὸ πιστεύσης, εἶνε ὅμως περιφρημος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πόσον;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐκατὸν πενήντα δραχμῶν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐγειρόμενος

Μπρρρρ! κατὶ ὀλίγα ζητεῖ· καὶ τί τοῦ εἶπες;

ΕΙΡΗΝΗ

Νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἰδῆς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲν τὸν ἔστειλες ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθεν;
ἱερελλάθην ἐγὼ νὰ δώσω ἑκατὸν πενήντα
δραχμὰς εἰς ἓνα ἀμαζῆν; καὶ δὲν πέρνω τότε
ἓναν ὑπουργικὸν γραμματεῖα νὰ κάμνω καὶ τὸ
πικίτον μου τὸ βράδου; πόσον νομίζεις πέρ-
νουν οἱ ὑπουργικοὶ γραμματεῖς;

ΕΙΡΗΝΗ

Ὁ καλὸς ἀμαζῆς εἶνε καὶ ἀκριβός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ μὲ τὰ σωστά σου ὁμιλεῖς, Εἰρήνη;
ἑκατὸν πενήντα δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας;
αὐτὸ εἶνε τρέλλα.

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν σὲ βιάζω, μὴ τὸν πάρος, ἀλλὰ μὴ νο-
μίζῃ; ὅτι θὰ εὔρης καὶ πολὺ εὐθηνόν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θὰ εὐρωμεν μὲ τὴν ὑπομονήν; ἂν θίλῃς
ὅμως πάλιν τὸν κρατῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ὅχι, ὄχι, εἶνε πολὺ ἀκριβός.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.**Οἱ Ἀναγνώστῳ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ.****ΘΕΟΔΩΡΟΣ**

Ὁ κύριος Ἀντίπας, παρακαλῶ, ἐδῶ κά-
θεται; Ἄ! Στέφανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μπᾶ! πῶς ἐδῶ; ποῦ εὐρίθης;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ τῷ Στεφάνῳ

Ὑστῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὴν κυρίαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἰρήνη, σοῦ συσταίνω τὸν κύριον Θεόδω-
ρον Μάξιμον, υἱὸν οἰκογεναιακοῦ φίλου.

ΕΙΡΗΝΗ

Καλῶς ὀρίσαστε, κύριε, καθήσεται.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κρυφίως τῷ Στεφάνῳ

Ἡ κυρία ποῖα εἶνε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἡ γυναῖκά μου, τί διαθέτοιο, δὲν ἤξεύρεις
ὅτι ἐνομφεῦσθην;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δὲν τὸ ἤξευρα, φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς.
Κυρία μου, γαίρω πολὺ ὅτι ἔλαβον τὴν τιμὴν
νὰ σε γνωρίσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κάθησε, ἄφησε τὸν σάκκον σου; θὰ μείνης
ἡμέρας εἰς τὴν Κηρισσιάν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ! μὰ τότε θὰ καθήσης εἰς τὸ σπίτι μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δὲν σοῦ κρύπτω ὅτι ἠρχόμην μὲ αὐτὸν
τὸν σκοπὸν, ἀλλ' εἶσαι νυμφευμένος... καί...

ΕΙΡΗΝΗ

Τί ἔχει νὰ κάμῃ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σὲ προσκαλεῖ ἡ σύζυγός μου; αἶ, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Βεβαίως.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! κυρία μου, σὰς εἶμαι ἐγνωσμένων.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λίγες λοιπὸν, τότε ἦλθες; ποῦ ἦσο; δὲν
ἐσπούδαξες εἰς τὴν Γερμανίαν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! φίλε μου, μὴν ἐρωτᾷς; πρέπει νὰ σοῦ
διηγηθῶ ἀλόκληρον μυθιστόρημα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὅχι δὰ, λίγες, λέγες.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους
πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ τί μοῦ συμβαίνει, διότι
δὲν εἶπα τίποτα εἰς κανένα καὶ θὰ σκάσω ἀπὸ
τὸ κακόν μου. Στέφανε, σὺ θὰ μὲ βοηθήσης,
διότι εἶμαι πολὺ δυστυχής; ἀπὸ σὲ ἐξαρτώμαι,
ἀπὸ σὲ, φίλτατε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ τί τρίχει; μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Εἶμαι τρελλός, φίλε μου, δι' ἓνα ἄγγελον,
δι' ἓν οὐράνιον πλάσμα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τὸ ὅποιον δὲν σ' ἀγαπᾷ, αἶ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ. . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λοιπὸν ποῦ εἶνε ἡ δυστυχία σου;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐχει μητέρα ὁ ἄγγελος αὐτός; ἂν ἦνε ποτὲ δυνατόν νὰ ἔχουν μητέρα οἱ ἄγγελοι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄν, βλέπεις, ἰδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν συμβαίνει ἐνίοτε τοῦτο.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄφες τοὺς ἀστεϊσμούς, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄκουσε. Ἐἶχα τελειώσει τὰς σπουδὰς μου εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ἐπέστρεψα διὰ Βιέννης καὶ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον ἔφρευγεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐγνώρισα αὐτὸν τὸν ἄγγελον, πλάσμα θεοπέσιον· θὰ τὴν ἰδῆς ἔδῳ καὶ θὰ μὲ δικαιώσης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θὰ εἴθῃ ἔδῳ εἰς τὴν Κηρυσσιάν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Στάσου, στάσου· λοιπὸν ἐκ πρώτης στιγμῆς τὴν ἐρωτεύθην. Δὲν εἶμαι δεῖλος, ἐξ ἀναστάσεως, ἔχω πολὺ θάρρος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν πλησιάσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἀνάξιος!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐν τούτοις ἔβλεπα ὅτι δὲν ἦτο ἀδιάφορος πρὸς ἐμὲ· μ' ἐκύτταζε, μοῦ ἐμειδία καὶ τέλος πάντων ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἠγάπα.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐββαιωθήτε ἀμέσως;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! κυρία μου, ὁ ἔρωσ ὅταν ὑπάρχη, φωνάζει καὶ δὲν ἠπατήθην. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἡ μήτηρ ἐνόησε τὰ πάντα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ναί, φίλε μου Ἄ! πῶς τὸν λυποῦμαι τὸν ταλαίπωρον ἄγγελόν μου· θὰ ἰδῆς καὶ τὴν μητέρα. Πρέπει νὰ ἦνε θηρίον αὐτὴ ἡ γυναῖκα· ὑψηλὴ, ὑψηλὴ, κάτισχνος, γραιὴ φιλάρεσκος, κομψευομένη μὲ τὸν πλοίαρχον, μὲ τὸν ἱατρὸν τοῦ πλοίου, εἰς ὕψιν ὅμως μεταβαλλομένη ἅμα τις ἔριπτε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς. ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ κατακερματίσῃ πάντα, ὅστις ἐπὶ πολὺ ἐκύτταζε τὴν θυγατέρα τῆς ἐμὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ ὑποφέρῃ. Ἐρθάσαμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπεβιβασθέντες ὅλοι, καὶ ἐγὼ ἀντὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου ἠκολούθησα τὴν ἄμαζαν, ἣτις ἔφερε τὸν ἄγγελόν μου εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐἶχα σκοπὸν νὰ κατέλθω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ τροχὸς τῆς

ἀμάξης μου θραύεται καθ' ὄδον καὶ χάνω τὰ ἔχη τῶν ἀγγέλων μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐδῶ τὸ ὄραμα μεταβάλλεται ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! φίλε μου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ὅσα γράφουν οἱ μυθιστοριογράφοι δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὰς περιπετείας μου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν περιήλθον ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα, ὥπως ἀνεύρω τὴν κόστην τῶν ὁσείρων μου. Κανεὶς δὲν εἶχεν ἰδεῖ ὑψηλὴν καὶ κάτισχνον γραιὴν· σὺ οὐδεομένην ὑπὸ ὠραίας κόρης. Δὲν ἔδωσα πίστιν εἰς τοὺς ξενοδοχοὺς καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου ἀπεράσιμα νὰ τρώγω κάθε ἡμέραν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον, ἐπὶ τῆ ἐλπίδι ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ τὰς ἀνακαλύψω κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γέφυματος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καὶ ἔραγες εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μεσημέρι καὶ βράδυ, φίλε μου, ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἡμέρας. Δὲν ἄφησα οὔτε ξενοδοχεῖον, ἀλλ' οὔτε καὶ πανδοχεῖον.

ΕΙΡΗΝΗ

Τὴν ἠύρατε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὅχι, κυρία μου, πουθενά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς λέγεται;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Α! Ἐν ἤξευρα κἄν τὸ ὄνομά της δὲν θὰ ἐτυρανοοῦμην τόσον καιρὸν· ἀλλ' οὔτε τὸ ὄνομά της γνωρίζω. "Ἡμῖν ἀπληπισμένοις· ἔστρεψα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐλπίζων νὰ τὴν συναντήσω εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ λουτρά, κουθενὰ δὲν εἶφαινετο. Χθὲς τὸ βράδυ... Ἐ! κυρία μου, συγχωρήσατε τὴν σύγκλησίν μου, ἀλλ' ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἰσπίραν τῆς χθὲς, δακρύω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Χθὲς τὸ βράδυ λοιπὸν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

'Ἐπήγαινα καθὼς πάντοτε δυστυχῆς, ἀπληπισμένος καὶ σκεπτόμενος νὰ φύγω διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διότι ὑπέθετα ὅτι εἶχε φύγει· ἐπήγαινα πρὸς τὰς Στήλας, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀκολουθήσω τὴν εὐθείαν ὁδὸν, δὲν ἤξεύρω πῶς ἔστρεψα ἀριστερᾶ καὶ εὗρέθην εἰς μικρὸν τινα δρομίσκιον. Ἐνῶ δὲ ἀδιδίχα ἀκούω κρότον ἀνοιγομένου παραθύρου· δὲν ἐπρόσεξα· ὁ κρότος ἐπαναλαμβάνεται δυνατωτέρω· τότε ἤγρισα τὴν κεφαλὴν, καὶ τί βλέπω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τὴν μητέρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, τὸν ἄγγελόν μου. Παρ' ὄλγον νὰ λιποθυμήσω· ἐνόμιζα ὅτι ὠνευροῦμαι·ν· ἔμεινα ἀφωνος, τὸ βλέμμα μου ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κόρης, ἥτις μοῦ ἐμειδία. Μετὰ μίαν στιγμὴν μοῦ λέγει: Ἀ ὕριον εἰς τὴν Κη ρι σσι ἀν. Κλείει τὸ παράθυρον καὶ ἀπανάξεται. Ἐγὼ δὲν ἐκινήθην ἀπὸ τῆς θέσιν μου, διότι ἤλπίζον νὰ τὴν ἐπανάξω, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς, φίλε μου, ἐπλησίασεν ὀπισθεν τῶν ὕλων ἡ ἀγρία κεφαλή της γραίας μητρός, ἧς ἡ φύσιονωμα μετεβλήθη, ὡς μὲ εἶδε, καὶ ὡς μαινομένην ἔρινυε ἤνοιξε τὰ παράθυρα, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ μὲ ἄφησε χάσκοντα ἐν μίση ὁδῷ. Ἀλλὰ τί μ' ἐμελλε πλέον; Ἐνοεῖς ὅτι ἀμέσως σ' ἐνθυμήθην.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εὐχαριστῶ· ὁμολόγησε ὅμως ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον νὰ μ' ἐνθυμηθῆς κ' ἐμέ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Α! μὴν ἦσαι κακὸς· σ' ἐνθυμούμην πάντοτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Διὰ τοῦτο ἤλθετε νὰ μὲ ἰδῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐίχα ἐγὼ νοῦν νὰ ἔλθω;

ΕΙΡΗΝΗ

Μὴ τὸν τυραννῆς, Στέφανε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Καὶ ἐπειδὴ ἤξευρα ὅτι ἔρχεσαι πάντοτε τὸ καλοκαίρι ἐδῶ, ἐπήρα μίαν ἄμαξα πρῶτῃ καὶ ἤλθα. Τώρα, φίλε μου, ἀπὸ σὲ ἐξαρτῶμαι. Ἐδῶ αὐτὴ ἡ νέα πρέπει νὰ ἔχη συγγενεῖς, γνωρίμους· νὰ μὲ συστήσης, Στέφανε, νὰ κάμωσθε ὅτι ἠμπορέσης διὰ νὰ τὴν πάρω. Κυρία μου, καὶ σεῖς, σᾶς παρακαλῶ, ἤξεύρω ὅτι πολὺ ἀπαιτῶ διὰ πρώτην φοράν ὅπου μὲ βλέπετε, ἀλλὰ φαίνεσθε τόσον καλῆ, ὥστε δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι θὰ μ' εὐσπλαγγνισθῆτε.

ΕΙΡΗΝΗ

Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορέσω. **ΘΕΟΔΩΡΟΣ** ἀσπαλόμενος τὴν χεῖρα της "Α! κυρία μου, σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν ἤξεύρεις, φίλτατε Στέφανε, τί ἀνυπομονησίαν ἔχω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Α! μὴ νομίζης ὅτι διαφέρεις ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐρωτευμένους· ὅπως εἶσαι εἶνε ὅλοι. Χαλνοῦν τὸν κόσμον διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν κόρην τῶν οὐείρων των, ὅπως τὴν ὀνομάζουσι, ἀν ἦνε μάλις καὶ ποιηταί, ὡς σὺ, ἔπειτα ἀφροῦ τὴν γνωρίσουν τὴν συνειθίζουσι καὶ φέρουσι ἀλλοῦ τὰ βλέμματά των.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὁμιλεῖς χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζεις. Ἐγὼ, φίλε μου, δὲν ἀνέκα εἰς αὐτὴν τὴν κατηγόριαν· ἐγὼ ἀγαπῶ, καὶ ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ θέλω νὰ τὴν πάρω γυναῖκα, αὐριον, σήμερον, ἅμα τὴν ἰδῶ, τέλος πάντων, μ' ἐνοεῖς; Καὶ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ εὐτυχεῖς γάμοι. Θὰ μὲ ἰδῆς ὅταν θὰ τὴν πάρω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Ἄν σοῦ τὴν δίδῃ ἡ μητέρα της.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μὰ δι' αὐτὸ ἦλθα καὶ ἐγὼ ἐδῶ, πάλιν νὰ τὰ λέγωμεν; δὲν εἴπαμεν ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃς;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄλλὰ δὲν εἴσθε πολὺ νέος διὰ νὰ νυμφευθῆτε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Εἶμαι εἰκοσιῆς χρόνων, κυρία μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πόσον; ὄχι νὰ μὴν ἦσαι τριάντα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σὶ βεβαιῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Καὶ εἰκοσιῆς χρόνων, εἴσθε πάρα πολὺ νέος. Ἀφήστε νὰ περὶλθῇ ὀλίγος καιρὸς ἀκόμη.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἀδύνατον, κυρία μου· πρέπει νὰ νυμφευθῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἔχετε λόγους;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μ' ἀρῖσει ὁ οἰκογενειακὸς βίος. Ἐπειτα εἶμαι μόνος μὲ τὸν πατέρα καὶ δὲν ἔχετε ἰδέαν πῶς μᾶς φαίνεται κάθε βράδυ ὅταν ἐπανερχώμεθα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δὲν εὐρίσκωμεν κανένα νὰ μᾶς περιμένῃ. Ὁ οἶκος ἀνευ γυναικὸς εἶνε σὺρᾶνός ἀνευ ἀστέρων, εἶνε ἀνοιξίς ἀνευ ῥόδων.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὰ τότε νὰ νυμφευθῆτε, νὰ νυμφευθῆτε· θὰ γίνετε κάλλιστος σύζυγος, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι ἤμπορέσω διὰ νὰ σᾶς δώσουν ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶτε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὡ! σᾶς εὐχαριστῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐὰν τὴν γνωρίζω, διότι πιθανὸν καὶ νὰ μὴ τὴν γνωρίζω διόλου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐδῶ εἰς τὴν Κηρυσσιᾶν ὅλοι γνωρίζονται ἀναμεταξύ των· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὴν εἶδατε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ βλέπων τὸν Ἰλαρίωνα

Ἄ! ὁ ἰατρός. Καλημέρα.

ΕΙΡΗΝΗ εἰς Θεοδώρω

Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι ἤμπορέσω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα της
Ἄ! κυρία μου, σᾶς εὐχαριστῶ.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.**Οἱ Ἀνδρῶν, Ἰλαρίων.****Ἰλαρίων**

Πολλὰ τὰ ἔτη σας.

ΕΙΡΗΝΗ

Καλὴν ἡμέραν, ἰατρέ.

Ἰλαρίων

Τί κάμνετε, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ.

Ἰλαρίων χαιρετίζων τὸν Θεόδωρον
Κύριε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κρυφίως εἰς Στεφάνω
Σύστητέ με, σὲ παρακαλῶ, ἵσως τὴν γνωρίζει καὶ αὐτός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄν τὸν ἀναγνωρίζεις, ἰατρέ; ὁ Θεόδωρος Μάξιμος.

Ἰλαρίων

Ὅχι δὰ, ποῦ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἰδίᾳ

Μπᾶ, μὲ γνωρίζεις;

Ἰλαρίων

Τί κάμνετε, παιδί μου; μ' ἐνθυμίσαι; ποῦ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, ἦσο πάντε ἐτῶν ὅταν σ' ἐγνώρισαν· τί κάμνει ὁ πατήρ σου, καλά εἶνε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Πολύ καλά, σας ευχαριστώ. Έισθε πρό πολλού καιρού εδώ, εξοχότατε; (εἰ Στεφάνω) Λίγεις νὰ τὴν γνωρίζῃ ὁ ἰατρός;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Ἐτοιμάσου, ἰατρὲ, καὶ δε' αὐτόν.

ΙΑΡΙΩΝ

Τί; πάσχει;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ αὐστηρῶς

Στέφανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Ἀπὸ τὴν καρδίαν.

ΙΑΡΙΩΝ μειδιῶν

Τότε δὲν εἶμαι ἐγὼ κατάλληλος νὰ τὸν θεραπεύσω· πρέπει νὰ εὕρῃ τὸν ἰατρὸν του. Δύο μαῦρα μάτια εἶνε καταλληλότερα τῆς ἐπιστήμης· τί λέγεις, νεανίσκε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κάτω νεῶν

Ἐπέρχουν καὶ γαλανὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόμρον.

ΙΑΡΙΩΝ γελῶν

Αἶ! εἰς αὐτὰ τὰ γαλανὰ νὰ ἀπειθυνθῇ.

ΕΙΡΗΝΗ

Εἶνε λοιπὸν ξυμβήσ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὡς οἱ ἄγγελοι.

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ! αἶ! λοιπὸν εὐρήθη ὁ ἰατρός;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! κύριε Ἰαρίων, δὲν ἤξεύρατε τί μοῦ συμβαίνει πρό τίνος καιροῦ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μήπως ἔχεις σκοπὸν ν' ἀρχίσῃς ἐξ ἀρχῆς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Φαντασθῆτε ὅτι ἐπίστραφα ἀπὸ τὴν Γερμανίαν...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αἶ, μὰ φίλε μου, δὲν τελειόνομεν.

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄρῃς νὰ ἰδοῦμεν τί τρέχει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲν ἔχομεν καιρὸν, φίλε μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μίαν στιγμὴν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὴ δὲν εἶνε δυνατόν· πρέπει νὰ ἐνδυσθῇ καὶ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς· ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὸ θαμάτιόν σου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἔγεις δίκαιον, πηγαίνωμεν. Κυρία μου, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν φιλοξενίαν σας.

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν θέλετε νὰ προγευματίσητε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τώρα λέγω καὶ τοῦ ἐτοιμάζου προγευμα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἰατρὲ, νὰ σὰς διηγηθῇ ὁ Στέφανος τὰ δεινὰ μου καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον ὑποφέρω, διότι...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ σέρων αὐτὸν

Ἄ! μὰ καταντῆς ἀνυπόφορος πλέον.

Ἐξέρχονται ἀμφοτέρως.**ΣΚΗΝΗ Η'.****ΙΑΡΙΩΝ, ΕΙΡΗΝΗ.****ΙΑΡΙΩΝ**

Εὐτυχῆς ηλικία!

ΕΙΡΗΝΗ

Πόσον ἐτῶν νὰ ᾔῃ;

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ! τὸ πολὺ εἰκοσιδύο ἐτῶν, δὲν πρέπει νὰ ᾔῃ παραπάνω. (καθήμενος παρ' αὐτῆ) Καὶ λοιπὸν πῶς εἴμεθα σήμερον;

ΕΙΡΗΝΗ

Ὅπως πάντοτε.

ΙΑΡΙΩΝ

Ὁ κεφαλόπονος δὲν ἐπίρασαν;

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἐκοιμήθην διόλου τὴν νύκτα.

ΙΑΡΙΩΝ

Πῶς; τὰ χάρια τοῦ σοῦ ἔδωκα δὲν σοῦ ἔκλαμαν τίποτε λοιπὸν; δὲν σοῦ ἔφεραν ὑπὸν;

(Ἐκπαύει συνέχεια)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(¹Ιδε προηγ. φύλλον) (²)

ΕΙΡΗΝΗ

Δέν τὰ ἐπῆρα.

ΙΑΔΡΙΩΝ αὐστηρῶς

Ἄ! τότε ἀλλάζει, τότε εἶνε περιττόν και νὰ ἐρχώμαι.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὴ θυμόνῃς, ἰατρί.

(¹) ΠΡΟΣΩΠΑ. — Σπύριδος Ἀντίπας. — Μάρκος Σωσιπάτρος, φίλος αὐτοῦ. — Ἰαδρίων, τίμω ἰατρὸς. — Θεόδωρος, κληρὸς τοῦ Ἀντίπας. — Εὐφρόνη, κόρη τοῦ Σπύριδος. — Ἀγαπίη, μήτηρ αὐτοῦ. — Τάστω, ἀδελφὴ τῆς Εὐφρόνης. — Γιάννης, υἱὸς αὐτοῦ.

ΙΑΔΡΙΩΝ λαμβάνων τὴν χεῖρά της

Δέν θυμόνῃς, κόρη μου, ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἰς μάτην ἀποβαίνουν οἱ κόποι μου· και δέν με μέλει τοῦτο τόσο πολὺ, ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας σου ἀημέραι χειροτερεῖται και ἡ ἀσθένεια θὰ καταντήσῃ χρονία ἐπὶ τέλους.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐπιφέρει θάνατον ἢ ἀσθένειά μου;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ὅταν τὸ κακὸν δέν προληθῆ, καταστῆ δὲ, ὅπως σοῦ λέγω, χρόνιόν, βεβαίως ἐπιφέρει θάνατον.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ πικρίας

Τότε μὴ κοιμάξῃς πλέον.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ὁ ἀσθετισμὸς δέν εἶνε ἐπιτυχής.

ΕΙΡΗΝΗ

Νομίζεις ὅτι ἀσθετίζομαι;

ΙΑΔΡΙΩΝ μετὰ μικρῶν σιγῶν

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁμιλεῖς σπουδάζουσα. Δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά που ἐκφράζεται τρυφερότητάς· και ἀλλοτε καὶ ἐξήγαγον ἐκ τῶν λόγων σου, ἀλλ' ἀπέδωκα πᾶσαν κακὴν ἀκρίβειαν, διότι ἡ οἰκογενειακὴ σου εὐτυχία δέν μοῦ τὸ ἐπέτρεπε. Τώρα βλέπω ὅτι πάτχεις και ἤθικῶς δέν

κάμνεις λύπη σὲ βασανίζῃ, προσπάθησε νὰ διασκεδάσῃς αὐτὴν· μὴν ἐπιθυμῇς νὰ κρίνεσαι πάτχουσα, διότι ἡ πείρα μὲ εἰδωλίζει πολλά, και εἶδα νέας γυναῖκας καταστραφείσας ὀλοσχερῶς, τὰς εὐδα εἰς πάλιν πρὸς τὸν θάνατον και δέν ἤθύνθησαν εὐὰ τὰς σώσω, διότι ἤτο πλέον ἀργά. Ἀφάντισε νὰ μὴ φθάσῃς μέχρι τοῦ σημείου τούτου, διότι ἡ μετάνοια θὰ ᾔνε πικρὰ και ἡ ἐπιστήμη ἀνίσχυρός.

ΕΙΡΗΝΗ

Εἶδες ποτε κάμνιαν νὰ περιφορήσῃ και τὴν πάλιν αὐτὴν;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Δυστυχῶς κάμνιαν.

ΕΙΡΗΝΗ μειδειῶσα

Ὡς ἰατρός θὰ ἐπιθυμῇς βεβαίως νὰ ἰδῇς και αὐτὸ τὸ παίραμα;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Σὲ διαβιβάζω, ὅτι προτιμῶ εὐὰ μὴ τὸ ἰδῶ ποτέ.

ΕΙΡΗΝΗ

Δέν λέγεις ἀλήθειαν.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Πιστευσί με.

ΕΙΡΗΝΗ μετ' ἀδιαφορίας

Δέν θὰ μοῦ γράφῃς κάμνιαν συνταγήν;

ΙΑΡΙΩΝ ἐγειρόμενος

Τί συνταγήν νά σοῦ γράψω, ὅταν δέν ἀκολουθῆς τήν θεραπείαν μου;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄδιόφορον, τὸ θέλω διὰ τὸν σύζυγόν μου θέλω νά νομίζῃ, ὅτι κάμνω ὅ,τι μοῦ λέγεις· θέλω νά ᾖνε ἡσυχος.

ΙΑΡΙΩΝ αὐστηρῶς

Ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας νά παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ κωμῆδία· ἔως τώρα ἐνόμιζον πραγματικῶς ὅτι ἀστειζέσαι, ἀλλὰ βλέπω ὅτι τὸ πρᾶγμα καταστῆ σοβαρὸν, καὶ ἔχω καθήκον νά εἶπω ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν σου.

ΕΙΡΗΝΗ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας

Πρὸς Θεοῦ, μὴ τοῦ εἰπῆς τίποτε.

ΙΑΡΙΩΝ

Μὰ δέν ἠμπορῶ ἔχω εὐθύνην. Τί ὠρελεῖ νά σοῦ δίδω συνταγὰς, αἱ ὁποῖαι δέν ἐκτελοῦνται, καὶ ὁ σύζυγός σου νά νομίζῃ ὅτι σὲ θεραπεύω; ἄρες με τοῦλάχιστον ν' ἀπαλλαγῶ τῆς εὐθύνης αὐτῆς.

ΕΙΡΗΝΗ ἐγειρομένη

Ὅχι, μὴ τοῦ εἰπῆς τίποτε, σὲ παρακαλῶ, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ν' ἀκολουθῆσω τακτικὴν θεραπείαν.

ΙΑΡΙΩΝ

Ἀλήθεια;

ΕΙΡΗΝΗ

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

ΙΑΡΙΩΝ

Δέν θά ἐπανέλθῃς εἰς τὰς προτίρας σκέψεις σου;

ΕΙΡΗΝΗ

Τί σὲ πειράζει· ἂν ἀκολουθῆσω ὅ,τι μοῦ λέγεις;

ΙΑΡΙΩΝ

Κατὰ γράμμα;

ΕΙΡΗΝΗ

Μάλιστα.

ΙΑΡΙΩΝ

Αἶ, τότε πολὺ καλά.

ΕΙΡΗΝΗ τρεπομένη πρὸς τὴν θύραν
Καὶ πηγαίνω ἀμέσως νά πάρω τὰ χάπια.

ΙΑΡΙΩΝ

Ὅχι, ὄχι, τὰ χάπια τὸ βράδῳ, τώρα νά πάρῃς τὴν σκόνην.

ΕΙΡΗΝΗ

Δύο ἢ τρεῖς;

ΙΑΡΙΩΝ

Δύο πρὸς τὸ παρόν.

ΕΙΡΗΝΗ ἐξερχομένη

Πολὺ καλά.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΙΑΡΙΩΝ μόνος, σείων τὴν κεφαλὴν.

Ποῖα λύπη φαρμακεύει τὴν καρδίαν τῆς; τί ποθεῖ καὶ ἔχουν τόσην πικρίαν οἱ λόγοι τῆς; Μὴ δέν ᾖνε εὐτυχής; Ἄδύνατον. Φαίνονται τόσον ἀγαπημένοι! (λαμβάνων τὸν πῦλον καὶ τὴν βακτηρίαν του καὶ τρεπόμενος πρὸς τὴν θύραν) Καὶ ὅμως τὸ πάθος πρέπει νά ᾖνε ἰδῶ. (θέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του) Ἐδῶ, ἰδῶ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.**ΙΑΡΙΩΝ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.****ΣΤΕΦΑΝΟΣ**

Φεύγεις, ἰατρέ; Ὡς ἤρως τὴν Εἰρήνην;

ΙΑΡΙΩΝ

Εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ἐλπίζω μετὰ τινὰς ἡμέρας νά καλλιτερευθῇ ἡ υγεία τῆς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐρχεσαι νά προγευματίσωμεν σήμερον;

ΙΑΡΙΩΝ

Τί ἔχομεν σήμερον; τετάρτην; ναί, ἔρχομαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ σφίγγων τὴν χεῖρα

τοῦ Ἰαριώτου

Λοιπὸν εἰς τὰς ἑνδεκα.

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ! ἠλλόξατε τὴν ὄραν τοῦ προγεύματος;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Χάριν τοῦ περιπάτου τῆς ἐσπέρας, ἀλλὰ τί ὠρέλησεν; ἡ Εἰρήνη δὲν θέλει νὰ ἐξέρχεται.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Πρέπει νὰ τὴν παρακινήσῃ, φίλε μου, πρέπει νὰ προσπαθῆς νὰ ἐξέρχεται· δὲν ἔχεις διόλου θέλησιν· μετρίσας ὀλίγον τὴν ἀγάπην σου καὶ φρόντισε περὶ τῆς ὑγείας τῆς. Λοιπὸν εἰς τὰς ἑνδεκα, χαιρε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σὲ περιμένωμεν.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ναί, ναί.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, καὶ εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶνε νόστιμος ὁ ἰατρός! ἤθελα νὰ εἶχε γυναῖκα ὡς τὴν Εἰρήνην, νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅπως τὴν ἀγαπᾷ καὶ τότε θὰ ἐδύλομεν. (βλέπων τὸν Γεάννην) Τί εἶπε;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Νὰ φέρομε τὰ λουλούδια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Φέρτε τα. (Ὁ Γεάννης ἐξέρχεται.) Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξιν τῆς Εἰρήνης, ὅταν ἰδῇ κατὰστρόλιον τὴν αἰθουσαν, διότι ἐὰν ἐνθου-

μεῖτο ὅτι εἶνε σήμερον τὰ γενέθλιά της θὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν. Ἄ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ.

Εἰσέρχεται ὁ Γιάννης ἀκολουθούμενος ἐπὶ κηπουρῶν, οἵτινες μέχρι τοῦ τέλους τῆς σκηρῆς διευθετοῦσι τὰ ἄρθρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Νὰ κρεμάσομε καὶ ἔς τὰ πορτρέτα, ἀφέντη, πιπεριαῖς;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αἶ, ὄχι· αὐτὸ ἔλειπεν εἰς τὰ βάζα μονάχα ἀρκοῦν.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲν εἶδα τὸν Ἄζορ· ἀφέντη, τί ἔγινε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κάμε του τὰ κλύδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Γιατί;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐπεσε ἔς τὸ Κεφαλάρι κ' ἐπνίγη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄ! τὸν ἄμοιρο, πῶς ἔπεσε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κάμνε τὴ δουλειά σου, σὲ παρακαλῶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ πάω νὰ τὸν εὔρω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Νὰ κάμνε τὴ δουλειά σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄ, μὴ μὲ πικραίνης, ἀφέντη, γιατί ἦταν

ἡ παρηγοριά μου ὁ καυμένος. Ἄφησέ με νὰ πάω νὰ τὸν πάρω, γιατί θέλω νὰ τὸν μπαλσαμώσω καὶ νὰ τὸν ἔχω νὰ τὸν βλέπω τὸ ἐλάχιστο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θὰ χάσης τὸν κόπον σου, δὲν θὰ τὸν εὔρης.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ τὸν εὔρω, θὰ τὸν εὔρω, ἀφέντη· ἄφησέ με νὰ πάω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αἶ, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια; δὲν ἔπεσε ἔς τὸ Κεφαλάρι μοῦ τὸν ἐσκότωσαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ φοβερός

Ποιός;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐνας κυνηγός, τὸν ἐπῆρε γιὰ λαγόν καὶ ἐτράβηξεν ἐπάνω του.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸν Ἄζορ γιὰ λαγόν; μὰ πρέπει νὰ ἦταν ντιπ στραβός ὁ κυνηγός αὐτός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Γιάννη!

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καὶ δὲν τὸν ἔσπασες ἔς τῆς κοντακιάς; Ἄχ! σήμερα βρέθηκε νὰ μὴ μὲ πάρης μαζὶ σου; τοῦ ἀλατιοῦ θὰ σοῦ τὸν ἔκανα τὸν μασκαρᾶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αὐ! κἀμε μὴ τῆ χάρι νὰ περιμαζέψης τῆ γλώσσα σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲν περιμαζεύω τίποτε· τοῦτο μόνον ξέρω, πῶς ὅταν ἓνας ἄνθρωπος πέρνει τὰ σκυλιὰ γιὰ λαγούς, καλὰ θὰ κανῆ νὰ κάθεται ἔς τ' αὐτὰ του καὶ ν' ἀφίη τοὺς κυνηγούς νὰ κυνηγᾶν. Ἄ! τὸν μασκαρᾶ, τὸν μπιρμπάντη, ποῦ μὴ ἐσκότασε τὸν Ἄζόρ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶνε φίλος μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ σωπαίης.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄς ἦνε ὅ,τι θέλει· καὶ ἂν ἤμουν ἐγὼ ἔς τῆ θείᾳ σου, ἀφάντη, ὅς θὰ τοῦ ξαναμιλοῦσα πλέον ποτέ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ! πάρα πολὺ θάρρος σου ἔδωσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Χμ, χμ! ξεύσω ἐγὼ τί θὰ τοῦ ξαμνα. (βλέπων τὸν Μάρκο) Τί ἀγαπᾶς;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Θεὸς ἈΝΤΙΓΟΝΗ, ΜΑΡΚΟΣ.

ΜΑΡΚΟΣ

Ὁ κύριος Ἀντίπας δὲν κάθεται ἐδῶ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *στρεφόμενος*

Τί εἶνε; (βλέπων τὸν Μάρκο) Μάρκε; τί κάμνεις, φίλε μου; πῶς ἐδῶ;

Ἐναγκαλλίζεται αὐτόν.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἶσαι καλά;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλὰ, εὐχαριστῶ, τί ἔγινες τόσον καιρὸν; (πρὸς τοὺς κηπουροὺς) Δὲν ἐτελειώσατε αἰς ἀκόμῃ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄμείωξ, ἀμείωξ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἀκούσατέ με, λοιπόν.

Ὁ Γιάννης καὶ οἱ κηπουροὶ ἐξέρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.**ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΜΑΡΚΟΣ.****ΣΤΕΦΑΝΟΣ**

Κάθησε, φίλε μου! πῶς ἤλλαξες, καυμένε Μάρκε· παρ' ὀλίγον νὰ μὴ σὲ γνωρίσω...

ΜΑΡΚΟΣ *καθόμενος*

ἤλλαξα πολὺ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *δυσχερῶς*

Ὁ, καθήντησες ἀγνωρίστος· ἔγασες τὰ χρώματά σου, ἐκόρτωσες, ἐγγράσες, ταλαίπωρε.

ΜΑΡΚΟΣ *μειδιῶν*

Ἄ, μὰ καιρὸς μου πλέον εἶνε·

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πάντοτε ὁ τοῖος θὰ ἦσαι, καυμένε! Ἐγγράσες; ἀλλὰ πῶς ἀποῦ εἶμαι μεγαλύτερός σου; κύτταξέ με· σοῦ φαίνομαι γέρον ἐγὼ; Ἄ! ὅταν τὰ τριάντ' ἀκαλοκαίρια δὲν ἔχουν κλείσει εἶνε πάντοτε νέος κάνεις, εἶνε εἰκοσαετῆς ἀκόμῃ.

ΜΑΡΚΟΣ

Πῶς περνᾶ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Περὶφημα. Ἄ! δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι νυμφευμένος;

ΜΑΡΚΟΣ *φειδωρῶς*

Ναι, τὸ ἔμαθα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καὶ δὲν μ' ἐρωτᾷς διὰ τὴν γυναῖκά μου; Ἄ! εἶσαι κακός (ἐγειρόμενος) Νὰ τὴν ἴδῃς, εἶνε ὠραία, καυμένε, καὶ τὴν ἀγαπῶ, μὰ δὲν φαντάζεσαι πόσον τὴν ἀγαπῶ. (Γερωμαίᾳ τῆ φωνῆ) Εἰρήνη, Εἰρήνη, (τῷ Μάρκῳ) Συγγνώσέ με μιαν στιγμήν.

Ἐξέρχεται ἀριστερᾷ καλῶν τὴν Εἰρήνην, καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούεται ἐπ' ὀλίγον.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΚΟΥΡΤΙΣΤΑ
ΜΑΡΚΟΣ, καὶ μετ' ὀλίγον ΕΙΡΗΝΗ.

ΜΑΡΚΟΣ *μετὰ μικρὰν σιγὴν*

Τὴν ἀγαπᾶ ὅσον δὲν φαντάζομαι!...

Και αὐτή;... (ἐγχερόμενος) Διατί νά μή
τόν ἀγαπᾷ;... Μή δέν εἶνε σύζυγός της;

ΕΙΡΗΝΗ εἰσερχομένη δια τῆς θύρας
τοῦ βάθους

Τί θέλεις; (βλέπουσα τόν Μάρκον ἐκβάλλει
κραυγήν καί κλονίζεται) Σὺ ἰδῶ;

ΜΑΡΚΟΣ τρέχων πρὸς αὐτὴν ὅπως
τὴν βοηθήσῃ

Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ ἀναλαμβάνουσα δυνάμεις
ἀποθεῖ ἀσθενῶς αὐτόν

Τί θέλεις σὺ ἰδῶ;

ΜΑΡΚΟΣ ἰκετικῶς

Εἰρήνη μου!

ΕΙΡΗΝΗ

"Ἦξευρας ὅτι εἶμαι ὑπανδρευμένη.

ΜΑΡΚΟΣ θαρράλλως

Ναί.

ΕΙΡΗΝΗ ὀργίλη

Καί ἤλας;

ΜΑΡΚΟΣ μειδιῶν

Διατί ὅμως ἤλθον δέν ἤξεύρεις ἀκόμη...
ΕΙΡΗΝΗ ἀδυστηρῶς

Νά φύγης... (βαίνουσα κατ' αὐτοῦ
ἀπειλητικῶς) Ἄκουε; νά φύγης...

ΜΑΡΚΟΣ ὑπερηγάνως

Ἀησιμονεῖς ἴσως ὅτι δέν ἔχεις δικαίωμα νά
τῷ ἀπαιτήσῃς σὺ, ἥτις ὑπανδρεύθης.

ΕΙΡΗΝΗ

Τολμᾷς ἀκόμη νά ὀμιλῆς τοιουτοτρόπως;

ΜΑΡΚΟΣ συντροφισμένος

Δέν ἤξεύρω τίς τῶν δύο εἶνε προδοσίας
ἔνοχος, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

"ὦ! ἀφοῦ ἀνάνδρως μ' ἐγκαταλείψας δέν
λυπῆσαι καί νά μ' ἔνοχοποιῆς;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔξωθεν

Εἰρήνη, Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ

Ὁ Στέφανος!... ἐνώπιόν του δέν σέ γνω-
ρίζω εἰσὸς.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ ἈΝΩΓΕΡΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δέν τὴν εὐρίσκω... Ἄ! ἰδῶ εἶσαι; κ'
ἐγὼ σέ ζητῶ ἀπάνω καί κάτω. Σοῦ συσταίνω
τόν φίλον μου Μάρκον, εἶνε παλαιός μου φί-
λος καί ὁ μόνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ἐξ ὅλης
καρδίας.. Τί ἔχεις; διατί εἶσαι κάτωχωρος;

ΕΙΡΗΝΗ

Ποῦς ἔβαλεν αὐτὰ τὰ ἄνθη ἰδῶ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐγὼ δέν εἶνε τὰ γενεθλιά σου σήμερον;

ΕΙΡΗΝΗ θαρρῶς

"Ἐκαμες πολὺ κακά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἰρήνη μου, τί ἔχεις;

ΕΙΡΗΝΗ

Τίποτε, ἀφῆσέ με.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἰρήνη μου.

ΕΙΡΗΝΗ ἐκβάλλουσα ὑπόκωφον
κραυγήν

"ὦ! ἀφῆσέ με.

Ἐτέρχεται δραματικῶς.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ μένει πρὸς στιγμήν πρὸ
τῆς θύρας, δεῖξ ἔξῆλθεν ἡ Εἰρήνη, εἶτα
κατέρχεται σιγηλὸς καί βραδέως, **ΜΑΡΚΟΣ.**

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Συγχώρησέ την, φίλε μου, ἀλλ' εἶνε νευρι-
κή, εἶνε πολὺ νευρική. Ἄ! μοῦ ἐφάνη ὅτι
ἦτο τόσο καλὰ σήμερον· ἀλλ' ὄχι, σήμερον
εἶνε ὅπως καί ἄλλοτε, ὅπως πάντοτε. Μάρ-
κε, Μάρκε, λυπήσου τὸν φίλον σου, εἶνε πολὺ
δυστυχής.

ΜΑΡΚΟΣ μετὰ κρυφίας χαρᾶς

Δυστυχής!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ κλείων τὰς θύρας

"Ἄκουσε.

ΜΑΡΚΟΣ καθ' αὐτοῦ ὀνύττου

Εἶνε δυστυχής!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *κατερχόμενος τὴν σκηνὴν*

Κάθισε, διότι θέλω νὰ μ' ἀκούσῃς. (κἀθηγται ἀμφοτέροις) Θέλω νὰ μὲ λυπηθῆς, διότι εἶμαι ἀξιολύπητος. (παρατηρῶν αὐτὸν) Ὁ χριστὸς; (σφίγγων τὴν χεῖρα του) Ἄ! εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ἴσως, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ σήμερον. (μετὰ μικρὰν παύσιν.) Ὄταν ἤμην νεώτερος ἀπεστρεφάμην τὸν γάμον, διότι ἐνόμιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠγάπων τὴν γυναῖκά μου· δὲν ἤξεύρω πῶς εἶχον πεισθῆ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠσθάνετο ἔρωτά ἢ καρδίαν μου, καὶ ὅτ' ἐπανῆλθον ἐκ Παρισίων ἠγάρασα τὴν ἐξοχικὴν αὐτὴν οἰκίαν διὰ νὰ καθίσω μόνος, μακρὰν τοῦ κόσμου· ἤμην ὀλίγον μισάνθρωπος τότε. Δὲν μ' ἐνθυμείσαι, διότι ἦσο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν σύ. Ἐν τούτοις δὲν εὗρισκον ἡσυχίαν· ἡ μήτηρ μου μ' ἐπισκέπτετο πολὺ συχνὰ καὶ ὁσάκις ἤρχετο μοῦ ἔρωσι νίαν πρότασιν γάμου· ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ νυμφεύσῃ. Ἀπεποιούμην πάντοτε, ἀλλ' ἐπὶ τέλος εἶχε κατορθώσει νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἰδέας μου, καὶ μίαν ἡμέραν ἔρχεται μὲ μίαν νόμφην λέγουσα, ὅτι πρέπει νὰ τὴν πάρω, διότι ἦτο ὑπέρπλοτος. Εἶδον τὴν νόμφην καὶ τόσον μοῦ ἀπῆρτεν, ὥστε ἔφυγα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς μητρός μου. Ἐπῆναι εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ κατέρχον εἰς τὴν Πρίγκηπὸν διὰ νὰ περᾶ-

σω τὸ θῆρος. Ἦμην ὁ αὐτὸς πάντοτε ψυχρὸς, ἀπαθὴς, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα, οὐδεμίαν αἰσθανόμενος συγκίνησιν, ἀλλ' εἶδον τὴν Εἰρήνην καὶ μετεβλήθην· ὁ ἀνέραστος ἐγὼ κατήντησα τρελλὸς, τὴν ἠγάπησα ἐξ' ὅλης ψυχῆς. Ἀρῆσα κατὰ μέρος τὰς περὶ γάμου ἰδέας μου, καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου μου διαβλέπων ἐν τῇ Εἰρήνῃ ἐζήτησα τὴν χεῖρα τῆς. Ἡ πρότασίς μου δὲν ἐγένετο δεκτὴ· ἀλλὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ μὲ ψυχράνῃ ἐπηύξησε τὸν ἔρωτά μου, ὅτε δ' ἔμαθον, ὅτι αἰτία τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς ἦτο ἔρωσι πρὸς τὸν καταλιπόντα αὐτὴν ἔραστὴν, τὸ πάθος μου ἐκορυφώθη. Τί ἐζήτησον; Νὰ σβύσω τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνου ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς. Μωρὸς ἐγὼ ἐπίστευσα πρὸς στιγμήν ὅτι ἦτο τοῦτο δυνατόν, καὶ τέσσαρας μετέπειτα μῆνας ἐπανάλαβον τὴν πρότασιν μου. Ἡ Εἰρήνη ἐχομένῃ αὐτὴν, μοῦ εἶπεν, ὅτι συγκρατεῖσθε νὰ γίνῃ σύζυγός μου, ὅτι ὅμως δὲν ἠδύνατο ὀρκισθῆ μὲν πίστιν εἰς ἐμὲ νὰ μοῦ ὀρκισθῆ καὶ ἔρωσι. Δυστυχῶς δὲν ἐπρόσεξα εἰς τοὺς λόγους τούτους, τοὺς θεωρήσα παιδαριώδεις, διότι ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ μεταβάλλῃ τὴν καρδίαν τῆς. Ἡπατήθην, ὁ ἔρωσι τῆς εἶνε πάντοτε ὁ αὐτὸς· ἐγὼ δὲν ἀγαπῶμαι, καὶ δυστυχῆς αὐτὴ δυστυχέστερον μὲ καθιστᾷ, διότι τὴν ἀγαπῶ καὶ διπλὴν αἰσθάνομαι λύ-

πην. Ἡ κατάστασις αὕτη διαρκεῖ πρὸς δύο ἔτων, ὑποσέρω χωρὶς νὰ παραπονῶμαι διότι δὲν ἔχω δικαίωμα· εἶσαι ὁ πρῶτος εἰς τὴν ἐκμισθηρεῖσθαι τὰς λύπας μου, ὄχι διὰ νὰ σοῦ ζητήσω συμβουλήν, διότι τὸ κακὸν δὲν ἐπιδέχεται θεραπείαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴν καρδίαν μου, ἣτις ἐπληρώθη πικρίας. Τώρα λυπήσου με, φίλτατε, καὶ συγχώρησε τὴν Εἰρήνην, ἐὰν ἐπάνη τόσον ἀπότομος πρὸς σέ. Ὅλα τὴν πειράζουσι, τίποτε δὲν τὴν εὐχαριστεῖ, ἔχει στυγμὰς μικρὰς μανίας, συγχώρησέ τὴν, φίλε μου, καὶ θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

Οἱ ἈΝΤΙΓΡΑ, ΑΓΑΘΙΑ, ΤΑΤΤΩ.

ΑΓΑΘΙΑ *εὐθόμιμος*

Καλημέρα σας, καλημέρα σας, τί κάμνετε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *βαίνων πρὸς αὐτὴν*
Μητέρα.

ΤΑΤΤΩ

Τί κάμνει ἡ Εἰρήνη;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *ἀπαλόμενος αὐτὴν*
Καλὰ, ἐσὺ πῶς εἶσαι;

ΑΓΑΘΙΑ *βλέπουσα τὸν Μάρκον, ἰδίᾳ*
Ὁ Μάρκος ἐδῶ;

ΤΑΤΤΩ ταπεινῆ εἴῃ φωνῆ
τῆ **Στεφάνω**

Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κύριος;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ. μητέρα, σοῦ συσταίνω τὸν κύριον **Μάρκον** Σωσίπατρον, ἄκρον φίλον μου.

ΤΑΤΤΩ καθ' ἑαυτὴν

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μάρκος;

Τὸν παρατηρεῖ μετὰ περιεργείας.

ΑΓΑΠΙΑ μετὰ δισταγμοῦ

Φίλος σου;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πολὸ μάλιστα.

ΑΓΑΠΙΑ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Ἔχω εὐχαρίστησιν.

ΜΑΡΚΟΣ ἑποκλίνων

Κυρία μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω τὴν Εἰρήνην.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΘΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τοῦ **ΣΤΕΦΑΝΟΥ**.

ΤΑΤΤΩ καθ' ἑαυτὴν

Πόσον φαίνεται μελαγχολικός!

ΑΓΑΠΙΑ βαίνουσα πρὸς τὸν **Μάρκον**

Ἦμπορῶ νὰ μάθω, κύριε, ἐὰν εἴσθε πρὸ
καλλοῦ ἐδῶ;

ΜΑΡΚΟΣ μετὰ συστολῆς

Ἦχι, κυρία μου, πρὸ ὀλίγου μόνον ἤλθον.

ΑΓΑΠΙΑ

Εἶδατε τὴν Εἰρήνην;

ΜΑΡΚΟΣ

Μίαν στιγμὴν.

ΤΑΤΤΩ καθ' ἑαυτὴν

Τί τοῦ λέγει;

ΑΓΑΠΙΑ

Καὶ θὰ μέινετε ἐδῶ;

ΜΑΡΚΟΣ

Θὰ φύγω, κυρία μου.

ΑΓΑΠΙΑ

Νὰ σᾶς πιστεύσω;

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΘΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, **ΣΤΕΦΑΝΟΣ** καὶ εἶτα

ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Συγγώρησε, μητέρα, τὴν Εἰρήνην, ἀλλ'
εἶν' ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ δὲν
ἤμπορεῖ νὰ ἔλθῃ· σᾶς περιμένει μέσα.

ΤΑΤΤΩ παρατηροῦσα ἀκόμη
τὸν **Μάρκον**

Ἦλα, μητέρα.

ΑΓΑΠΙΑ

Κύριε Σωσίπατρε, χαίρετε.

ΜΑΡΚΟΣ ἑποκλίνων

Κυρία μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ εἰσερχόμενος

Τίποτε, τίποτε, τίποτε... (βλέπων τὴν
Τάττω) ἮΑ!

ΤΑΤΤΩ ταῦτοχρότως

ἮΑ!

Ὁ θεόδωρος κλονίζεται καὶ πίπτει
ἐπὶ ἔδρας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τρέχων πρὸς τὸν θεόδωρον

Τί ἔχεις;

ΑΓΑΠΙΑ καθ' ἑαυτὴν

Καὶ αὐτὸς ἐδῶ; (*Μεγαλοφώνως*) Ἦλα,
Τάττω, ἔλα.

Σύρει τὴν Τάττω ἀπὸ τῆς χειρός.

ΤΑΤΤΩ καθ' ἑαυτὴν

Ὁ καύμιμος πῶς τὰ ἔχασεν!

Ἐξέρχονται ἀμφότεραι.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, **ΜΑΡΚΟΣ**, **ΘΕΟΔΩΡΟΣ**.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τί ἔχεις, ἀδελφε, τί σοῦ συμβαίνει;
(ὁ θεόδωρος προσπαθεῖ νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ
δὲν τὸ κατορθώνει.) Ὀμίλει ἐπὶ τίλους,
τί θέλεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἐγειρόμενος μετὰ κόπου
καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν θύραν,
δι' ἧς εἰσῆλθεν ἡ Τάττω

Αὐτή... αὐτή... αὐτή...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αἰ, τί αὐτή;...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Αὐτή... ἡ γραία... αὐτή ὁ ἄγγελος!...
Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄγγελος ποῦ ἀγαπῶ... ἡ
γραία ἡ ὕψηλὴ εἶνε... ἡ μητέρα τῆς...

Πίπτει ἐπὶ ἔδρας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς; ἡ πενήθερά μου;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἐμβρόντητος

Ἡ πενήθερά σου;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ναί, καὶ ἡ Τάττω εἶνε γυναικαδέλφη μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἀνατινασσομένης

Γυναικαδέλφη σου;... Ἐχάθην!... Στέ-
φανί μου, συγχώρησέ με, δὲν τὸ ἤξευρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ γραία ἡ κομψευο-
μένη;...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ προσπαθῶν πρὸ τοῦ κλείσειν
τὸ σάμα

Σιώπησιν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ τυγχόν
καὶ σὲ ἀκούσῃ κανεῖς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὴ τὰ κατοπρῶ τῆς, μέ...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἀπελθὼν

Στέφανε, Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τῷ Μάρκῳ

Εὐτυχὴς ἄνθρωπος, καίμινε Μάρκε, εἶνε
ἐρωτευμένος καὶ ἀγαπάται.

ΜΑΡΚΟΣ μειδιῶν μετὰ πικρίας

Καὶ νομίζεις; ὅτι τοῦτο ἀρκεῖ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ περιτρέχων τὴν αἴθουσαν

Ἄ τί θὰ εἶπῃ ἡ γυναικά σου, ἂν τὸ μά-
θῃ. Στέφανε. Θεὶ μου, Θεὶ μου!... Χαῖρε,
Στέφανε, χαῖρε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ποῦ πηγαίνεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Φεύγω, τί νὰ κάμω; ἰντρέπομαι καὶ νὰ
τὴν ἰδῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ

τῆς χειρὸς

Τί παιδί ποῦ εἶσαι, καίμινε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ προσπαθῶν νὰ φύγῃ

Ἄδύνατον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μαῖνε ἤσυχος καὶ θὰ τὰ διορθώσω ὅλα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ πίπτων ἐπὶ ἔδρας

Ἄ! τί ἔκαμα! τί ἔκαμα!

ΜΑΡΚΟΣ ἰδὼν

Ἦ, θὰ τὴν ἰδῶ πρὶν νὰ φύγω.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ τῆς πρώτης πράξεως σκημικὴ διασκευή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΓΑΘΙΑ, **ΕΙΡΗΝΗ**, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-
τρου καθήμεναι. **ΤΑΤΤΩ** πρὸ τοῦ κλειδο-
κρυβάτου παύσασα σιγὰ. **ΜΙ** εἰ-
σέρχεται φέρων τὸν καφέ.

ΑΓΑΘΙΑ

Ἔδωτε; μίσα καφέ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μάλιστα, κυρία.

ΑΓΑΘΙΑ

Δὲν πίνεις καφέ, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Ὅχι, εὐχαριστῶ.

ΑΓΑΘΙΑ

Τάττω, τὸν καφέ σου.

ΤΑΤΤΩ

Δὲν θέλω, μητέρα.

Ὁ Γιάννης εἰσέρχεται.

ΑΓΑΘΙΑ τῷ Εἰρήνῃ καπετῆ τῆς γωνῆς

Λοιπὸν δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο;

ΕΙΡΗΝΗ ὁμοίως

Τίποτε, ἀλλὰ σὲ βεδακῶ τὴν στιγμήν ὅπου
τὸν εἶδα, παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσω. Δι-
ἔχεται ἰδέαν τὴν ἐκπέπρωσιν μου ἔκαμαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(*Ιδε προηγ. φύλλον) (*)

ΑΓΑΘΙΑ

Δεν μπορώ να εξηγήσω τί ήθελε να κάμω.
Λέγεις ότι ήξευρες ότι είσαι υπαινικμένη;

ΕΙΡΗΝΗ

'Αρσού μου τό είπεν.

ΑΓΑΘΙΑ

Τότε έχει άλλους σκοπούς.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Στέφανος 'Αντόπης.—Μάρκος Σωσίπατρος, φίλος αιδού.—'Ιλαρίων, γέροντα.—Θεόδωρος, νικητής, φίλος του 'Αντίου.—Ειρήνη, σύζυγος του Στεφάνου.—'Αγαθία, μητέρα αιδού.—Γάττω, αιδού της Ειρήνης.—Γιάννης, σερβός.

ΕΙΡΗΝΗ

Δεν πιστεύω, μητέρα.

ΑΓΑΘΙΑ *έν εξάρσει*

Δεν πιστεύεις, δεν πιστεύεις, νόστιμη είσαι· πώς άλλως θέλεις να εξηγήσω την διαγωγήν αυτού του ανθρώπου; Νά σ' αγαπή έμμανώς και να σέ εγκαταλείψη; να μη σου γράψη επί τρία έτη και μετά τρία έτη να επανέλθη; και δεν έννοεις ότι θέλει ν' αναξωπυρήτη τό παλαιόν αίσθημά σου; 'Αν δ' μή γένοιτο, μάθη ποτέ, ότι δεν αγαπάς τον σύζυγόν σου, ότι ένθουμισαι πάντοτε αυτόν, νομίζεις ότι θά σε βασθή την οικον του φίλου του; 'Αλλά και σό, μήπως έχεις αρκετήν θέλησιν ώστε να τό λησμονήσης; Τι ώφελεί ότι ησθένησες σχεδόν; 'Εκλαυσες, ή λύπη παρήλθεν, εις τό τραπέζι αυτόν μόνον εκύτταξες, και τώρα είσαι καλά, τώρα είσαι εύθυμος· ένθουμήθης παλαιάς ήμέρας και είσαι εύτυχής!

ΕΙΡΗΝΗ κάτω γεύουσα

Μητέρα!

ΑΓΑΘΙΑ

Τίς μου έγγωαται, ότι δεν θά σέ παραφέρη τό αίσθημα, ότι δεν θά λησμονήσης τό καθήκοντά σου;

ΕΙΡΗΝΗ *συνοφροσυμένη*

Τά καθήκοντά μου τά γνωρίζω· έν τον

αγαπώ εξ όλης ψυχής δεν άμαρτάνω, διότι, εις τον σύζυγόν μου πίστιν μόνον ώρείσθην. Τό ήξούρει και δεν άπαιτείται περισσότερο.

ΑΓΑΘΙΑ *όργισμένη*

Και λοιπόν τίς είναι ο σκοπός σου;

ΕΙΡΗΝΗ

'Ο σκοπός μου; δεν έχω κανένα σκοπόν. τον είδον, δεν θέλω άλλο τίποτε 'Α! παρατήρησες, μητέρα, πόσον ήλλαξε; πώς μεταβλήθη; Και νομίζεις ότι αυτός ο άνθρωπος δεν με αγαπά;

ΑΓΑΘΙΑ *σειούσα την κεφαλήν*

Αυτός; 'Α! πόσον είναι άπλή!

ΕΙΡΗΝΗ

'Οχι, όχι; με αγαπά όπως κ'έγω τον αγαπώ· ύπερέχει, τό είδα. 'Εάν, ως λέγεις, ήθελε με άλλους σκοπούς, άλλίως θά έφάρτετο. Δεν είδες πώς ήτο εις τό τραπέζι; δεν παρατήρησες, ότι δεν έτραφε καν να με ίδη; Αυτός δεν με αγαπά; αυτός;

ΑΓΑΘΙΑ *τείουσα τό ους*

Σιωπή, ακούω βήματα έρχονται. Πρόσεξε καλά, Ειρήνη μου, πρόσεξε, κόρη μου, διότι είσαι μητέρα· έχει πάντοτε πρό οφθαλμών την εύτυχίαν του τέκνου σου και πνίξε παν αίσθημα δύναμενον να καταστήση αυτό εύτυχής.

ΣΚΗΝΗ Β'.

**ΑΙ ΑΝΔΡΕΣ, ΙΔΑΡΙΩΝ, ΜΑΡΚΟΣ,
ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.**

ΙΔΑΡΙΩΝ

'Α! ἐδῶ λοιπὸν εἶνε ὁ γυναικωνίτης;

ΑΓΑΘΙΑ *ἐγειρομένη*

'Αφοῦ μᾶς ἀφήσατε νὰ φύγωμεν.

ΙΔΑΡΙΩΝ

'Εμεῖς;

ΑΓΑΘΙΑ

"Η καλλίτερα ἀφοῦ μᾶς ἐδιώξατε;

ΙΔΑΡΙΩΝ

Μὰ τί λέγετε, κυρία μου;

*'Ο Μάρκος συνομιλεῖ μετὰ τῆς
Τάττως, ἣτις παῖζει πάντοτε σιγά.
'Ο Θεόδωρος ἀφοῦ ἔρριψε κρῦφιον
βλέμμα πρὸς τὴν Τάττω κάθηται πρὸ
τῆς τραπέζης καὶ φυλλολογεῖ λεύ-
κωμα.*

ΑΓΑΘΙΑ

"Αμα ἔχετε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κα-
πνίζετε, πρέπει νὰ ἤξεύρατε ὅτι 'α! κυρία
θὰ σᾶς ἀφίνουν πάντοτε.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Τότε εἶνε προτιμότερον νὰ παραιτησώμεν
τὸ κάπνισμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

'Εγὼ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω ποτέ.

ΙΔΑΡΙΩΝ

'Αλήθεια, εἶνε δύσκολον νὰ κόψῃ τις πα-
λαιὰν συνήθειαν καὶ μοινοῦντι ἐπιδρασίς...

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν παραιτεῖτε τὸν καπνόν.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Δῆλα δὴ εἰν θελήσω...

ΑΓΑΘΙΑ

'Αλλὰ δὲν θὰ θελήσατε ποτέ.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Μὰ νὰ σᾶ; εἰπῶ, κυρία μου· εἰς ἐμὲ δὲν
εἶνε μόνον συνήθεια, δὲν εἶνε μόνον ἀνάγκη,
ἀλλὰ καὶ παρηγορία. Ποσάκις ὅταν ἔμεινα
μόνος εἰς αὐτὸν τὸν ξηρότοπον...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ *διακόπτων αὐτὸν*

'Α, σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ κατηγορῆς τὴν
Κηρυσσιάν, διότι τὰ χαλνοῦμεν.

ΙΔΑΡΙΩΝ

'Εγὼ δὲν τὴν κατηγορῶ· λέγω μόνον ὅτι
δὲν εἶνε τόπος διὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λέγε ὅ, τι θέλεις, φίλιτατε ἰατρῆ, ἐγὼ τρελ-
λαίνομαι ἐδῶ.

ΙΔΑΡΙΩΝ

"Όταν καθήσῃς ὅμως ὅσον ἐκάθησα, δὲν
θὰ βλέπῃς τὴν ὥραν ποῦτε νὰ φύγῃς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Αὐτὰ εἶνε λόγια· διατὶ δὲν φεύγεις λοιπόν;

ΙΔΑΡΙΩΝ

Διατὶ, δικτὶ, διότι ἔχω τοὺς λόγους μου.
Μήπως νομίζεις ὅτι κάθημαι εὐχαρίστως;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

'Ιατρῆ, δὲν σὲ πιστεύω εἶμαι πεπεισμένος
ὅτι δὲν ἀλλάξεις τὸν Πλάτανον μὰ ὄλον τὸν
κόσμον.

ΙΔΑΡΙΩΝ

'Α! ναι, τί λόγος!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὴ τότε διατὶ ὄλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν
εἶσ' ἐκεῖ;

ΙΔΑΡΙΩΝ

"Όλην τὴν ἡμέραν; μὴ χειρότερα. 'Ο
Πλάτανος, φίλε μου, εἶνε διὰ τὰς γραίας
καὶ τοὺς ἐρωτευμένους. 'Αμριδάλλω εἰν ὁ
πάρχη μίρος εἰς τὸν κόσμον ὅπου νὰ λίνων-
ται τόσαι κακίαι καὶ νὰ γίνωνται τόσοι ἔρωτες.

*'Ο Μάρκος ἀπομακρύνεται τῆς
Τάττως, ἣτις ἐξακολουθεῖ παίζουσα
σιγά, πλησιάζει δὲ εἰς τὸ παράθυρον,
ὅπου μένει βλέπων πρὸς τὸν κῆπον.*

ΑΓΑΘΙΑ

Τί σᾶς κάμνομεν, ἰατρῆ, καὶ μᾶς κακο-
λογεῖτε;

ΙΔΑΡΙΩΝ

Κυρία μου.

*'Η Εἰρήνη δίπτει ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν κρῦφια βλέμματα πρὸς τὸν
Μάρκον.*

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Εἰς ποίαν κατηγορίαν τάσσεις τὴν μητέρα;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Εἰς καρμίναν πῶς ἐξελάθασα τοῦτο δι' ἡμᾶς, κυρία μου;

ΑΓΑΠΙΑ

Ὅταν ὁμιλήτε περὶ γρασιῶν.

ΙΑΔΡΙΩΝ καθήμενος παρ' αὐτῆς

Ἄλλὰ τότε καὶ τὰς Χάριτας γραίας πρέπει ν' ἀπεικονίζωσιν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ! Ἄ! δὲν μοῦ λέγεις, ἰατρί, ὅτι εἶσαι φοβερός; ἐσὺ εἶσαι ἐπικινδυνὸς ἄνθρωπος.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἄφησέ τ' αὐτά· σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶσαι τυδαίμων μὴ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καθήσῃς ἔστω καὶ μίαν ὥραν εἰς τὸν Πλάτανον. Ἦθελα νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου καὶ ἄς μοῦ ἔφαλλαν ὅ, τι σοῦ φάλλουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς, κ' ἔμεινα φάλλουν;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Οὐ! ἄλλο τίποτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τί λέγουν, ἰατρί; εἰς τὴν ζωὴν σου.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ὅτι δὲν καταδέχασαι κανένα, ὅτι εἶσαι ζηλότυπος, ὅτι ἡ σύζυγός σου δὲν ἔχει ἐν-

δυμασίας νὰ τὰς ἐπιδείξῃ, ὅτι, ὅτι, καὶ τί δὲν λέγουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Ὅχι δὰ, ἀκούεις, Εἰρήνη;

Εἰρήνη παρατηροῦσα τὸν Μάρκον

Καὶ δὲν λέγουν ὅ, τι θέλουν.

Ἡ Ἀγαπία ἐπιτιμᾷ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Εἰρήνην, ἣτις δὲν παρατηρεῖ πλέον τὸν Μάρκον.

ΤΑΤΤΩ

Μὰ τόσον κακὸς εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Πλατάνου;

ΙΑΔΡΙΩΝ στρεφόμενος

Ἄ! ἔδῶ εἶσθε, κυρία Τάττω;

ΤΑΤΤΩ κατερχομένη

Καὶ καλὰ δὲν παίζω τόσον ὥραν;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐκ τούτου δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς πόσον ὁ ἰατρός προσέχει εἰς ὅ, τι παίζεις.

ΤΑΤΤΩ μετὰ δυσαρσεκείας

Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε.

ΙΑΔΡΙΩΝ ἐγειρόμενος καὶ τρέχων πρὸς αὐτὴν

ὦ! κυρία Τάττω, σᾶς παρακαλῶ, ἀστείζομαι.

ΤΑΤΤΩ μειδιῶσα

Ὅχι, ὄχι, εἶνε μεγάλη ἡ προσβολή.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, τί ἄλλο θέλετε;

ΤΑΤΤΩ

Ἄκούτ' ἐκεῖ, νὰ παίζω τόσον ὥραν καὶ νὰ μοῦ κάμνετε τοιαύτην ἐρώτησιν;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἐπὶ τέλους δὲν μὲ συγχωρεῖτε;

ΜΑΡΚΟΣ κατερχόμενος

Δὲν βλέπετε, ἰατρί, ὅτι ἡ κυρία Τάττω ἀστείζεται;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲν μοῦ λέγεις τί ἔχεις εὐ καὶ εἶσαι κατσούφης;

ΜΑΡΚΟΣ ἀδιαφόρως

Τίποτε.

Εἰρήνη

Τί ἄλλα λέγουν, ἰατρί, εἰς αὐτὸν τὸν εὐτυχισμένον Πλάτανον;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ποῦ νὰ σοῦ τὰ διηγούμαι; πρέπει νὰ ἔλθῃς μίαν ἡμέραν νὰ τ' ἀκούσῃς μόνη σου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἠγγαίνομεν, Εἰρήνη, ἀπόψε;

Εἰρήνη

Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ.

ΙΑΔΡΙΩΝ καθήμενος παρὰ τῆς Εἰρήνης

Ἐλάτε κἂν μίαν φορὰν, μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀποστομώσετε τὰ κακὰ γρασιῖα καὶ τὰ γεροντοκόριτσα τοῦ Πλατάνου, διότι διήρρεσαν τοὺς ἀποίκους τῆς Κηρυσσιᾶς εἰς τρεῖς τάξεις: εἰς τοὺς Πλατανιστάς, οἵτινες εἶνε

ἀπὸ πρώτης μέχρις ἑσπέρας εἰς τὸν Πλάτανον, εἰς τοὺς Χιώτας, οἵτινες ποῦ καὶ ποῦ φαίνονται διαφωδάζοντες ἀναμεταξὺ των καὶ εἰς τοὺς Φαναριώτας, οἵτινες δὲν φαίνονται διόλου· σὺ δὲ ὡς μὴ ὄντες Φαναριώται καὶ μὴ φαινόμενοι εἰσθε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν καὶ ὁ Θεὸς πλέον ἤξεύρει τι λέγουν ὅταν συνομιλοῦνται.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ! μὰ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πάμε εἰς τὸν Πλάτανον, Εἰρήνη. Καὶ εἶνε αὐτοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἰατρί;

ΙΑΡΙΩΝ

Τὰ γεροντοκόριτσα; ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ εἶνε διηρημένα καθ' ὁμίλους καὶ ἐνδεσδυμένα πολυτελέστατα. Ὅταν κακολογήσῃ ἀρκετὰ διασπῶνται καὶ σχηματίζουσιν ἄλλους ὁμίλους, ὅπου ἡ κακολογησὶς δίδει καὶ πέρνει. Τοὺς νέους δὲν τοὺς ὑποφέρουν, διότι ἐὰν τύχῃ κανένα κοριτσάκι νὰ φανῇ εἰς τὸν Πλάτανον, τὸ περικυκλῶνται οἱ νέοι καὶ ὅλοι αὐτῶν αἱ φιλοφρονήσεις εἶνε δι' αὐτό. Ἐνοεῖτε κάλλιστα ὅτι τοῦτο δὲν συμφέρει ὅτε εἰς τὰ γραφία οὔτε εἰς τὰ γεροντοκόριτσα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐλα, Εἰρήνη, νὰ πηγαίνωμεν, σὲ παρακαλῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Πήγαίνε ἀν' ὅλην, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ποῖα ὥρα εἶνε καλλιτέρα, ἰατρί;

ΙΑΡΙΩΝ

Ὅ,τι ὥραν καὶ ἀν' Ἐλθῃς θὰ εὖρης ἐκεῖ τοὺς διαφόρους ὁμίλους.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλὰ.

ΙΑΡΙΩΝ ἐγχειρόμενος

Λοιπὸν ἐγὼ σὰς ἀφίνομαι.

ΕΙΡΗΝΗ

Φεύγεις;

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ! μὰ φθάνει σας πλέον· εἶνε σχεδὸν δύο ὥρας ποῦ εἰμ' ἐδῶ.

ΑΓΑΘΗ

Δὲν θὰ σὰς ἰδοῦμεν ὑστερώτερα, ἰατρί;

ΙΑΡΙΩΝ

Ἐπανίρχεσθε σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας;

ΑΓΑΘΗ

Τὸ ἑσπέρας.

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω. Βεβαίως, βεβαίως. Ὑγιαίνετε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Χαῖρε, φίλτατε.

ΙΑΡΙΩΝ τῷ Θεοδώρῳ

Ἀκόμη δὲν κατάρθωτες, νεανίσκα, νὰ ἰδῇς αὐτὸ τὸ λεύκωμα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ τεταραγμένος

Τὸ εἶδ. ... τὸ βλέπω πάλιν...

ΙΑΡΙΩΝ

Ἄ! βλέπε το πάντοτε. Χαίρετε. Ἀπέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΘΙ ἌΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τοῦ ΙΑΡΙΩΝΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὴ ἔχει δίκαιον, φίλε μου, ὁ ἰατρός· δὲν ἐσῆκωσες τὸ κεφάλι σου, ἀφ' ὅτου ἤμεθα ἐδῶ, δὲν εἶπας μίαν λέξιν· εἰς τὸ τραπέζι δὲν ἔραγες, ἔπερνες τὰ βραπάνια γιὰ κεράσια καὶ τὸ πιπέρι γιὰ κανέλλα.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄ! ὁ κύριος Θεόδωρος θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ εἰς τὸν Πλάτανον, ἀφοῦ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ταῖς γρηαῖς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ τεταραγμένος

Κυρία μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὅταν ὁμοῦ, ἔχουν κατσαρά. Μητέρα, πῶς δὲν ἔβαλες τὰ κατσαρά σου σήμερον;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ταπεινῇ τῇ φωνῇ

Στέφανε, σὲ παρακαλῶ, θὰ μὲ κάμεις νὰ φύγω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τάττω, ἔρχεται νὰ σὲ ὑπανθρῶσω;

ΑΓΑΘΙΑ

"Όχι, ὄχι σ' εὐχαριστῶ, δὲν τὴν ὑπανδρεύω τὴν κόρη μου ἀκόμη. Αἰ, Τάττω; δὲν εἶν' ἀλήθεια, ὅτι θέλεις νὰ μένης πάντοτε μαζὶ μου;

ΤΑΤΤΩ

Μὰ, μητέρα, καὶ τὸ ἓνα γίνεται καὶ τὸ ἄλλο.

ΑΓΑΘΙΑ

Τί εἶπες; τί πρᾶγμα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ελα, μητέρα, καὶ σοῦ ἔχω γαμβρὸν περιφρημον.

ΑΓΑΘΙΑ

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μὴ λαμβάνης τὸν κόπον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶνε ἐδῶ μέσα, μητέρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἑποπρέμων

Στέφανε, σὲ παρακαλῶ, τρίμω ὄλος, μὴν εἰπῆς τίποτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ταπεινῆ εἰς φωνῆ

Μὴν εἶσαι ἀνόητος, ἄρσέ με καὶ θά ἰδῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Πρὸς Θεοῦ, Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λοιπὸν, μητέρα, ἀποράσις.

ΑΓΑΘΙΑ

Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν ὑπανδρεύσω.

ΤΑΤΤΩ

"Αἰ αὐτὸ ἀλλάζει. Τὸ ἀκόμη ἀπὸ τὸ δὲν ἔχω σκοπὸν διαφέρει πολὺ.

ΕΙΡΗΝΗ μειδιῶσα

"Ἐχει δίκαιον, μητέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κρίμα! ἂν τὸ ἀπερσίζεις θὰ σοῦ προέτινα τὸν Μάρκον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ καθ' ἑαυτὸν

"Αχ, Θεὶ μου, πῶς φροβήθη!

ΤΑΤΤΩ ἰδίᾳ

Τί λέγει; τὸν Μάρκον;

ΑΓΑΘΙΑ μειδιῶσα

Τὸν κύριον; ἀλλ' ὁ κύριος νομίζω ὅτι καὶ ἂν τοῦ τὴν ἔδωκα δὲν θὰ τὴν ἔπερνε.

ΜΑΡΚΟΣ

"Απατᾶθε, κυρία μου! ἂν ἀστειζεται ὁ Στέφανος, ἐγὼ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω τὴν πρότασιν ταύτην. Θέλω... θέλω νὰ ἐπαναπαύσω τὴν συνείδησίν μου... διὰ τοῦ γάμου καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶρω καλλιτέραν νόμφην τῆς θυγατρὸς σας. Ἐὰν ἡ κυρία Τάττω δέχεται τὴν πρότασίν μου, εἶμαι ἑτοιμος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σπουδάζων ὁμιλεῖς, Μάρκε;

ΜΑΡΚΟΣ

Βεβαίως.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ περιδεῆς

Βλέπεις τώρα τί μοῦ κάμνεις, Στέφανε

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λοιπὸν, Τάττω;

ΤΑΤΤΩ στενοχωρημένῃ

"Ἡ πρότασις τοῦ κυρίου ἔγινε τόσον ἐξάφνα, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί ν' ἀπαντήσω....

ΜΑΡΚΟΣ

"Εγὼ, κυρία μου, ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου· σᾶς λέγω δὲ, ὅτι οὐδὲλλως θὰ προσβληθῶ ἂν δὲν διχθῆτε τὴν πρότασίν μου. Σκεφθῆτε ὅσον θέλετε καὶ δότε μου τὴν ἀπάντησιν ὅποτε θέλετε.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ δυσαρσεκειᾶς

"Ὁμολογῆσατε, κύριε Μάρκε, ὅτι χθὲς οὔτε κἂν ἐσκέπτεσθε τὴν Τάττω.

ΜΑΡΚΟΣ παρατηρῶν αὐτὴν

ἀσκαρδαμυκετὶ

"Απατᾶθε, κυρία μου.

ΕΙΡΗΝΗ συνορρουσμένη

Μήπως ἤλθετε μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν;

ΜΑΡΚΟΣ σταθερῶς

Μάλιστα, κυρία μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Αλήθεια; ἐσκόπευες μὲ τὰ σωστά σου νὰ πάρης τὴν Τάττω;

ΜΑΡΚΟΣ
Ναί.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Τί κολοκύθια κάθεται και λέγεις; εσύ
χθές δὲν τὴν ἐγνώρισες.

ΜΑΡΚΟΣ
Τὴν ἐγνώριζα μικρὰν.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ποῦ;

ΜΑΡΚΟΣ
Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Τότε θὰ ἐγνώριζες καὶ τὴν γυναῖκα μου.
Ὁ Μάρκος μένει σιγηδός.

ΑΓΑΘΙΑ ὠχρῶσα
Ναί, ναί, πρὸ πολλοῦ καιροῦ... εἰς μίαν
ἐκδρομὴν ποῦ ἐκάμαμεν εἰς τὰ Θεραπεία...
ἦτο καὶ ὁ κύριος μαζί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγεις, ἀδελφὲ, τόσων
ἔωρον; τί ἄνθρωπος εἶσαι σύ; Εἶθε λοιπὸν
παλαιοὶ γνώριμοι. Ἄ! μὰ τότε ἀλλάζει τὸ
πρᾶγμα. (πλησιάζων τὸν Θεόδωρον) Τί νὰ
σοῦ κάμω, τὴν ἐγνώριζα πρωτίτερα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
Εὐγε σοὶ! μὲ ὑπεχρέωσες τώρα.
ΑΓΑΘΙΑ τῆ Εἰρήνῃ
Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

ΕΙΡΗΝΗ ταπεινῇ τῇ φωνῇ
Πάρε τὴν Τάττω καὶ κατεβῆτε εἰς τὸν
κῆπον, σὲ παρακαλῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Λοιπὸν τί λέγεις, μητέρα;
ΑΓΑΘΙΑ
Ἄφοῦ μᾶς λέγει ὁ κύριος Μάρκος ὅτι δυ-
νάμεθα νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν ἀπάντησιν ὅπο-
τε θέλωμεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ νὰ
σκεφθῶμεν.

ΜΑΡΚΟΣ
Ὅσον θέλετε, κυρία μου
ΑΓΑΘΙΑ
Ἐλα, Τάττω.
ΤΑΤΤΩ καθ' ἑαυτὴν
Ἄ! ὁ καυμένος ὁ Θεόδωρος πῶς μὲ κυ-
τάζει!

Ἐξέρχονται ἀμφότεραι.
ΣΚΗΝΗ Δ'.
ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τῆς **ΤΑΤΤΩΣ**, καὶ
τῆς **ΑΓΑΘΙΑΣ**.
ΕΙΡΗΝΗ
Δὲν πηγαίνει εἰς τὸν Πλάτανον, Στέφανε;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ἄ ναί, ἤθελα νὰ πηγαίνω ἔρχεσαι, Μάρ-
κε;
ΜΑΡΚΟΣ
Εὐχαρίστως.

ΕΙΡΗΝΗ
Πήγαυε μὲ τὸν κύριον Θεόδωρον ἐπεθό-
μουν νὰ ὀμιλήσω ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὲ τὸν
κύριον Μάρκον.

ΜΑΡΚΟΣ ἐκπληκτος
Μ' ἐμὲ, κυρία μου;
ΕΙΡΗΝΗ ἐγχειρομένη
Μάλιστα! μήπως ἔχετε καμμίαν δυσκο-
λίαν;

ΜΑΡΚΟΣ ἀδιαφόρος
Κάμμίαν, κυρία μου.

ΕΙΡΗΝΗ
Ἄρησί μας, Στέφανε.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πᾶμε, Θεόδωρε
ΘΕΟΔΩΡΟΣ κρυφίως τῆ Εἰρήνῃ
Ἄ! κυρία μου, πρέπει λοιπὸν ν' ἀπελιπι-
εθῶ ὀλοτελῶς;

ΕΙΡΗΝΗ
Διόλου μάλιστα· σὰς δίδω ὑπόσχεσιν ὅτι
θὰ τὴν πάρτε σεις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
Ἄ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἀπὸ τῆς θύρας
Τί κάμνετε λοιπὸν; θὰ ἔλθῃς;
ΘΕΟΔΩΡΟΣ εὐθυμος
Ἐρχομαι.
Ἐξέρχονται ἀμφότεροι.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΙΡΗΝΗ παρά την θύραν, ΜΑΡΚΟΣ.

ΕΙΡΗΝΗ

Μάρκε διατί ἤλθες ἐδῶ;

ΜΑΡΚΟΣ μετά μικρὰν σιγήν

Διὰ τὰ σου ἐξηγήσω τὰ πάντα.

ΕΙΡΗΝΗ κατερχομένη

Μετά τρία ἔτη σχεδόν;

ΜΑΡΚΟΣ

Δὲν ἠδυνάμην πρωτύτερα.

ΕΙΡΗΝΗ

Καὶ ἤλθες νὰ ζητήσης τὴν Τάττω;

ΜΑΡΚΟΣ

Ναί.

ΕΙΡΗΝΗ

Μάρκε, εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν.

ΜΑΡΚΟΣ

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Ἦλθα διὰ τὰ σου εἰπῶ, τι μοῦ συνέβη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ πιστεύσης ὅτι ἄλλοι λόγοι μ' ἐκράτησαν μακρὰν σου, ὅτι ε' ἐγκατέλειπα ἀνάνδρως, ὡς πρὸς ἀλίγου μοῦ τὸ ἔλεγες, διότι βεβαίως θὰ τὸ ἐσκέφθης, ἀπεράσισα, καίτοι ἀγαπῶν σε πάντοτε, νὰ θυσιάσω ἑμαυτόν.

ΕΙΡΗΝΗ κἀγὼ νεύουσα

Ἄ!

ΜΑΡΚΟΣ

Δύναμις ἀνωτέρα τῆς θαλήσεώς μου, Εἰρή-

νη, μὲ κατίστης δυστυχῆ, ἀλλ' ἂν σὺ μὲ πιστεύσης, Εἰρήνη, τοῦτο θὰ γίνῃ, διότι μὲ ἠγάπησες· ἡ μήτηρ σου ὅμως θὰ μὲ θεωρῆ ἔνοχον πάντοτε. Ἦ ἔχω νὰ ἐλπίσω πλέον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ διατί νὰ μὴν ἐξελωθῶ εἰς τὰ ὄμματά τῆς μητρός σου;

ΕΙΡΗΝΗ

Μάρκε, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.

ΜΑΡΚΟΣ

Διατί;

ΕΙΡΗΝΗ

Διατί; μ' ἐρωτᾷς διατί;

ΜΑΡΚΟΣ

Ναί, διατί;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐὰν νομίζης ὅτι δύνασαι μίαν ἡμέραν νὰ λησμονήσης ἐκείνην τὴν ὀποῖαν ἠγάπησες καὶ νὰ ζήσης εὐτυχῆς πλησίον τῆς συζύγου σου, ἀπατάσαι.

ΜΑΡΚΟΣ

Δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ.

ΕΙΡΗΝΗ

Τότε καλλίτερα νὰ φύγης, καλλίτερα νὰ μὴ τὴν ἰδῆς πλέον, διότι ἡ παρουσία σου θὰ τὴν καθιστῆ δυστυχιστάτην.

Πίπτει ἐπὶ τῆς θύρας καὶ κλαίει.

ΜΑΡΚΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῆς

Εἰρήνη μου.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄ, Μάρκε, Μάρκε, διατί ἔφυγες; διατί μὲ ἄφησες;

ΜΑΡΚΟΣ

Σὲ ἄφησα! ὦ! μὴ τὸν εἶπες πλέον αὐτὸν τὸν λόγον. Δὲν σὲ ἄφησα, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐφυγες καὶ μ' ἐλησμονήσες.

ΜΑΡΚΟΣ ὑπερηφάνως

Εἰρήνη, μ' ἐγνώρισες ἀκριτὰ διὰ τὰ πιστεύσης ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Εἰρήνη μου, δύνασαι νὰ ὑποβῆσθαι, ὅτι ἔμπορῶ νὰ ψευσθῶ;

ΕΙΡΗΝΗ θεωροῦσα αὐτὸν συμπαιῶς

Ὅχι.

ΜΑΡΚΟΣ

Θὰ πιστεύσης ὅτι καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ;

ΕΙΡΗΝΗ παρακλητικῶς

ὦ, λέγε, λέγε.

ΜΑΡΚΟΣ

Ὅταν ἔφυγα διὰ τὴν Αὐστράλιαν, ὅπως συνάξω τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος θελοῦ μου, δὲν ἤλπιζον νὰ πάθω ὅτι ἐπαθον. Ἄν ἦσο ἄλλη γυνὴ, ἂν εἶχον ἐλάχιστον ἐνδοιασμὸν ὅτι θὰ δυσπιστήσης πρὸς τὰ λεγόμενά μου, δὲν θὰ ἔλεγον τίποτε· ἀλλ' ἔχω πεποίθησιν εἰς σέ, καὶ ὅσον μυθιστορικὴ καὶ ἂν ᾖ ἡ ἱστορία μου, δὲν φοβοῦμαι νὰ γεννηθῆ ἂν σοὶ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

ΕΙΡΗΝΗ

Μου είπες πάντοτε αλήθειαν και ευσυνείδητα να σε πιστεύω.

ΜΑΡΚΟΣ

"Ακουσε λοιπόν. "Αμα έρθατα έφρόντισα να διευθετήσω τās υποθέσεις μου. Ένθυμιασαι ότι σου έγραφα πόσας δυσκολίας εύρισκον, και πόσοι ήσαν οι ήχοιτας απαιτήσεις έκ μέρους της γυναίκης του, ήτις ήτο έκ των της άγγλικής άποικίας. Τα γράμματά μου τὰ έλάμβανες;

ΕΙΡΗΝΗ

Ναι.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν είχες όμως καιρόν να μου άπαντήσης.

ΕΙΡΗΝΗ έκπληκτος

Σου έγραφα τόσα γράμματα, Μάρκε.

ΜΑΡΚΟΣ

Περιμένε· δεν είχες καιρόν να μου άπαντήσης, διότι μετ' ολίγας ημέρας μετίδιν εις τὰ χροσοργεία του θείου μου. Και άπ' εκεί σου έγραφα υπό ημερομηνίαν 17 Ιανουαρίου, τὸ ένθυμούμαι άκόμη.

ΕΙΡΗΝΗ θακρύνουσα

Ήτο τὸ τελευταίον σου γράμμα!

ΜΑΡΚΟΣ

Τὴν επομένην ημεέραν εξέηλθον έρικπος δυστυχώς καταλήφθην υπό της νυκτός και έγρασα τὸν δρόμον μου. Έσκήρθην άμέσως ότι

προτιμότερον θά ήτο εὐαν αυτοῦ ὄλην τὴν νύκτα διὰ ν' αναλάβω τὸν πρὸς τὰ χροσοργεία δρόμον μου τὴν πρωίαν, ἀλλ' εἶδον πυρὰν εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέρος και ἐνόμισα ὅτι θά εὐρω αὐτοῦ ὄδιγόν τινα. Ἡ γνῶσυν ὃ ταλαίπωρος ὅτι περὶ τὴν πυρὰν ἐχόρευον ἰθαγενεῖς ἀνθρωποφάγοι μετ' τὰ θύματα αὐτῶν. Εἶδον μακρόθεν τὸ φρικῶδες θέαμα και ἔσπευσα νὰ φύγω, ἀλλ' ἤτο πλέον ἀργά, διότι ὁμάς ἰθαγενῶν με εἶχε περικυκλώσει.

ΕΙΡΗΝΗ

Σί;

ΜΑΡΚΟΣ

Ἡ ἱστορία μου εἶνε ἀδιήγητος· φρίττω ἀναλογιζόμενος τὰ μαρτύρια, ἅτινα ὕπνευρα, και κρίνω περιττὸν νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ἱστορίαν, ήτις μου φέρει ῥίγος ἐξείκτις τὴν ένθυμούμαι. Τοῦτο μόνον μάθε, ὅτι ὃ θάνατός μου ήτο ἀποφασισμένος και ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ ἀνεσδάλλοτο ἀπὸ ημερίας εἰς ημεέραν.

ΕΙΡΗΝΗ

Ταλαίπωρε Μάρκε!

ΜΑΡΚΟΣ

Δύο ἔτη ὀλόκληρα εἶχον παρίλθει, ὅτε ἤλθον εἰς Ἄγγλοι πρὸς εὕρεσιν τῶν πηγῶν παρακαταμόνου τοῦ Δάρλιγκος και καταλαβόντες ἀπρεσοκλήτως τὴν ἀγρίαν φυλὴν τῶν ἰθαγενῶν αὐτοῦς μεν κατέσφαξαν, ἐμε δὲ

μετὰ τῶν συναϊμαλώτων ἀπληθεύευσαν. Μετὰ διατῆ δουλείαν, μετὰ διατῆ θάνατον μᾶλλον, ἀνέζησα και ἤλθον εἰς Ἄδελαιθικὸν· ἐκεῖ εὕρον τὰ γράμματα σου και τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων μου. . .

Μένει σιγηλός.

ΕΙΡΗΝΗ ἀδημονούσα

Αἴγες.

ΜΑΡΚΟΣ

Μία ἐκ τῶν τελευταίων τούτων μου ἀνήγγελλε τὸν γάμον σου.

ΕΙΡΗΝΗ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας

Ἄ! . . .

ΜΑΡΚΟΣ

Δὲν ὑπανδρέριστο ξένον, ἀγνωστον εἰς ἐμε, ἔπερνεσ ἕνα τῶν καλλιτέρων μου φίλων, τὸν Στέφανον, μετ' τὸν ὁποῖον ἀπὸ μικρὸς ἤμην συνδεδεμένος. Κατ' ἀργὰς ἐσκήρθην νὰ μείνω ἐκεῖ, νὰ μὴ σ' ἐπανιδῶ πλέον ποτὶ, ἀλλ' ἀνεγίνωσκον τὰ γράμματα σου και τὰ γράμματα σου μ' ἔπεραν ἐδῶ. Ἡ τελευταία σου ἐπιστολή, τὴν ένθυμούσαι; τὴν ἔχω ἐδῶ, Εἰρήνη (ἐκδιπλῶν ἐπιστολήν) εἶνε πικρὰ ἐπιστολή . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

("Ιδε προηγ. φύλλον") (*)

ΕΙΡΗΝΗ ἀρπάζουσα αὐτὴν

"Α! συγχώρει με! (γονοπετοῦσα) Μάρκε, Μάρκε, ἡ ἀπελπισία ὠδήγει τὴν χεirá μου.

ΜΑΡΚΟΣ ἐγείρων αὐτὴν

Δόσε μου τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, θέλω νὰ τὴν φυλάξω.

ΕΙΡΗΝΗ ξεσχίζουσα αὐτὴν

"Ὅχι" δὲν θὰ με συγχωρήσης.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Στέφανος Ἀντίπας.—Μάρκος Σωσίπατρος, φίλος αὐτοῦ.—Ἰλκρίων, φίλος αὐτοῦ.—Θεόδωρος, νεκρὸς, φίλος τοῦ Ἀντίπα.—Εἰρήνη, κόρη τοῦ Σωσίπατρο.—Ἀγαπία, μήτηρ αὐτῆς.—Γάτω, ἀδελφὴ τοῦ Σωσίπατρο.—Γιάννης, ἀδελφὸς τοῦ Σωσίπατρο.

ΜΑΡΚΟΣ συταφροσούμενος

Νὰ σὲ συγχωρήσω;

ΕΙΡΗΝΗ

Ναι, Μάρκε. Δὲν πταίω ἔάν ὑπανδρευθῆν, Μάρκε.

ΜΑΡΚΟΣ

"Α, Εἰρήνη! μόνον ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου μου ἠδύνατο νὰ διαβρήξῃ τὴν δεσμὴν, ὅστις μὰς συνέδεον, ἀλλ' εἶσαι γυνὴ καὶ ἐπίστευες ἄλλα, ἐνφ' ὧραιες νὰ ἐνθυμηταί τοὺς ὀρκους μου.

ΕΙΡΗΝΗ

Τοὺς ὀρκους σου; τοὺς ὀρκους σου δὲν τοὺς ἐλησμόνησα, Μάρκε· ἀλλ' ἐραντάσθης ποτὲ τὴν λύπην μου, ὅταν μετὰ τὸ τελευταῖον σου γράμμα δὲν ἔλαβον πλέον κάμψαν περὶ σοῦ εἰδήσιν; "Α! παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, παρήρχοντο οἱ μῆνες χωρὶς νὰ ἔργασαι, χωρὶς νὰ γνωρίζω κἄν ποῦ εἶσαι, Μάρκε μου, κ' ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ἀνέλυον εἰς δάκρυα. Μάρτυς μου ὁ θεός, Μάρκε, ὅτι κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησα νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἐγκατέλειψας· ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν τόσος παρῆλθε καιρὸς, χωρὶς νὰ θέλω τὸ ἐπίστευσα. Δὲν ἔπαυσα ὅμως νὰ σ' ἀγαπῶ, Μάρκε· ὅχι· σ' ἀγαπῶ πάντοτε, ὅπως σὲ ἠγάπησα, σ' ἀγαπῶ περισσότερο σήμερον, διότι ἐχωρῆσθαιμεν διὰ παντός.

ΜΑΡΚΟΣ

Ταλαίπωρος Εἰρήνη! μοῖρα σκληρὰ μὰς ἐχώρισεν, ἀλλὰ ὀρκίσου μου καὶ πάλιν ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

ΕΙΡΗΝΗ κλαίουσα

"ὦ! σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Σε μόνον ἀγαπῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου. Μάρκε, σ' ἀγαπῶ... ἀλλὰ... πρέπει νὰ φύγῃς..."

ΜΑΡΚΟΣ

Νὰ φύγω;

ΕΙΡΗΝΗ ἰκέτης

Ναι, ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε, φύγε· φύγε μακρὰν μου. Δὲν τολμῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν τύχην ὅπως μὰς ἐνώσῃ, διότι εἶμαι μήτηρ καὶ τὸ τέκνιον μου θὰ μείνῃ ἄνευ πατρός. Φύγε, ἀφοῦ ἤμαθα καταραμένοι, ἄς ζήσωμεν δυστυχεῖς, ἀλλ' ἀγαπώμενοι. Φύγε, διότι εἶμαι γυνὴ καὶ δὲν θέλω νὰ ἐρυθριάσω ἐνώπιον τοῦ συζύγου μου. Μάρκε, ἔάν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ φύγῃς.

ΜΑΡΚΟΣ μετὰ τινα παύσιν

Θὰ φύγω.

ΕΙΡΗΝΗ περιχαρὴς

"Α! εὐχαριστῶ. Ναι, Μάρκε μου, δὲν ἤλλαξεν ἡ καρδία σου, εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός, γενναῖος τὴν ψυχὴν, ὅπως ἄλλοτε. Φύγε, μὴ με λησμονῆς, διότι δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ.

ΜΑΡΚΟΣ

Ταλαίπωρος Ειρήνη!
 Ἐταγκαλλίζεται τὴν Εἰρήνην.
ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΑΨΑΝΙΑ, ἔξωθεν.

ΑΓΑΠΙΑ

Κάμε δ, τι θέλεις.

ΜΑΡΚΟΣ ἀπομακρυνόμενος
 τῆς Εἰρήνης

Ἡ μητέρα σου, Εἰρήνη.

Ἡ Ἀγαπία εἰσέρχεται.

ΕΙΡΗΝΗ βλέπουσα τὴν Ἀγαπίαν

Μητέρα, μητέρα, φίλησέ τον, δὲν εἶνε ἔνο-
 χος.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄ!

ΕΙΡΗΝΗ περιπετυσομένη τὴν
 Ἀγαπίαν

Φίλησέ τον, μητέρα μου, σὲ παρακαλῶ,
 θὰ φύγῃ.

ΑΓΑΠΙΑ μετὰ δισταγμοῦ

Θὰ φύγῃς, Μάρκε;

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα.

ΑΓΑΠΙΑ ἀσπαζομένη αὐτὸν

Ἦπαγε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, παιδί μου.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἰρήνη, θὰ περιμένω τὸν Στέφανον νὰ
 τὸν ἀποχαιρτίσω.

ΕΙΡΗΝΗ

Καλά.

ΜΑΡΚΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς
 Σὲ ἀφίνω.

ΑΓΑΠΙΑ

Ποῦ πηγαίνεις;

ΜΑΡΚΟΣ ἀποκρύπτων τὰ δάκρυά του
 Εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ πλήρ τοῦ ΜΑΡΚΟΥ.

ΕΙΡΗΝΗ κλαίονσα

Ἄ! μητέρα, μητέρα μου! διατί εἶμαι τό-
 σον δυστυχής;

ΑΓΑΠΙΑ

Μὴ κλαίῃς, κόρη μου, καὶ σὲ λοποῦμαι.

ΕΙΡΗΝΗ πίπτουσα ἐπὶ ἔδρας

Ἄχ! διατί μ' ἐδίαζες νὰ ὑπανδρευθῶ;
 διατί δὲν μὲ ἀφίνεις; βλέπεις ὅτι ἐπανῆλθον!

Ἄ! δὲν ἤξεύρεις πόσον μ' ἀγαπᾷ, μητέρα!
 Διατί νὰ ὑποφέρω τόσον πολὺ;

ΑΓΑΠΙΑ καθημένη παρ' αὐτῆς

Μὴ κάμνης ἔτσι, παιδί μου, καὶ θ' ἀρ-
 βωστηθῆς. Ὅ,τι ἔγινεν ἔγινεν ὑπομονή.

ΕΙΡΗΝΗ

Συλλογίσου, μητέρα μου, ὅτι δὲν θὰ τὸν
 ἰδῶ πλέον ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου. Πῶς θέ-
 λεις νὰ μὴν κλαίω; Θ' ἀρρωστησῶ λέγεις;

εἰπέ καλλίτερα ὅτι θ' ἀποθάνω.

ΑΓΑΠΙΑ

Μὰ δὲν σκέπτεσαι τὴν κόρη σου, παιδί
 μου; Εἰρήνη μου, συλλογίσου τὸν ἄγγελόν
 σου; χάριν αὐτοῦ μετρίασε τὴν λύπην σου.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ βαθύτατον

ἀναστεταγμὸν

Τὴν κόρη μου; ταλαίπωρον πλάσμα! θὰ
 μείνῃ ὀρφανό!

ΑΓΑΠΙΑ

Σιωπῇ, κάποιος ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΤΑΤΤΩ, εἰσέρχομένη
 περιχαρής.

ΤΑΤΤΩ

Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, Εἰρήνη, ἔλους
 σου τοὺς κηπουροὺς θὰ τοὺς ἔστελνα ἀπ'
 ἐκεῖ ποῦ ἤλθαν. Μὰ τί ἔγεις; διατί κλαίεις;

ΕΙΡΗΝΗ

Τίποτε.

ΤΑΤΤΩ

Τί ἔχει, μητέρα;

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄφησέ την.

ΕΙΡΗΝΗ προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ
 Διατί θὰ τοὺς ἔστελνες ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθαν;

ΤΑΤΤΩ

Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐρότευ-

σαν βεπανάνκια ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ἔχουν
φουτευμένα μενεξέδες.

ΕΙΡΗΝΗ

Μικρὸν τὸ κακόν.

ΤΑΤΤΩ

Βέβαια· ὅταν δὲν καταβαίνης ποτέ σου εἰς
τὸν κήπον.

ΕΙΡΗΝΗ

Νὰ σὲ ἰδῶ ἐμένα, ὅταν ἀποκτήσης ἐξοχήν.

ΤΑΤΤΩ

"ὦ! σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἰδικός μου ὁ
κῆπος δὲν θὰ ὁμοιάξῃ τὸν ἰδικόν σου.

ΕΙΡΗΝΗ

Νὰ τὸ ἰδοῦμεν.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Αἱ ἈΝΩΤΕΡΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ὁ ἰατρὸς τὰ ἔχει χαμένα· δὲν ἦτο κανέ-
νας εἰς τὸν Πλάτανον. Τί ἔχεις, Εἰρήνη; διατί
τὰ μάτια σου εἶνε κατακόκκινα; ἔκλαις;

ΕΙΡΗΝΗ δακρύουσα

Δὲν ἔχω τίποτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἰρήνη μου, κλαίεις; μὰ τί ἔχει, μητέρα;

ΕΙΡΗΝΗ ἀπερχομένη

Ὄ! τί περίεργος ποῦ εἶσαι, καυμένα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τρέχων κατόπι αὐτῆς
Εἰρήνη.

ΣΚΗΝΗ Γ.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΑΓΑΘΙΑ

"Ἀφῆσέ την, Στίρανα, τὰ νεῦρά της ἔχει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Α!... Μὰ τῆς εἶπε κανεὶς τίποτε; μή-
πως τὴν δυσηρίστης κανεὶς;

ΑΓΑΘΙΑ

"Ὅχι, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο ἤρχισε νὰ κλαίρ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ στένων

Τί δυστύχημα!

ΤΑΤΤΩ

Ποῦ εἶνε ὁ Θεόδωρος;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τὸν ἄφησα εἰς τὸν Πλάτανον, τώρα, ὅπου
καὶ ἂν ἦνε, θὰ ἔλθῃ. Τί ἀπεκάματε λοιπὸν
μὲ τὸν Μάρκον; ποῦ εἶνε, ἀλήθεια;

ΑΓΑΘΙΑ

Εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἀπίστυρεν ὅμως τὴν
πρότασίν του, διότι φεύγει διὰ παντός ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Φεύγει;

ΤΑΤΤΩ χαίρουσα

"Αλήθεια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ τότε ἂν τὴν ζητήσῃ ὁ Θεόδωρος, δὲν
τοῦ τὴν δίδεις, μητέρα;

ΑΓΑΘΙΑ

Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου αὐτὸς ὁ νῆος.

ΤΑΤΤΩ

"Α! μητέρα μου, μὴν εἶσαι ἀδίκος· τί ἔχει;
εἶνε μάλιστα πολὺ καλός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καὶ ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ.

ΑΓΑΘΙΑ

Μὰ δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔτσι
ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην.

ΤΑΤΤΩ

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τῆς στιγμῆς, τόσον
καιρὸν σοῦ τὸ λέγω.

ΑΓΑΘΙΑ

Πρέπει νὰ τὸ σκερθῶ.

ΤΑΤΤΩ

"Ὅλον νὰ σκερθῆς, ὅλον νὰ σκερθῆς, δὲ
νὰ μὴν ἀποφασίσῃς ποτέ.

ΑΓΑΘΙΑ

"Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί τοῦ εὕρισκεις, ἕνα
παιδάριον ἐκεῖ.

ΤΑΤΤΩ περιπευσσομένη αὐτὴν

Μητέρα μου, μητεροῦλα μου!

ΑΓΑΘΙΑ προσπαθοῦσα νὰ διασῶγῃ
τῶν χειρῶν εἰς

"Ἀφῆσέ με.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐλα τώρα, μητέρα, ποῦ εἶνε καὶ αὐτὸς
ἐδῶ νὰ τὸ τελειώνωμεν, διότι σὲ βεβαιῶ φρ-

δοῦμαι μὴ τυγὼν καὶ πάθῃ τίποτε. Δὲν ἤξεύρεις πὼς εἶνε ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν ἐξήτησεν ὁ Μάρκος. Ἐγένεν ἄλλος ἄνθρωπος.

TATTO προσποισμένη τὴν κλαίουσα

Νά, δὲν μ' ἀγαπᾷς διόλου, μητέρα... ἐνῶ ἤξεύρεις ὅτι δὲν μ' ἀείσει κανένας ἄλλος.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἡξεύρω ἐγώ; τί λέγεις σὺ, Στέφανε; γνωρίζεις τὴν οἰκογένειάν του;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Νά δά ἡ ὥρα! εἶνε ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ἐτελείωσεν τὰς σπουδὰς του δὲν ἔχει ὁμως περιουσίαν, μὰ διόλου.

TATTO

Ἄ! τί ἔχει αὐτὸ νὰ κάμῃ;

ΑΓΑΠΙΑ

Τί ἔχει νὰ κάμῃ; ἔχει καὶ πολὺ μάλιστα. Μήπως ἐνόμισες ὅτι καὶ ἂν σὲ ὑπανδρεύσω, θά σου δώσω ἄνδρα χωρὶς πεντάρα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ μειδιῶν

Δὲν μοῦ λέγεις, ἀπὸ ποῦ ἐγένες ἔτσι;

TATTO

Καλῆ, μὴ τὴν ἀκοῦς, ἔτσι τὰ λέγει.

ΑΓΑΠΙΑ

Μὲ συγχωρεῖς δὲν ἐννοῶ νὰ ζήσης δυστυχῆς. Θέλω νὰ πάρῃς ἄνδρα, ἂν ὄχι πλούσιον, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ κάτι τι· νὰ ἤξεύρω ὅτι δὲν θά μείνετε ἔς τοὺς πέντε δρόμους μεθαύριον.

TATTO

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, μητέρα, μὲ τὰ σωστὰ σου τὰ λέγεις;

ΑΓΑΠΙΑ

Μάλιστα, κυρία μου. Τί εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Θεόδωρος; Τοῦ σωροῦ εἶνε καὶ αὐτός. Κάθε κυριακὴ μὲ τὸ φηλό του τὸ καπέλλο καὶ τὰ μαῦρα του τὰ βούχα ἔς τὴ μουσικὴ, τὸ ἄσπρο τὸ φακόλ καὶ τὰ μανικέτια, καὶ τὴν δευτέραν νὰ φεύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Αὐτοὶ εἶνε οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄ, ὄχι, μητέρα: αὐτοὶ εἶνε μερικοὶ νέοι τῶν ἐπαρχιῶν ποὺ κατεπλημύρησαν τὰς Ἀθήνας. Τὰ μαῦρα βούχα, τὰ ὅποια βλέπεις ὅτι φοροῦν κάθε κυριακὴν, εἶναι μονάκριβα καὶ ὅταν πηγαίνουν εἰς τὰ σπίτια τοὺς μένουσιν μὲ τὸ νυκτικόν τους, διότι δὲν ἔχουν ἄλλα νὰ φορέσουσιν.

ΑΓΑΠΙΑ

Τέτοιος εἶνε καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος, διὰ τὸν ὅποιον ἔχασεν τὸν νοῦν της· ἡ εὐγενεία της.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μητέρα!

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄ! δὲν ἔμπορῶ, θά σκάσω, ἀφῆσέ με νὰ τῆς τὰ εἰπῶ καλλιτέρα.

TATTO

Ἄ! λέγε μητεροῦλά μου. Πρῶτον, ξεύρεις πολὺ καλῆ, ὅτι ὅσα λέγεις δὲν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸν Θεόδωρον.

ΑΓΑΠΙΑ

Ποῦ τὸν εἶδα, ποῦ τὸν ξεύρω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἀφῆσέ τ' αὐτὰ μητέρα, ἀλήθεια. Εἰς τὸν Θεόδωρον δὲν ἔμπορῶν νὰ ἐφαρμοσθοῦν, σοῦ τὸ διαβεβαίω ἐγώ. Ἄν δὲν ἔχει τίποτε σήμερον, αὐριαν θ' ἀποκτήσῃ, διότι φαίνεται οὐδέποτε ὀλίγα παραδείγματα ἔχομεν; Καὶ ἐπὶ τέλους σοῦ ἐγγυῶμαι δι' αὐτὸν κακῶς τὸν ἐξετίμησας, μητέρα, εἶνε κάλλιστος νέος.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄ, ἔς τὸν πάρῃ λοιπόν.

TATTO ἀσπαζομένη αὐτὴν

Ἄ! μητεροῦλά μου, νὰ σὲ φιλήσω! τὸ ἤξευρα ἐγώ!

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον, ὅτι θά καθήσω μαζί σου.

TATTO χαίρουσα

Ἐννοεῖται!

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΜΝΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Νά τοι! Ἔρχεται ἔπάνω εἰς τὴν ὄραν, φίλτατε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ χαιρετίζων σκαίως
Κυρίαί μου.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Στέφανος Ἀντώνης.—Μάρκος Σωσιπάτρος, φίλος αὐτοῦ.—Ἰλαρίων, γέρον ἰατρός.—Θεόδωρος, ἀγαπῶν ἀδελφὸς τοῦ Ἀντώνη.—Εὐφρόνη, κόρη τοῦ Στεφάνου.—Ἀγαπία, κόρη αὐτοῦ.—Τάττω, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφρόνη.—Γιάννης, ἀγαπῶν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄγι ἄρθε πλὴν αὐτὸ τὸ ἀπελπιστικὸν ὕψος γέλασε κομμάτι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ σύνοφρος

Ναι, βλέπεις ἔχω πολλὴν ὄρεξιν νὰ γελῶσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τί δίδεις ἂν σοῦ εἰπῶ μίαν καλὴν εἰδήσιν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ βλέπων περὶ αὐτοῦ ἔντρος

Τί δίδω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄν σοῦ εἰπῶ ὅτι ἡ Τάττω εἶνε ἰδική σου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κλονιζόμενος

Ἢ Τάττω!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πρόσεξε μὴ λιποθυμήσης...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ πίπτων ἐπὶ ἔδρας

ὦ! Θεέ μου!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι θὰ λιποθυμήσης.

ΤΑΤΤΩ τρέχουσα πρὸς τὸν Θεόδωρον

Τί ἔχει, Στέφανε;

ΑΓΑΠΙΑ γελῶσα

Δὲν εἶνε τίποτε, ἡ χαρὰ τοῦ ἔφερε ζάλην.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ κτυπὼν τὰς παλάμας τοῦ Θεόδωρου

Ἄ, Θεόδωρε, Θεόδωρε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἐγειρόμενος

Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀλήθεια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Τί, δὲν τὸ πιστεύεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μί...

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄφου τὴν ἀγαπᾶτε, εἰς τὴν δίδω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ πίπτων ἐπὶ ἔδρας

Ἄ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πῶς τὰ ἴδια ἔχομεν; μὰ εὐὸ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἐγειρόμενος

Ἄλήθεια; νὰ τὸ πιστεύσω; ἀλήθεια, κυρία Τάττω;

ΑΓΑΠΙΑ

Ναι, ναι, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφωνίαν ὁμῶς ὅτι θὰ καθήσω μαζὶ σας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ὦ! βίβαια! ἕ σὺ, Στέφανε, καὶ ὄλοι, ὄλοι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐγὼ, ὄχι! ἔγω τὸ στίξι μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὅπως θέλετε. Ἄ, Θεέ μου! δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄλλὰ θὰ τὴν ἀγαπᾶτε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ γελῶν τὰς χεῖρας τῆς
"Ἄν θὰ τὴν ἀγαπῶ; ἂ! πῶς τὸ λέγετε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλὲ, μητέρα, ἀμφοβάλλεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἐρέχων πρὸς τὸν Στέφανον

"Ἄ, φίλε μου, εἰς σὲ τὸ ἐρεῖλω. (ἀσπα-
ζόμενος αὐτόν) "Ἐλα, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.
Νὰ σὲ φιλήσω, ἀκόμη, ἀκόμη.

ΑΓΑΠΙΑ γελῶσα

"Ἐλα ἔπειτα μέσα, Τάττω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ διαφεύγων τῶν χειρῶν
τοῦ Θεοδώρου

Οὐ καὶ σὺ! Ποῦ πηγαίνεις, μητέρα;

ΑΓΑΠΙΑ

Νὰ ἰδῶ τί κάμνει ἡ Εἰρήνη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τώρα θὰ ἰλθῶ κ' ἐγώ.

"Ἡ Ἀγαπία ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἈΝΔΡΕΣ πληρ. τῆς ἉΓΑΠΙΑΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ μετὰ δειλίας

Κυρία Τάττω...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

"Ἀρῆσε πλέον τό; κυρία.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μοῦ ἔρχεται κομμάτι δύσκολον: Τάττω,
Τάττω.

ΤΑΤΤΩ

"Ἐως ὅτου νὰ συνειθίστα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ἄ, βλέπεις; μοῦ ὁμιλεῖ εἰς πληθυντικὸν
ἀριθμὸν.

ΤΑΤΤΩ μειδιῶσα

"Ἐως ὅτου νὰ συνειθίστα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τώρα μάλιστα, Τάττω κάπως καλλίτερα
πηγαίνει τώρα. Τάττω, Τάττω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καὶ ποῦ εἰσθε ἀκόμη!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ποιδῶν τὸ σημεῖον

τοῦ σταυροῦ

Τίλος πάντων καὶ πάντων τέλος. Δόξα
σοι ὁ Θεός! Ἐπήγα νὰ χάσω τὸν νοῦν μου.

"Ἄ! Στέφανε, τί ἐπήγες νὰ μοῦ κάμης...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κ' ἐγώ, νὰ ἰδῆς, ἀστενοῦμενος τὸ εἶπα,
διὰ νὰ σὲ σώσω, καύμινε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ὁρατὰ" ἤθελες νὰ με σώσης! Φαντάσου
πρὸς στιγμήν νὰ τὴν ἔπαρνε: ἐγὼ σοῦ λέγω
ὅτι ἤμπορούσε νὰ τὴν πάρη. Τί θὰ ἐγένετο
ἔν μετὰ πάντα ἔτη συνητώμεθα; αἱ; Δι'
αὐτὸ ὅταν βλέπης ἔρποντα εἰς τὴν μέσην ἀφι-
νε, ἀφινέ τον νὰ τηλεφορῆ, ἀφινέ τον ἀμέ-
σως εἰς τὴν ἀρχὴν του...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ ἄκουσε νὰ ἰδῆς: ὅταν εἶδα ὅτι ἡ μη-
τέρα εὗρισκε δυσκολίας καὶ εἶχα εἰπεῖ ὅτι ὁ
γαμβρὸς εἶνε ἰδῶ μέσα, ἐκκέρθη ἀμέσως τὸν
Μάρκον διὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ἐγώ; εἶσαι πολὺ ἀπατημένος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ναί! διὰ τοῦτο δὲν ἐπήγες νὰ λιποθυμή-
σῃς, ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι σοῦ τὴν δίδω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μὰ διαφέρει τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ γελῶν

Φαντάσου ὁμοῦς νὰ τὴν εἶδες εἰς τὸν Μάρκον;

ΤΑΤΤΩ

"Ἡ μητέρα; ἂ μὴ! ἡ μητέρα δὲν ὄ' ἀπε-
ράσιζε ποτὲ νὰ με δώσῃ εἰς τὸν Μάρκον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ποῦ τὸ ἠξεύρεις;

ΤΑΤΤΩ

Θὰ εἶδεν ἐμένα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος
ἠγάπησε τὴν Εἰρήνην; ποτέ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐμβρόντητος

Τὴν Εἰρήνην;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ περιέργως

"Ἄ! ἠγάπα τὴν ἀδελφὴν σου αὐτὴς;

ΤΑΤΤΩ

Βίβαια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδῶ

Τί λέγει;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ μπᾶ!
ΣΤΕΦΑΝΟΣ κάτω χροσ
 Τὴν Εἰρήνην, εἶπας;

ΤΑΤΤΩ

Ναί, τὴν Εἰρήνην. Τί δὲν τὸ ἤξεύρεις;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ σόντοφρος
 Μήπως ἀπαύσαις Τάττω;

ΤΑΤΤΩ

Νὰ δὰ ἡ ὥρα! αὐτὸς τὴν ἡγάπα ἢ διδά-
 σκάλισσα ποῦ εἶχα μοῦ τὰ διηγήθη ὅλα; καὶ
 ὅταν τὸν εἶδα σήμερον ἔδω, δὲν ἤξεύρεις πῶς
 μοῦ ἐφάνη. Τὸν ἐκύτταξα μὲ τόσην περιέργειαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε!

*Μένει σόντοφρος.***ΘΕΟΔΩΡΟΣ**

Κ' ἐγὼ σὲ ἀδικούσα, Τάττω μου, τὸν ἔδλε-
 πα πλησίον σου καὶ...

ΤΑΤΤΩ

Μήπως εἶσθε ζηλότυπος παρκαλιῶ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐγὼ; διόλου μάλιστα! ἀλλ᾽ χωρὶς νὰ
 θέλω, ὅπως διόλου χωρὶς νὰ θέλω.

ΤΑΤΤΩ

Ἐπιθόμουν νὰ τὸ ἤξευρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δὲν εἶμαι, δὲν εἶμαι, σὲ βεδιῶ.

Σονομιλεῖ μετ' αὐτῆς ταπεινῆ τῆ φωτῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Ἄ! θεὸς δάκτυλος μὲ ἀδήγησε νὰ εὐερ-
 γητήσω τὸν Θεόδωρον. Ὡς προφήτης πρὸ
 μικροῦ μοῦ εἶπε τὴν θέσιν μου. (*Βλέπει*
συνομιλοῦντας τὸν Θεόδωρον μετὰ τῆς
Τάττωσ) Ἄ! ἰδοὺ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυ-
 χία ἔδω ἐν ἀντιθέσει (*Μεγαλοφώνως τῆ*
Τάττω). Καὶ φεύγει: Ἐλεγεν ἡ μητέρα σου;

ΤΑΤΤΩ ἀφελῶς

Ναί, δὲν τὸ εἶπεν ἡ μητέρα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Πόσον δικαιολογημένη ἦτο ἡ ταραχὴ τῆς
 Εἰρήνης. Τώρα ἐννοῶ τὰ δάκρυά της. (*ἀνερ-*
χόμενος τὴν σκηνὴν) Ἄ! ὄχι δὲν θὰ φύγη.
 Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Π'.**Οἱ Ἀναστρα, πλὴν τοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.****ΘΕΟΔΩΡΟΣ**

Τί ἰδέα πάλιν νὰ τοῦ εἰπῆς αὐτὰ καὶ σὺ;

ΤΑΤΤΩ

Τί πειράζει; ἔπειτα ἀπὸ τρία ἔτη, ἀφοῦ ἀ-
 γαπῶνται τόσον πολὺ; Μήπως ἐνόμισες ὅτι
 ἐπειράχθη ὁ Στέφανος;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δὲν εἶδες πῶς ἐβῆκεν ἔξω.

ΤΑΤΤΩ

Ἄ, οὔτε θὰ τὸ σκέπτεται καν. Δὲν ἤξεύρεις
 πόσον τὴν ἀγαπᾷ μακάρι ὅλοι οἱ σύζυγοι νὰ

ἀγαποῦσαν τὰς γυναῖκας τῶν ὄσον ὁ Στέφα-
 νος τὴν Εἰρήνην.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐγὼ θ' ἀγαπῶ τὴν ἰδικὴν μου πολὺ πα-
 ρισσότερον, οὐ, πολὺ περισσύτερον.

ΤΑΤΤΩ

Νὰ σὲ πιστεύσω;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι· τί ὀρκον θέλεις νὰ σοῦ
 κάμω; Ἐνθυμίσαι ἀκόμη τὸ ταξίδι μας,
 Τάττω; Ἐγὼ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν σὲ ἡ-
 γάπησα, σὲ μὲ ἡγάπαε τότε;

ΤΑΤΤΩ

Τί ζητεῖς νὰ τὸ μάθης;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Πῶς ἐροβοῦμένη τὴν μητέρα σου, καυμένη.
 Δὲν εἶμαι δευλὸς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της μ' ἐ-
 πάγωνεν· ἔπειτα φαίνεται τόσον αὐστηρά.

ΤΑΤΤΩ

Ἡ μητέρα δὲν εἶνε τόσον αὐστηρὰ ὅσον
 φαντάζεσαι· ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη τὸ ἱστορικὸν
 τῆς Εἰρήνης, ἐροβεῖτο πάντοτε μήπως κ' ἐγὼ
 πᾶθω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦτο ἦτο προσεκτικῆ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μὰ ἀλήθεια λοιπὸν, ὁ Μάρκος τὴν ἡγάπα;

ΤΑΤΤΩ

Οὐ! ἦτο τρελλὸς δι' αὐτὴν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Πῶς δὲν τὴν ἐπῆρε

ΤΑΤΤΩ

Εἶπεν ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Αὐστραλίαν διὰ
νὰ κληρονομήσῃ τὸν θεῖον του, ἀλλὰ ματ' ὀ-
λίγον κατ' ὄν δὲν τῆς ἔγραψε πλέον, οὕτε ἔ-
δωκε σημεῖον ζωῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ, τί κικκούργημα!

ΤΑΤΤΩ

Ἦθελα πού νὰ ἤξευρα ἂν ἦσαι ἱκανὸς νὰ
κάμῃς ἐσὺ τέτοιο πρᾶγμα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐγώ; ἐγώ; ἄ! Τάττω μου, ἄφησε αὐτοὺς
τοὺς ἀστεϊσμοὺς.

ΤΑΤΤΩ

Ἐγὼ δὲν ὁμοιάζω τὴν Εἰρήνην πού τὸν
ἐλησημόνησαν ἀμέσως.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! σὺ δὲν θὰ με λησημονήσῃς;

ΤΑΤΤΩ

Μήπως τὸ ἔχεις σκοπόν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὅχι, Τάττω μου, ὄχι (περιτρέφω τὴν
σκηνήν) Ἄ! τί εὐτυχῆς πού εἶμαι, Τάττω
μου! τί εὐτυχῆς! Φαντάζεσαι τὴν ἀπειπι-
σίαν μου, ὅταν σ' ἐζήτησεν ὁ Μάρκος;

ΤΑΤΤΩ

Σὲ εἶδα εἶγες γίναι χλωμὸς σὰν τὸ κερί.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σὲν τὸ κερί, ἄ!

ΤΑΤΤΩ

Μὰ διατὶ καί σὺ δὲν ὠμίλει;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄλλὰ πῶς;...

ΤΑΤΤΩ

Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ, διὰ νὰ τιμωρηθῆς.
Μήπως εἶγες τὴν ἀπαίτησιν νὰ σὲ ζητήσω;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὅχι, Τάττω μου, ἀλλά...

ΤΑΤΤΩ

Δὲν ἤρκουσ' ὅσα ἔκαμα; δὲν εἶγες ἐνοή-
σει ὅτι σὲ ἠγάπων;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ναί, Τάττω μου, ἀλλά...

ΤΑΤΤΩ

Νομίζεις ὅτι δὲν εἶχα προδιαθίσει τὴν
μητέρα; νομίζεις ὅτι δὲν τῆς εἶπα ὅτι δὲν
θὰ πάρω ἄλλον παρὰ σέ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ναί, Τάττω μου, ἀλλά...

ΤΑΤΤΩ

Ξεύρεις τί πρᾶγμα εἴμ' ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὡ! μὴν ἐξάπισσαι, Τάττω μου, τὸ ἤξεύρω.

ΤΑΤΤΩ προσποιουμένη ὀργήν

Ὅχι, δὲν τὸ ἤξεύρεις. Ὅταν ἐγὼ ἀγαπῶ
λησημονῶ ὅτι ὑπάρχει κόσμος, λησημονῶ τὰ
πάντα, τὰ πάντα, τὰ πάντα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ!

ΤΑΤΤΩ γελῶσα

Ἐὰν δὲν ἦσαι εὐχαριστημένος πρέπει νὰ
μοῦ τὸ εἶπῃς ἀπὸ τώρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄ! Τάττω μου, ἐγώ; μὰ ἐγὼ εἶμαι ὑπερ-
ευχαριστημένος. (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά
της) Ὑπερευχαριστημένος! (ἰδίᾳ) Τί εὐ-
τυχῆς πού θὰ ἦμαι!

Ἀσπάζεται κατὰ πάλιν τὴν χεῖρά της

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ Ἀναγνώη. ΜΑΡΚΟΣ.

ΜΑΡΚΟΣ

Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε, σὰς ἐνοχλῶ ἴσως.

ΤΑΤΤΩ

Ὅχι, ὄχι. Φεύγετε, κύριε Μάρκε;

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα, κύριε μου. Σὰς εἶπεν ἡ κυρία
μητέρα σας, ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπιμένω
εἰς τὴν πρότασίν μου;

ΤΑΤΤΩ

Δὲν μοῦ τὸ εἶπεν, ἀλλ' ἐφρόντισε νὰ μὲ
κάμῃ νὰ τὸ ἐνοχλήσω...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ σ' ὑμπλήρων τὴν φράσιν

Δίδουσα τὴν χεῖρά της εἰς ἐμέ.

ΜΑΡΚΟΣ σπίντων τὴν χεῖρα του

Ἄ! φίλε κύριε, σὰς συγγαίρω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σὰς εὐχαριστῶ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

1880

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(*Ιδε προηγ. φύλλον) (*)

ΑΓΑΠΙΑ

Μου λέγεις ότι έπληγε παντού. Τι δυστυχία!
πώς έρχονται όλα ανάποδα.

ΤΑΤΤΩ

Μή κάμνης έτσι, μητέρα, δεν είναι τίποτε,
θα περάσει.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Στέφανος Άντίπας.—Νάρ-
κος Σωσίπατρος, φίλος αὐτοῦ.—Ίλκρίων, γίγνην αὐ-
τοῦ.—Θεόδωρος, μακαίος φίλος τοῦ Άντίπα.
—Ειρήνη, σύζυγος τοῦ Στεφάνου.—Άγαπία, μητέρα αὐτοῦ.—Τάττω,
εὐχέλαιος τῆς Ειρήνης.—Γιάννης, μακαίος.

ΑΓΑΠΙΑ

"Α! παιδάκι μου, δὲν ἤθεύρεις ἀκόμη τί
εἶνε τῆς μητέρας ἢ καρδιά. Πῶς εἶνε;

ΤΑΤΤΩ

Μὰ δὲν ἐταράχθη πλέον διόλου, φαίνεται
ὅμως πολὺ κουρασμένη.

ΑΓΑΠΙΑ πλησιάζουσα τὴν Ειρήνην

Τι χλωμὴ ποῦ εἶνε.

ΕΙΡΗΝΗ ἀφρηπιζομένη

Τάττω...

ΤΑΤΤΩ πλησιάζουσα τὴν Ειρήνην

Τί θέλεις;

ΕΙΡΗΝΗ

Δόσε μου ὀλίγον νερόν, σὲ παρακαλῶ.

ΑΓΑΠΙΑ περιπτυσσομένη τὴν
Ειρήνην

Πῶς εἶσαι, Ειρήνη μου;

ΕΙΡΗΝΗ μειδιῶσα

Πῶς εἶμαι; καλὰ εἶμαι τί; ἔχω τίποτε;

ΤΑΤΤΩ φέρουσα αὐτῇ ποτήριον

ἕθαιος

Δὲν σφάδνεται ὀλίγον;

ΕΙΡΗΝΗ ἀποθ' ἔπιεν

Εὐχαριστῶ.

ΤΑΤΤΩ

Θέλεις νὰ σοῦ κάμω μίαν λεμονάδαν;

ΕΙΡΗΝΗ

"Όχι, πήγαινε καλλίτερα νὰ παίξεις ὀλίγο
πιάνο.

ΑΓΑΠΙΑ

Θὰ σὲ πειράξῃ, παιδί μου, τὸ πιάνο.

ΕΙΡΗΝΗ

"Όχι, μητέρα, δὲν θὰ μὲ πειράξῃ. Πή-
γαινε, τὰ τω, παίξε κανένα εὐθυμον κομ-
μάτι, πήγαινε σὲ παρακαλῶ.

'Η Τάττω ἐξέρχεται δεξιῶ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Αἱ ΑΝΤΙΓΕΡΑ, πλὴν τῆς ΤΑΤΤΩΣ.

ΑΓΑΠΙΑ

Δὲν εἶσαι καλὰ αὐτοῦ, κάθησε καλλίτερα.

ΕΙΡΗΝΗ

Καλὰ εἶμαι. Ποῦ εἶνε ὁ Μάρκος, μητέρα;
ἔφυγεν;

ΑΓΑΠΙΑ

Δὲν ἔφυγεν ἀκόμη.

'Η Τάττω κυρβαλίζει ἐν τῇ παρα-
κειμένη αἰθούσῃ.

ΕΙΡΗΝΗ

Σοῦ εἶπε τίποτε;

ΑΓΑΠΙΑ

"Όχι.

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν σ' ἐρώτησε τί κάμνω;

ΑΓΑΠΙΑ

"Όχι.

ΕΙΡΗΝΗ

"Α, δὲν μοῦ λέγεις τὴν ἀλήθειαν, μητέρα.

διατί μου τὸ κρύπτεις; εἰ ἠρώτησεν ὅταν
ἐλιποθύμησα δὲν συνεκινήθη;

ΑΓΑΠΙΑ

Διόλου.

ΕΙΡΗΝΗ

Μητέρα μου, εἶσαι κακὴ.

ΑΓΑΠΙΑ

Δὲν θέλεις νὰ σοῦ βάλω ἓνα μαξιλάρι ἀ-
κόμη;

ΕΙΡΗΝΗ

Ὅχι. Ἡξέουρες διατί δὲν συνεκινήθη; ἤτο
ἐμπρὸς ὁ Στέφανος καὶ ἐροδῆθη μὴ προδοθῆ.

ΑΓΑΠΙΑ

Πολὺ πιθανόν.

Ἡ Τάττω ἐκτελεῖ ἄλλο τεμάχιον.

ΕΙΡΗΝΗ

Τί ἔκαμεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα;

ΑΓΑΠΙΑ

Δὲν τὸν εἶχα.

ΕΙΡΗΝΗ

Πῶς γίνεται;

ΑΓΑΠΙΑ

Ὅλην τὴν ὥραν ἤμουν κοντὰ σου, ποῦ ἤ-
θελεις νὰ τὸν ἰδῶ;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐγνωρίσας τώρα τὸν χαρακτῆρά του; εἶδες
τί εὐγενὴς ἄνθρωπος εἶνε; δὲν ἔχω δίκαιον νὰ
τὸν ἀγαπῶ; (παρατηροῦσα τὴν σιγὴν αὐ-
τῆς) Διατί δὲν μοῦ ὁμιλεῖς; δὲν τὸν ἐκτιμᾷς;

ΑΓΑΠΙΑ

Σήκω νὰ κἀμης δύο τρία βήματα.

ΕΙΡΗΝΗ ἔνθαχρως

Ἄ! μητέρα μου, πῶς με τυραννεῖς.

Ἡ Τάττω ἐκτελεῖ ἄλλο τεμάχιον.

ΑΓΑΠΙΑ

Σήκω, σήκω

ΕΙΡΗΝΗ τείνουσα τὸ οὐς

Ἄ! (προσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῆ) Θεὶ μου!

ΑΓΑΠΙΑ

Τί θέλεις;

ΕΙΡΗΝΗ τεταραγμένη

Διατί παίζει αὐτὸ τὸ κομμάτι; Μητέρα, τὸ
ἐνθυμῆσαι; ὅταν ἤρχετο αὐτὸ πάντοτε ἔ-
παιζα...

ΑΓΑΠΙΑ ἐγχειρομένη

Ποῦ τὸ ὑδρ.

ΕΙΡΗΝΗ κρατοῦσα αὐτὴν ἀπὸ
τῆς χειρὸς

Ποῦ πηγαίνεις;

ΑΓΑΠΙΑ

Νὰ τῆς εἰπῶ νὰ παῖξῃ τίποτε ἄλλο.

ΕΙΡΗΝΗ κρατοῦσα τὴν Ἀγαπίαν
διὰ τῆς βίρας καὶ ἀναγκάζουσα αὐτὴν νὰ
καθῆσῃ

Ὅχι, ὄχι! ἀφῆσε, μὴ τῆς λέγῃς τίποτε. Ἄ!
τί μοῦ ἐνθυμῆσαι αὐτὸ τὸ κομμάτι... Ἐνα βρά-

δυ τὸν ἐπερίμενα: εἶχεν ἀρρήθαι καὶ ἤμην
ἀνθούχος... ἐκάθησα εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχι-
σα νὰ παίζω... δὲν ἤρχετο... καὶ ἐκλαία ἐνῶ
ἐπαιζα... καὶ δὲν ἤθελα οὔτε τὰ δάκρυά μου
νὰ παύσω οὔτε τὸ κομμάτι, διότι ἐνόμιζα
ὅτι τότε δὲν θὰ ἤρχετο διόλου... ἐπὶ τέλους
ἤλθεν... Ἄ! μητέρα μου, μητέρα μου, εἰπέ
τῆς νὰ παύσῃ, διότι ὑποφέρω πολὺ.

Ῥίπτει τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὰ
ὀπίσω καὶ κλαίει.

ΑΓΑΠΙΑ ἐγχειρομένη

Ἄ! Θεὶ μου!

Ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον
δὲν ἀκούεται πλέον τὸ κύμβαλον.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΙΡΗΝΗ, αἶρουσα τὴν κεφαλὴν.

Ἐπὶ ποῖον ἀστέρα ἐγεννήθην καὶ εἶμαι τό-
σον δυστυχῆς; Τίς με κατηράσθη διὰ νὰ ζῶ
ταλαιπωρουμένη; Δύστυχη Μάρκα, ἐπίπρωτο
νὰ γνωρίσωμεν ὅπως κανεὶς ἄλλος τὰ βάσα-
μα τοῦ κόσμου καὶ νὰ θάψωμεν τὸν ἐρωτά
μας, νὰ χάσωμεν τὴν νεότητά μας με τὰ δά-
κρυα καὶ τὰς λύπας! (ἀνακαθημένη) Πόσον
εὐτυχῆς ἤμην μικρὰ! Πῶς παρῆλθον τὰ ἔτη
ἐκεῖνα! Ἡμῖν δεκαεσσάρων ἐτῶν καὶ αὐ-
τὸς ὡραῖος νεανίας ἐπαῖξα μαζὶ του, τὸν
ἐπειράζα καὶ ποτὲ δὲν ἐθύμωνεν. Ὅταν ἐρυ-

γε διὰ τὴν Γερμανίαν ἔχασα τὴν εὐθυμίαν μου, ἐμαλαγχόλησα καὶ μετὰ τρεῖς Ἴτη μόνον, ὅταν ἐπανῆλθεν, ἀνέζησα. Τότε ἦσαν τὰ πάντα δι' ἐμὲ ὠραία, τότε ἡ φύσις ἔθαλλε καὶ ὁ κόσμος εἶχε γόητρα· τότε ἐνόησα τὴν ζωὴν, διότι μὲ ἠγάπα. Ὡ! ἀναμνήσεις μου γλυκαίαι, σὺς τοῦ λοιποῦ θὰ ἦσθε ἡ μόνη μου παρηγορία· μὴ μὲ ἀφήσετε ποτὲ μόνην, μὴ τὸν ἐγκαταλείψετε ποτὲ.

Ῥίπτεται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μένει εἰς τάρχην βεθεδιαμένη.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕΙΡΗΝΗ, ΑΓΑΘΙΑ, ΙΑΔΡΙΩΝ, ΤΑΤΤΩ.

ΑΓΑΘΙΑ *εἰσερχομένη ἰδεῖσθον*
Δόξα σοι ὁ Θεός ἔρχεται, (βλέπουσα ἐρχόμενον τὸν ἱατρὸν ἐκ τῆς θύρας τοῦ βαδύου) Ἔλα, ἰατρί, καὶ θὰ χάσω τὸν νοῦν μου.
Ἡ Τάττω πλησιάζει τὴν Εἰρήνην.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Τί τρέχει; τί ἐπάθετε;

ΑΓΑΘΙΑ

Ἀπὸ τὰς δύο στίλλω καὶ σὰς ζητῶ.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Δὲν ἤμην ἐδῶ, ἐπῆγα εἰς τὰς Ἀθήνας, μὰ τί συμβαίνει;

ΑΓΑΘΙΑ

Ἡ Εἰρήνη δὲν εἶνε καλά.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἄ!

ΤΑΤΤΩ

Μὴ φωνάζετε, μοῦ φαίνεται ὅτι κοιμᾶται.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Τί ἔπαθεν;

ΑΓΑΘΙΑ

Ξεύρω κ' ἐγώ; Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς ἡλθε ζάλη, ἐλιποθύμησε τρεῖς φορές, τὴν ἔπιασαν τὰ νεῦρά της καὶ μὴν ἐρωτᾷς τι ἐτραβήξαμεν.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἐχει θέρμη;

ΑΓΑΘΙΑ

Τώρα τὸ βράδυ τῆς ἔπαυσε, ἀλλὰ τὸ μεσημέρι θραυμάνθη.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Καὶ διατί δὲν ἔπεσαν εἰς τὸ κρεββάτι;

ΑΓΑΘΙΑ

Δὲν ἠθέλησε μὲ κανένα τρόπον· τόσον τὴν παρεκάλεσα ἐγώ, ὁ Στέφανος, ἡ ἀδελφή της, τίποτε.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ποῦ εἶνε ὁ Στέφανος;

ΑΓΑΘΙΑ

Ἐβγήκεν ἔξω ὁ δυστυχὴς δὲν ἀντεῖχε πλέον· ἔως τώρα τὴν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιὰ του ζητιῶν νὰ τὴν καθουχάσῃ.

ΕΙΡΗΝΗ *στένουσα*

Ἄ!

ΙΑΔΡΙΩΝ *πλησιάζω*

Πῶς εἶσαι, κόρη μου;

ΕΙΡΗΝΗ *θεωροῦσα αὐτὸν κατ' ἀρχὰς ἐν σιγῇ, εἶτα ὡς ἀπὸ ληθάργου ἐξερχομένη*

Ἄ! ἐσύ εἶσαι, ἰατρί;

ΑΓΑΘΙΑ

Τί αἰσθάνεσαι, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐγώ; τίποτε, δι' ἐμένα ἔλθεσ, ἰατρί; διατί νὰ κάμης τὸν κόπον; δὲν ἔχω τίποτε.

ΑΓΑΘΙΑ

Κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, ἰατρί, τί ἔχει, διότι δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε ἀσθενής.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἀσθενής; ἐγώ; μὰ, μητέρα, δὲν ἔχω τίποτε.

ΙΑΔΡΙΩΝ *ἐξετάζων τὸν σφυγμὸν αὐτῆς*

Ὁ σφυγμὸς σου σὲ διαψεύδει, κόρη μου, δὲν εἶσαι καλά, καὶ δὲν θὰ κάμης ἀσχημα νὰ πύσης εἰς τὸ κρεββάτι.

ΕΙΡΗΝΗ

Θὰ πίσω ὅταν νυστάξω· τώρα δὲν νυστάζω.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Καὶ αὐριον νὰ μὴ σηκώθῃς διόλου.

ΕΙΡΗΝΗ γελῶσα βεβιασμένως
Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! Θίλετε νὰ μὲ κάμψτε
καὶ καλὰ νὰ πιστεύσω ὅτι εἶμαι ἄρρωστη.

ΤΑΤΤΩ
Ειρήνη μου, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις;
Κύτταξε εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἴδῃς πῶς εἶ-
σαι· ποτὲ δὲν εἶ εἶδα τόσον γλωμῆν.

ΕΙΡΗΝΗ
Σὺ νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ πᾶς νὰ
εὔρῃς τὸν Θεόδωρον καὶ νὰ μὲ ἀρίνης ἤσου-
χον.

ΤΑΤΤΩ θαπεύουσα αὐτὴν
Ειρήνη μου.
ΕΙΡΗΝΗ
Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ.
ΑΓΑΘΙΑ
Τάττω μου. Ἄρξά την.
Ἡ Τάττω βαίνει πρὸς τὴν θύραν
κάτω νεύουσα.

ΕΙΡΗΝΗ
Τάττω, εἶλα νὰ σὲ φιλήσω.
ΤΑΤΤΩ ἐπιστρέφουμένη
Ἄ! τί κακὴ ποῦ εἶσαι.
ΕΙΡΗΝΗ ἀσπαζομένη αὐτὴν
Δὲν εἶμαι κακὴ, ἀλλ' ἔχω τὰ νεῦρά μου.
Πήγαινε.

ΤΑΤΤΩ τῇ Ἀγαθίᾳ
Μητέρα, ὁρμησέ τῆς εὐ τοῦλάχιστον.
Εξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ Ἀνώτεροι πλὴν τῆς **ΤΑΤΤΩΣ**.

ΕΙΡΗΝΗ
Δὲν ἀντίτειλεν ἡ σελήνη ἀκόμη, μητέρα;
ΑΓΑΘΙΑ
Τί τὴν θέλεις τὴν σελήνην;
ΕΙΡΗΝΗ
Ἦθελα νὰ κατέβω ὄλγον εἰς τὸν κῆπον.
ΙΔΑΡΙΩΝ
Καλλίτερα νὰ πᾶς εἰς τὴν Πεντέλην, διατί
ἔχει; Νὰ πᾶς εἰς τὸ κρεββάτι σου, αὐτὸ
νὰ κάμῃς.

ΕΙΡΗΝΗ
Οὐ, γιατρὲ! Λέγε ἔτι θέλεις, δὲν σὲ
ἀκούω. Εἰς τὸ κρεββάτι μου θὰ πέσω ὅταν
ἔλθῃ ἡ ὥρα.

ΑΓΑΘΙΑ
Ειρήνη μου, ἐσὺ δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἠμιλή-
σης, παιδί μου· δὲν τῶνεσαι; διατί μὲ τυ-
ραννεις, παιδάκι μου; Ἄκουσε τί σοῦ λέγει
ὁ ἰατρὸς· πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, δὲν
αἰσθάνεσαι ὅτι εἶσαι ἀσθενής;

ΕΙΡΗΝΗ μειδιῶσα βεβιασμένως
Τόσον εἶμαι ἀσθελής, ὥστε θὰ κατέβω εἰς
τὸν κῆπον (προσπαθεῖ τὰ ἐγερθῆ, ἀλλὰ
καταπίπτει στένοουσα) Ἄχ!

ΑΓΑΘΙΑ
Βλέπεις;

ΙΔΑΡΙΩΝ τῇ Ἀγαθίᾳ
Ἄρξαστέ με μόνον μὲ αὐτὴν, σὰς παρακαλῶ.
ΑΓΑΘΙΑ

Μὰ, γιατρὲ...
ΙΔΑΡΙΩΝ ἐπιμένων
Σὰς παρακαλῶ.
ΑΓΑΘΙΑ τῇ Ειρήνῃ
Ἄν ἦλθεν ὁ Στίφανος νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ
ἔλθῃ ἔδῳ;

ΕΙΡΗΝΗ ὀφύουσα τοῦδε ὄμμου
μετ' ἀδιαφορίας
Πίς του.

ΑΓΑΘΙΑ τῇ Ἰδαρίῳι
Γιατρὲ, πείσαστέ την νὰ πᾶσῃ εἰς τὸ
κρεββάτι.

ΙΔΑΡΙΩΝ
Καλὰ, καλὰ.
Συνουθεῖτε τὴν Ἀγαθίαν μέχρι τῆς
θύρας καὶ εἶτα κλειδώνετε αὐτὴν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.
Οἱ Ἀνώτεροι πλὴν τῆς **ΑΓΑΘΙΑΣ**.
ΙΔΑΡΙΩΝ
Τώρα ποῦ εἴμεθα μόνον, εἰπέ μου τί ἔχεις,
κόρη μου.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ μικρὰν σιγῆν
Τί ἔχω; (μετὰ τινα παύσιν) Γιατρὲ, ἤμπα-
ρεῖς, νὰ μοῦ εἰπῇς πόσον καιρὸν θὰ ζῆσω ἀκόμη;
(Ἐπιστὰ συνέχεια)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Ίδρι προηγ. φύλλον) (*)

ΙΔΑΡΙΩΝ παρατηρῶν αὐτὴν
ἀσχαρδαμυκτεῖ

Καθὼς πηγαίνει ἀμφιδάλλω ἂν θὰ ἴδῃς
τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος.

ΕΙΡΗΝΗ χραίρουσα

Ἀλήθεια;

ΙΔΑΡΙΩΝ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Εἰρήνη μου, δὲν κάμνεις καλὰ νὰ ἐπικα-

λῆσαι τὸν θάνατον καὶ βλέπω ὅτι ἔχεις στα-
θερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃς· δὲν λυπεῖσαι
τὴν νεότητά σου; ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ λύπη,
ἣτις εἰς αὐτὸ σὲ ἔφερε τὸ σημεῖον; τί ποιεῖ
ἡ ψυχὴ σου; πάσχεις ἠθικῶς, Εἰρήνη; μὴ
δειλιῆς εἰπέ μου· ἔχω ἄσπρα μαλλιά καὶ
δύναμαι νὰ σὲ παρηγορήσω, κόρη μου· τὴν
καρδίαν σου φαίνεται ὅτι κατέχει θλίψις μεγά-
λη, ἐλάφρυνε τὴν, εἰπέ μου τοὺς πόνους σου,
τί ἔχεις; τί θέλεις; τί σοῦ λείπει;

ΕΙΡΗΝΗ κλαίουσα

Ὅχι, ἀφῆσέ με, φίλε μου· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
ἔχω δὲν βαρύνει τὴν ψυχὴν μου· εἶμι δι-
στυχῆς καὶ δι' αὐτὸ θέλω ν' ἀποθάνω.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Εἶσαι δυστυχῆς; σὺ, ἣτις ἔχεις σύζυγον,
ὅστις σὲ ἀγαπᾷ; σὺ, ἣν τόσαι καὶ τόσαι
φθονοῦσι διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σου; σὺ εἶσαι
δυστυχῆς;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐγὼ, ναί, ἐγὼ. Ἠξέυρεις ποῦ ἔγκειται ἡ
εὐτυχία; (θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρ-
δίᾳ της) Ἐδῶ καὶ ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποῖαν
σὺ νομίζεις, δὲν ὑπάρχει ἐδῶ.

ΙΔΑΡΙΩΝ ἐκπληκτος

Δὲν ὑπάρχει;

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄ! ὅταν τὸ πάθος εἶνε ἐδῶ καὶ δὲν ἔχει,

καρμίαν θεραπείαν, προτιμότερος, πολὺ προ-
τιμότερος εἶνε ὁ θάνατος.

Μένει σιγηλῆ.

ΙΔΑΡΙΩΝ καθήμενος παρ' αὐτῆ

Ἐξακολουθεῖ διατὶ σιωπῆς; ἀπὸ ἡρσις
τελείωσε. Εἰπέ μου τὰ πάντα, μὴ φοβῆσαι·
ἐλάτρωσε τὴν καρδίαν σου ἐκμυστηρευομένη
εἰς ἐμὲ τὰς λύπας σου. Εἶμαι γέρον, τέκνον
μου, καὶ πονῶ τοὺς δυστυχεῖς.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὴν ἐπιχειρήσεις ὁμοῦ νὰ μὲ παρηγορήσης,
διότι εἰς μάτην θὰ κοπιήσης.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Λίγε, λέγε.

ΕΙΡΗΝΗ

Εἶνε μακρὰ ἡ ἱστορία μου καὶ θλιθερὰ, ἰα-
τρέ· εἶνε ἱστορία ἀτυχοῦς καρδίας, ἣτις ἠγά-
πησε καὶ ἦν κατέτρεξε ἡ τύχη.

ΙΔΑΡΙΩΝ

Λέγε, λέγε, φίλη μου.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Ὅχι. Προτιμῶ νὰ ὑποβίβω τοῦτο μὲ πα-
ρηγορεῖ. Ἄφες με νὰ τὸ γνωρίζω μόνη καὶ
νὰ τῆκωμαι. Εἰς ἀπέλπιδα ψυχὴν οὐδὲν
πλέον ζητοῦσαν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, τί
ἄλλο μένει ἢ τοῦ θανάτου ἡ ἡσυχία; Ἐξῆσα
ἐπὶ τινα χρόνον εὐτυχῆς, μοῦ εἶνε ἀρετόν.
Κατόπιν ἐπῆλθεν ἡ δυστυχία ὡς ἀγρία κα-

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Στέφανος Ἀντένας.—Μάρ-
κος Σωσιπάτρος, φίλος αὐτοῦ.—Ἰδαρίων, τῆρον ἰα-
τρέ.—Θεόδωρος, νεώτερος φίλος τοῦ Ἀντένας.—Εἰρήνη,
ἡλικίας τοῦ Στεφάνου.—Ἀγαπίδα, μητέρα αὐτοῦ.—Τάττω,
ἀδελφὴ τῆς Εἰρήνης.—Γιάννης, νεώτερος.

ταίγης καὶ ἐνέκρωσε τὸ στήθος μου· ἔκλαυσα,
ἐπάλαισα πρὸς τὴν ταλαιπωρίαν καὶ ἐνικη-
θην· οὕτω δὲ ἀπογοητευμένην καὶ ἄτυχον
μ' εὐσπλαγγίστη ὁ Θεὸς καὶ μοῦ ἔστειλεν
ἀκτίνα εὐδαιμονίας. Ὡ! δὲν θέλω πλέον τί-
ποτε, τίποτε δὲν θέλω· πρέπει νὰ εἶμ' εὐχα-
ριστημένη καὶ νὰ μὴν ἀδικῶ τὴν τύχην. Ἔινε
τόσον ζωρὰ ἡ ἀκτίς αὕτη, τόσην μοῦ ἔδωσε
δύναμιν, ὥστε θ' ἀποθάω εὐτυχής· ναί, Ια-
τρέ, εὐτυχιστάτη. Εἶμαι καλὰ τώρα (προσ-
παθοῦσα νὰ ἐγερθῆ) Δὲν εἶμαι καλὰ; (πί-
πτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου στένουσα) Ἄ!
ὄχι, δὲν εἶμαι καλὰ.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ταλαιπώρος Εἰρήνη, τὸ πάθος σου εἶνε
ἀνάταν καὶ δυστυχῶς προβλίπω τὸ τέλος.

ΕΙΡΗΝΗ ἀπελπιστικῶς

Τίς οἶδε ποία κατάρτα ἐπ' ἐμοῦ βαρύνει!
Ἀκούεται κροτος ἔξω τῆς θύρας.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἐμπρός! (μετὰ τινος στιγμῆς ἐγειρό-
μενος) Ἄ! ἔχω κλειδώσει τὴν θύραν.

ΕΙΡΗΝΗ ἀπομάσσοῦσα τὰ δάκρυνά της

Ἰατρέ, παρηγόρει τὴν μητέρα μου καὶ τὸν
εὐτυχόν μου· θεε μὴ μάθωσι ποτέ τὴν θέ-
σιν μου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἔξωθεν

Κυρία Εἰρήνη, κυρία Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄνοιξε, σὲ παρακαλῶ, εἶνε ὁ Θεόδωρος.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἈΝΤΕΡΩ, ΘΕΩΔΩΡΟΣ εἰσερχόμενος
κάτωχρος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ποῦ εἶνε ὁ Στέφανος; (βλέπων περὶ αὐ-
τοῦ) Δὲν εἶνε ἔδῶ;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Τί ἔχεις καὶ εἶσαι κάτωχρος;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ μετ' ἐπιμονῆς

Ὁ Στέφανος ποῦ εἶνε;

ΕΙΡΗΝΗ

Τί τὸν θέλεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ τρέμων

Ἦθελα... ἀφοῦ ὁμως δὲν εἶν' ἔδῶ...

ΕΙΡΗΝΗ

Διατί τρέμεις; τί συμβαίνει;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τίποτε, τίποτε.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἈΝΤΕΡΩ, ΤΑΤΤΩ κάτωχρος.

ΤΑΤΤΩ

Ἄ!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κρυφίως

Σιωπή!... δὲν εἶν' ἔδῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

Τάττω, τί χρώμα εἶν' αὐτοῦ τοῦ προσώπου
σου; ἀλλὰ καὶ σὺ, Θεόδωρε, (προσπαθοῦσα
νὰ ἐγερθῆ) Μήπως συνέβη κανὲν δυσύχημα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ κάμνω σημεῖον τῆ
Τάττω κρυφίως

Ὁχι, ὄχι.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἈΝΤΕΡΩ, ΑΓΑΘΙΑ τεταραγμένη.

ΑΓΑΘΙΑ

Ἐπῆγες εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μάρκου, Θεό-
δωρε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὁχι, δὲν ἐπῆγα.

ΑΓΑΘΙΑ

Πῆγαινε, παιδί μου, διότι θὰ χάσω τὸν
νοῦν μου.

ΕΙΡΗΝΗ

Τί τρέχει, μητέρα;

ΑΓΑΘΙΑ

Ἄ! παιδάκι μου, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ
ὑποθίσω.

ΤΑΤΤΩ

Μητέρα, στάσου νὰ ἰδοῦμεν, ἔμπορεῖ νὰ
ᾔνε ὁ κύριος Μάρκος.

ΕΙΡΗΝΗ

Λίγε, μητέρα, τί συμβαίνει;

ΑΓΑΠΙΑ

Τὸ ἄλογον τοῦ Στεφάνου ἤλθε μόνον του εἰς τὸν σταυλόν.

ΕΙΡΗΝΗ ἀνήσυχος

Αΐ!

ΑΓΑΠΙΑ

Καὶ δὲν ἤξεύρομεν ποῖος τὸ εἶχεν ἰσπεύσει.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Δὲν ἦτο κανεὶς εἰς τὸν σταυλόν;

ΤΑΤΤΩ

Κανεὶς ὁ ἁμαρῆς εἶδεν ἄνθρωπον ἐξεργόμενον τοῦ σταυλοῦ πρὸ μισθῆς ὤρας, ἀλλὰ δὲν ἀνιγνώρισεν αὐτόν.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἄ! πῶς τρέμω. Θεὶ μου!

ΤΑΤΤΩ

Καὶ νὰ τὸ ἰδῆτε, εἶνε καταϊδρωμένον, τὸ στόμα του εἶνε γεμάτον ἀφροῦς καὶ αἱματῶν.

Ἄ! Θεὶ μου, δε μὴν ἦτο ὁ Στέφανος!

ΕΙΡΗΝΗ ἀγρώως

Καὶ ποῖος ἤθελες νὰ ἦτο.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Οἱ ἀνατῆρα, θεοὶ ἄλλοι σχεδὸν

περιχαρῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δὲν εἶνε μέ.α.

ΕΙΡΗΝΗ ἐκβάλλουσα κρόσιον στόνον Ἄ!

Ῥίπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μένει ἀκίνητος.

ΤΑΤΤΩ διοτάκουσα

Αὐτὸς εἶνε ἄρα γε;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Μὰ πῶς συνέβη; τί ἔτραξεν;

ΤΑΤΤΩ

Σὺ, Θεόδωρε, δὲν τὸν ἀνεγνώρισες;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σοῦ λέγω, ὅτι δὲν ἠμπόρευα νὰ διακρίνω. Ἐγὼ ἐκαθήμεν κάτω ἀπὸ τὰ πεύκα ὅταν εἶδα σκιὰν νὰ εἰσελθῆ εἰς τὸν σταυλόν· δὲν ἔδωσα μάλιστα προσοχὴν, διότι ὑπέθεσα ὅτι ἦτο ὁ ἁμαρῆς. Ἐπειτα ἤλθε; σὺ καὶ ἐφύγαμεν ἀπ' ἐκεῖ.

ΑΓΑΠΙΑ

Ὁ ἁμαρῆς δὲν εἶδε τίποτε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὁ ἁμαρῆς λέγει ὅτι ἤκουσε κρότον τρέχοντος ἵππου καὶ τίποτε ἄλλο.

ΤΑΤΤΩ

Ὁ Στέφανος εἶνε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦνε ἄλλος.

ΑΓΑΠΙΑ

Νομῆεις; ἀλλ' ὄχι· ὁ Στέφανος δὲν ἦτο ἐδῶ· ἐὰν ἐπανήρχατο θ' ἀνέβαινε νὰ ἰδῆ τὴν Εἰρήνην.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Συνειθίζει νὰ ἐξέρχεται ἔριππος τοιαύτην ὤραν;

ΑΓΑΠΙΑ

Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν πιστεύω.

ΤΑΤΤΩ

Μητέρα, εἶπες νὰ τρέξουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἰδοῦν ποῦ ἔπεσε, τί ἐγένετο;

ΑΓΑΠΙΑ

Εἶπα, εἶπα· ὅλοι ἐπῆγαν.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Οἱ ἀνατῆρα, ΣΤΕΦΑΝΟΣ σύντροφος καὶ δάκτωρ τὰ χεῖλη του.

ΠΑΝΤΕΣ βλέποντες τὸν Στέφανον Ἄ!

ΑΓΑΠΙΑ

Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΕΙΡΗΝΗ ἦτις ἐστράφη εἰς τὴν κραυγὴν, ἰδίᾳ

Ταλαίπωρε Μάρκε!

ΤΑΤΤΩ τρέχουσα πρὸς τὸν Στέφανον

Πῶς ἐπροβήθημεν, καυμμένη Στέφανε, δὲν ἤξεύρεις τί συνέβη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τὸ ἤξεύρω, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ Γιάννης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ὁ Μάρκος λοιπὸν εἶνε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ παρατήρων τὴν Εἰρήνην
Ὁ Μάρκος ;... Ὅχι, ὁ Μάρκος ἔφυγεν.

ΕΙΡΗΝΗ ἰδίᾳ

Ἐφυγεν ;... δὲν ἦτο αὐτός...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ πλησιάζων τὴν Εἰρήνην

Πῶς εἶσαι, Εἰρήνη ;

ΕΙΡΗΝΗ μεσιθεῖσα

Καλλίτερα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ γελῶν

Λοιπὸν μὲ ἄλλους λόγους ἠθέλησαν νὰ σοῦ
κλίψουν τὸ ἄλογον ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ

Ὡς φαίνεται...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ γελῶν

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ ! τί ἀνόητοι ποῦ ἤμεθα
νὰ φοβηθῶμεν τόσο πολὺ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδίᾳ

"Αἴτιε Μάρκε !

ΕΙΡΗΝΗ ἐνοῦσα κρυφίως

τὰς χεῖρας, ἰδίᾳ

Θεὲ μου, εὐχαριστῶ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ τῇ Τάττῳ

Εἶδες ἐσὺ τί εὐφυλαν εἶχεν ὁ ἵππος ; τὸν
ἐπίταξε καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὸν σταυλόν.

ΑΓΑΘΙΑ

"Ελεγα κ' ἐγὼ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἦεν ὁ
Στέφανος. Συνειθίζεις σὺ νὰ ἐξίρχισαι ἔριπ-
πος τὴν νύκτα ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ποτέ.

ΤΑΤΤΩ

Πρέπει νὰ ἰδῆς πῶς εἶνε τὸ καυμένον· μό-
λις ἦλθεν ἔπεσε κάτω· τόσο ἦτο κουρα-
σμένον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Σοῦ ἔκλεψαν ὄμως τὴν σέλλα, διότι ἦλθε
μὲ μόνον τὸ ἦνον.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ Ἀνώτεροι, ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀφέντη, ἀφέντη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τί εἶνε ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ κύριος Μάρκος ἦταν.

ΠΑΝΤΕΣ

"Α !

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦρθε κάτω καὶ σὲ γυροῦσι· θέλει λέγει νὰ
σοῦ εἰπῇ δύο λόγια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ πλησιάζων τὴν Εἰρήνην

Μὲ συγχωρεῖς μίαν στιγμὴν ;

Ἀσπάζεται τὴν χεῖρα της.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἐκτύπησε διόλου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲν ἔπαθε τίποτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ βαίτων πρὸς τὴν θύραν

Ποῦ εἶνε ;

ΓΙΑΝΝΗΣ ἀκολουθῶν αὐτὸν

Κάτω εἰς τὴν αὐλήν.

Ἐξέρχονται ἀμφότεροι.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ Ἀνώτεροι, πλὴν τοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Αὐτὸν τὸν περίπατον δὲν τὸν ἐνοῦ, μὲ
τὴν ἀλήθειαν.

ΤΑΤΤΩ

Δὲν εἶδες πῶς ἦτο τὸ καυμένον τὸ ἄλο-
γον ; τί περίπατον ; ποῖος ξεῖραι ποῦ θὰ τὸ
ἔτρεχεν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Καὶ νύκτα ἀκόμη.

ΑΓΑΘΙΑ

Ἀφήσατε πλέον αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν ἀρ-
κατὰ ἐταρδάχθην. Τί ἐπῆγες νὰ κάμρῃ-
λατρῆ, εἰς τὰς Ἀθήνας ;

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ὁ ἀνεψιός μου δὲν ἦτο καλά· δὲν ἔγω
ὄμως τίποτε· εἶνε καὶ αὐτὸς φοβιτισμένος
πρώτης τάξεως.

(Ἐπαύει συνέχεια.)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(¹ ἴδου προηγ. φύλλον.) (*)

ΑΓΑΘΗ βλέπουσα τὴν Εἰρήνην, ἥσως
ληταὶ καὶ ἀγαθῇ

Τί θέλεις, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ

Δός μου τὸ χέρι σου, Τάστω, νὰ σηκωθῶ.

ΑΓΑΘΗ

Μὰ, κόρη μου, κάθισε αὐτοῦ ποῦ κάθησαι.

(*) **ΠΡΟΣΩΠΑ**—Στέφανος—Ἀντίπας—Μάρκος—Σωσιπάτρως, φίλος αὐτοῦ—Ἰλαρίων, γέρον τῆς τῆς—**Θεοδώρας**, νεώτερη, φίλος τοῦ Ἀντίπα.—**Εἰρήνη**, κόρη τοῦ Σωσιπάτρου.—**Αἰγασία**, νεώτερη κόρη.—**Τάστω**, φίλος τῆς Εἰρήνης.—**Γιάννης**, νεώτερος.

ΕΙΡΗΝΗ

Θέλω νὰ ἔδω εἰς τὸν ἐξώστην ὀλίγον.

ΑΓΑΘΗ

Γιατρὲ, ὁμίλησέ της καὶ σὺ, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγει;

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἔχω τίποτε, μὲντερά (λέγειραμένη διὰ βιαίας κινήσεως) Νὰ, κύτταξέ με, δὲν ἔχω τίποτε.

ΤΑΤΩ

Μὰ, Εἰρήνη,

ΕΙΡΗΝΗ

Κύτταξε τὸν σφυγμὸν μου, γιατρὲ, δὲν εἶμαι καλά :

ΙΛΑΡΙΩΝ λαμβάνων τὴν χεῖρα της
"Ὅχι ὁμως καὶ διὰ νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸν ἐξώστην.

ΕΙΡΗΝΗ βαίτουσα πρὸς τὸν ἐξώστην
"Ἀδιάφορον.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΘΙ ΑΝΩΤΕΡΟ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ὁ Μάρκος θέλει νὰ π' ἀποχαιρετισθῇ, Εἰρήνη. Πῶς εἶσαι; διατί ἐσηκώθηκε;

ΑΓΑΘΗ

Ἐπὶ της καὶ σὺ τίποτε, διότι δὲν ἀνοθεῖ πλέον κανένα.

ΕΙΡΗΝΗ καθήμενη ἐπὶ τινος ἰδωλίου
Δὲν πηγαίνωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἄν ᾖσαι εἰς κατάστασιν... τί λέγεις; γιατρὲ;

ΙΛΑΡΙΩΝ

"Ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰσθίας νὰ μὴν ἐξέλθῃ διόλου τοῦ ὤματιός τοῦτου.

ΑΓΑΘΗ

"Ἀκούεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δίξου τὸν ἰδῶ τότε

ΕΙΡΗΝΗ καθήμενη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντροσ

"Ἄς ἔλθῃ.

"Ὁ Στέφανος ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΘΙ ΑΝΩΤΕΡΟ, πλὴν τοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

ΙΛΑΡΙΩΝ

Τί ὄρα νὰ ᾖνε;

Παρατηρῶ τὸ ὰρολόγιόν του.

ΕΙΡΗΝΗ

"Γιατρὲ, ἔλα κάθισε, σὲ παρακαλῶ.

ΙΛΑΡΙΩΝ

"Ἐγὼ θὰ σὰς ἀποχαιρετισῶ ἐντὸς ὀλίγου—κοντεύου ἐνδεκα (καθήμενος). Ἄ! πῶς εἶσαι; (λαμβάνων τὴν χεῖρά της) Διατί εἶνε κάθιστος ἡ χεῖρ σου;

ΕΙΡΗΝΗ προσκαθόσα νὰ μειδιάσῃ
Ἄφες με ἤσυχον, σὲ παρακαλῶ. Θὰ μὲ
κάμης νὰ πιστεύσω ὅτι εἶμαι πραγματικῶς
ἀσθενής.

ΙΑΔΡΙΩΝ

ᾠ! ἀλ. . . .

ΕΙΡΗΝΗ διακόπτουσα αὐτὸν καὶ
ταπεινῆ τῆ φωνῇ
Ἐνώπιον τῶν ἄλλων μὴ μὲ διαψεύδης.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΩ, ΜΑΡΚΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΜΑΡΚΟΣ

Κυρία μου.

ΤΑΤΤΩ εὐθύμως

Κύριε Μάρκε, τί ἐπάθατε; σὰς ἔρριψε τὸ
ἀλογον;

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα, κυρία μου.

ΤΑΤΤΩ

Μὰ τί σὰς ἤλαθε νὰ ἱκπεύσθητε νύκτα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶσαι πολὺ περίεργος, Τάττω μου. Νό-
στιμον πρᾶγμα! πρέπει νὰ σοῦ δώσῃ κανεὶς
λόγον;

ΤΑΤΤΩ

Διατί ὄχι;

ΤΑΤΤΩ ἐρυθρεῖωσα

Ἄν τὸ εἶπα δι' αὐτὸ, ἀλλὰ μοῦ ἰφάνη πα-
ράδοξον τὸ πρᾶγμα.

ΜΑΡΚΟΣ τῆ *Εἰρήνη*

Κυρία μου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀπο-
χαιρείσω.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Φεύγετε;

ΜΑΡΚΟΣ

Ἐπρόκειτο πάντοτε νὰ φύγω, κυρία μου.

ΕΙΡΗΝΗ

Καθίστατε ἀκόμη ὀλίγον. . σὰς παρακαλῶ.

ΜΑΡΚΟΣ

Ἄλλὰ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κάθησε, ἀφοῦ σὲ παρακαλεῖ ἡ Εἰρήνη.

ΜΑΡΚΟΣ καθήμετος

Ὅπως θέλετε.

ΙΑΔΡΙΩΝ ἐγειρόμετος

Ἐγὼ σὰς καλονικτιζῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Διὰ νὰ μᾶς χαλάσῃς τὴν συντροφίαν, ὅπως
πάντοτε, ἰατρί.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Ἐγὼ; μὲ περιπαίζεις, Στέφανε, καὶ εἶ-
μαι γέροντ' ἔνδον κάμνεις καλὰ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ βέβαια.

ΑΓΑΘΙΑ

Ἐλπίζω, ἰατρί, ὅτι θὰ παρρηθηθῆτε εἰς τοὺς
γάμους τῆς Τάττω.

ΙΑΔΡΙΩΝ

Τί λόγος. Θὰ γίνουιν γρήγορα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ᾠ! πολὺ γρήγορα.

ΤΑΤΤΩ

Ἀκόμη δὲν ἀπερασίσαμεν τίποτε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Πῶς; πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δὲν ἐλέγαμεν. . . .

ΤΑΤΤΩ

Ἄν ἐλέγαμεν τίποτε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τάττω μου.

ΤΑΤΤΩ προσποιουμένη τὴν

θυμωμένην

Θὰ κάμης ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον σοῦ λέγω ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Μά. . . .

ΤΑΤΤΩ

Ὅχι;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τὸ κάμνω, τὸ κάμνω· δεῖ θέλεις, Τά-
ττω μου.

ΙΑΔΡΙΩΝ γελῶν

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! Ἐξακολουθήσατε ἀκόμη
διότι ἤκουσα πολλάκις νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἀν-
δρῶν, τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες των ἔχουν
κάτω ἀπὸ τὴν παντούφλαν των, δὲν τὸ εἶδα
ὅμως ποτέ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Βλέπεις, Τάττω μου ;

ΤΑΤΤΩ

Αϊ, και δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Θέλεις νὰ ἦμαι καὶ εὐχαριστημένος ;

ΤΑΤΤΩ περιπαθῶς

Ἐγὼ εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τὸ πιστεύω.

ΙΑΡΙΑΝ

Καὶ δὲν θὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος σας ;

Νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν, κόρη μου.

Ἦμπορείτε νὰ στεφανωθῆτε αὐριον ; ἐὰν ἤμ-

πορήτε, κάμε το, διότι καθὼς πηγαίνεις πο-

λὸ γρήγορα θὰ ἐξαντλήσης τὴν ὑπομονήν του.

ΤΑΤΤΩ τῷ Θεόδωρῳ

Ἀκούεις, Θεόδωρε ; (μετὰ μικρὰν σιγὴν)

Καὶ δὲν ἀποκρίνεται ; Θὰ ἐξαντληθῇ ἡ ὑπο-

μονή σου ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ μειδιῶν

Μὰ εἶνε κατὰ τὴν ὑπομονήν, Τάττω μου.

ΤΑΤΤΩ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα

Ἄ !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της

Τώρα μάλιστα.

ΙΑΡΙΑΝ

Εὐτυχεῖς τουλάχιστον οἱ σεις ! Καλὴν νύκτα.

Ἐπιρετίζει πάντας πλησιάζων τὴν Εἰρή-

νην) Αὐριον θὰ ἔλθω πρῶτ' πρῶτ' ἐλπίζω νὰ
σ' εὖρω καλλίτερα.

ΕΙΡΗΝΗ μειδιῶσα μετὰ πικρίας

Ἐκτὸς ἐὰν μ' εὖρης χειρότερα.

ΙΑΡΙΑΝ τῷ Στεφάνῳ

Τί εἶνε αὐταῖς αἱ γυναῖκες, φίλατατε, αἱ ;

Ἐξέρχεται ὁ Ἰαρίων, ὁ δὲ Στε-
φανος τὸν ἀκολουθεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

**ΕΙΡΗΝΗ, ΜΑΡΚΟΣ, ΑΓΑΘΙΑ, ΤΑΤΤΩ,
ΘΕΟΔΩΡΟΣ.**

Ἡ Ἀγαθία διορθοῦ τὰ ἐπὶ τῆς
τραπέζης. Ὁ Θεόδωρος καὶ ἡ Τάττω
συνομιλοῦσι παρὰ τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου
ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

ΕΙΡΗΝΗ τῷ Μάρκῳ

Μεῖνε καὶ ἀπόψε· φεύγεις αὐριον.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἶνε δυνατόν ;

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον, Μάρκε, μεῖνε
λοιπόν.

ΜΑΡΚΟΣ

Ὦ, ἐὰν ἦτο δυνατόν !

ΕΙΡΗΝΗ

Ὅταν μάθης τὸν θάνατόν μου θὰ ἔλθης
νὰ κλαύτῃς ἐπὶ τοῦ τάφου μου ;

ΜΑΡΚΟΣ

Εἰρήνη !

ΕΙΡΗΝΗ

Δακρύεις ταλαίπωρε. Ὦ ! φύγε, φύγε,
διότι... Θὰ φύγῃς ;

ΜΑΡΚΟΣ διστάζων

Ναι... ἴσως... Θέλεις νὰ φύγῃς ;

ΕΙΡΗΝΗ

Πρέπει νὰ φύγῃς.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἰρήνη μου!...

Θλίβει τὴν χεῖρά της

ΕΙΡΗΝΗ ἐγειρομένη

Εὐχαριστῶ.

Βαίνει πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου.

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΩ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰστάμενος

πρὸ τῆς θύρας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Τί συμβαίνει ;

ΑΓΑΘΙΑ βλέπουσα τὴν Εἰρήνην βαί-

νουσαν πρὸς τὸν ἐξώστην

Ποῦ πηγαίνεις, Εἰρήνη ;

Ἡ Εἰρήνη ἐξακολουθεῖ βαδίζουσα

χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

ΤΑΤΤΩ

Εἰρήνη ! μὰ αὐτὸ εἶνε τρέλλα πλέον.

Ἡ Εἰρήνη ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ

ἐξώστου καὶ ἐξέρχεται ἡ Ἀγαθία, ἡ
Τάττω καὶ ὁ Θεόδωρος τὴν ἀκολουθοῦσιν.

ΣΚΗΝΗ 10'.

ΜΑΡΚΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ὁστις, ἀφ' ἧς σιγῆς εἰσῆλθεν, ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Εἰρήνην, κατέρχεται σιγῆλός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐγινεν ὁ ἀποχωρισμός:

ΜΑΡΚΟΣ ἰδία

"Ὁ! βάνος!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ καθήμενος

Ἦντε τῆς εἰπες ὅτι θὰ ἐπανέλθης;

ΜΑΡΚΟΣ αὐστηρῶς

Τῆς εἶπον σχεδὸν ὅτι θὰ φύγω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ μειδιῶν εἰρωνικῶς

"Ἄ! τῆς εἶπες ὅτι θὰ φύγης; καὶ τί σοῦ εἶπεν;

ΜΑΡΚΟΣ

Στέφανε, ὁ γέλιός σου εἶνε... ἄ! εἶσαι ἀπάνθρωπος, Στέφανε: γελᾷς, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγες, ὅτι δὲν μὲ πιστεύεις.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἄ! ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ σὲ πιστεύσω, ἔπειτα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔλαμες; τὸσον ἀπλοῦν μὲ νομίζεις; (ῥεγερῶμενος) Τώρα γνωρίζω ποῖα ἦτο ἡ πρὸς ἐμὲ φιλία σου.

ΜΑΡΚΟΣ κτύπων τὴν κεφαλὴν

"Ἐχεις δίκαιον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἔως ποῦ ἔφραναν ἡ θυσία σου τὸ ἔμαθον. Ἐὐχαριστῶ.

ΜΑΡΚΟΣ

Στέφανε, μὴ μὲ καταδικάζης· συγχώρησέ με· εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σου· θὰ μείνω πιστός εἰς τὴν φιλίαν μας, μ' ὅλον ὅτι, Στέφανε, θὰ φανῶ ἀχρεῖος εἰς τὰ ὄνματα τῆς Εἰρήνης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐν τὸ νομίζης, νὰ φθάσης ἔως ἐκεῖ θίλεις μόνον ἐνώπιόν τῆς νὰ ὑποκρίνῃσαι; "Ἄς δηλωθῶν καθαρὰ καθαρὰ αἱ θέσεις μας.

ΜΑΡΚΟΣ

Θὰ τὸ κάμω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θὰ τὸ κάμης; θὰ τὸ κάμης; Κότταξέ με καλὰ, Μάρκε· πιστεύεις ὅτι δύναμαι ν' ἀπατηθῶ; "Ἄν ἤθελες νὰ μείνῃς πιστός εἰς τὴν φιλίαν σου δὲν θὰ ἐζήτης τὸν θάνατον διὰ νὰ ζήσω ἐγὼ δουτυχῆς "Ὁμολογῶ ὅτι σοῦ ἐζήτησα μεγάλην δοκιμασίαν, ἀλλ' εἶχα πεποιθῆσαι εἰς τὸν χαρακτῆρά σου ἐνόμιζον ὅτι τὸ αἰσῆμα τῆς τιμῆς ἐν σοὶ ἦτο ἀνώτερον πάσης ἄλλης ιδέας.

ΜΑΡΚΟΣ διακόπτων αὐτὸν ὀργίλως

Στέφανε... .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐνόμιζον ὅτι ὠμίλου πρὸς φίλον ἐννοοῦν.

τα τὴν φιλίαν. Ἠπατήθην. Τώρα τί θὰ κάμω τὸ γνωρίζω.

ΜΑΡΚΟΣ

"Ὁχι, Στέφανε, ὄχι· εἶμαι πάντοτε φίλος σου. "Ἄ! δὲ, δύνασαι νὰ ἐνοήσης τὸ μέγεθος τῆς ἀπαιτήσεώς σου· ἤθελα νὰ ἤμην πρὸ καιροῦ ἀποθαιμένος διὰ νὰ μὴ φρονεθῶ τώρα καὶ νὰ ζῶ. Ναί· ἤλθε στυγία καθ' ἣν ἀπεστράφην ἔμαυτὸν, ὅ· ὅτι ἐπιελθὸν νὰ πράξω καὶ ἐξεμάνην Στέφανε· Ἐν τῇ ἀπογνωσῇ μου τότε ἔβρισθην ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵνα εὕρω ἔστω καὶ τὸν θάνατον, παραβάτης τῆς υποσχέσεώς μου, ἀλλ' ὁ θάνατος μὲ ἀπέφυγεν, ἡ τύχη μ' ἔσωσεν, ὅπως σὺ εὐτυχήσης. "Ἔσο λοιπὸν εὐτυχῆς. "Ἐγὼ θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, Στέφανε, καὶ δι' αὐτὸ ἐπανήλθον. Τώρα μὲ πιστεύεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θέλω νὰ σὲ πιστεύσω καὶ δὲν δύνομαι.

ΜΑΡΚΟΣ

Πιστεύσέ με, Στέφανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ὁχι. Μόνον ὁ ἐγωισμὸς κατέγει τὴν καρδίαν σου ἐὰν ἠγάπας ἀληθῶς τὴν Εἰρήνην· δὲν θὰ ἐπεθύμεις νὰ τυρανῆται. Εἶδες πὺς πάχει, εἶδες πὺς ὑποφέρει· Καὶ πὺς θέλει ν' ἀπαλλαγθῆ τῶν δεινῶν τῆς ὅταν δὲν δύναται νὰ ἐκρίξωσῃ τὸν ἔρωτά σου ἢ τὴν πρὸς

ἔμὲ π' ὅτιν τῆς ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς; Ἄ! εἰς τὴν θέσιν σου ἐγὼ θὰ ἐξήτουν νὰ εὗρω θυσίαν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε διὰ νὰ λυτρώσω αὐτὴν τῶν βασάνων. Ἄλλὰ σὺ, σὺ ὁ φίλος τῆς, ἐπιχαίρεις βλέπων αὐτὴν τυραννομένην. Οὐτὶ τὰ θάκρωμά μου σὲ συγκινοῦν, οὐτὶ ἡ δυστοχία τῆς, οὐτὶ τοῦ τέκνου μας ἡ μαύρη τύχη...

ΜΑΡΚΟΣ

Στέφανε!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πρέπει νὰ φανῆ εἰς τὴν Εἰρήνην ἡ ἀληθὴς ὄψις τῶν πραγμάτων. Νὰ ἐξηγηθῆς ποῖπει νὰ μὴ μείνῃ γόητρον δηλητηριάζων τὴν πρακτικὴν ἀλήθειαν.

ΜΑΡΚΟΣ

Στέφανε, συγχώρει με, ναί, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐσκέφθην· ἀλλὰ τώρα, τώρα θὰ δοκιμάσω ἢ νὰ σᾶς σώσω ἢ νὰ τὴν σώσω τοῦλάχιστον... καὶ ἔς χαθῶ.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Οἱ Ἀδελφεοὶ, ΤΑΤΤΩ, εἶτα ΕΙΡΗΝΗ,

ΑΓΑΘΙΑ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΤΑΤΤΩ

"Ἐλα, Στέφανε, σὲ παρακαλῶ, νὰ εἰπῆς τῆς Εἰρήνης νὰ ἔλθῃ μίσα· θὰ κρούσῃ.

ΕΙΡΗΝΗ εἰσερχομένη

Ὁ, μητέρα, καταστάτῃ ἀνυπόφοροι ὄλοισας.

ΑΓΑΘΙΑ

Μὰ τὸ κακόν σου θέλω ἐγὼ, κόρη μου;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἀφοῦ δὲν εἶσαι καλὰ, Εἰρήνη μου, διατὶ ἐκτιθεσθαί;

ΕΙΡΗΝΗ

Αὐταῖς εἶνε ἰδίαις τῆς μητέρας.

ΜΑΡΚΟΣ πλησιάζων τὴν Εἰρήνην

Κυρία μου, ἡ ὥρα παρήλθεν· ἔχετε ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

ΕΙΡΗΝΗ διατάζουσα

Φεύγετε λοιπόν;

ΜΑΡΚΟΣ

"Ἐπὶ τοῦ παρόντος, κυρία μου.

ΕΙΡΗΝΗ μελαγχολικῶς

Χαίρετε.

Ὁ Μάρκος χαιρετίζει τοὺς λοιποὺς

ΤΑΤΤΩ

Εἰς τοὺς γόμους μας θὰ ᾄσῃς βεβαίως.

ΜΑΡΚΟΣ συγκινημένος

"Ἐγὼ δὲν τὴν εὐχαρίστησιν, κυρία μου, ἀλλὰ δὲν σὲς τὸ ὑπόσχομαι. Χαίρετε.

Χαιρετίζει καὶ ἐξέρχεται ὑπὸ τοῦ Στεφάνου ἀκολουθούμενος.

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

ΕΙΡΗΝΗ, ΑΓΑΘΙΑ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΤΑΤΤΩ,

εἶτα ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΕΙΡΗΝΗ ἰδίᾳ

Πόσον θὰ ὑποφέρῃ! Νὰ φύγῃ; καὶ δύνα-

ται; Ὡ ἀγάπη, ἀγάπη, πῶς θέλεις δυστοχεῖς ὄσους σ' ἔνοοῦν!

Μένει σόντους.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τὶ κρίμα νὰ μὴν ᾔνε καλὰ ἡ Εἰρήνη· τώρα θὰ ἐκάμαναμεν ἕνα ὠραῖον περίπατον.

ΤΑΤΤΩ

Αὐτὴν τὴν ὥραν; Διατὶ ὄχι ἀργότερα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τώρα θ' ἀνατείλῃ ἡ Σελήνη.

ΑΓΑΘΙΑ

Καλλίτερα θὰ ἐκάμαναμεν νὰ πάγῃ καθένας εἰς τὸ κρεβάτιάκι του, ν' ἀφήσωμεν καὶ τὴν Εἰρήνην νὰ ἡσυχάσῃ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ἄ! ὄχι μητέρα, ὄχι ἐγὼ μὲ τὴν Τάττω θὰ πᾶμε νὰ κάμωμεν ἕνα γύρον.

ΤΑΤΤΩ

Τὸ θέλεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

"Ἡ λέξις θέλω ὅταν πρὸς σὲ θμιλῶ δὲν ἔχει κάμμίαν σημασίαν δι' ἐμέ· τὸ θέλεις σὺ;

ΤΑΤΤΩ

Καὶ ἐὰν δὲν θέλω;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Θὰ τὸ ἐμάντευα.

(Ἐπιτεταὶ συνέχεται)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΣΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ὑπο

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(1ος πραγμ. φύλλον) (*)

ΤΑΤΤΩ

Τώρα δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἄλλ' εἰς ἐμὲ πᾶσα ἀμφιβολία διεσκεδάσθη, ἔσ' ἢς παγκυβῆς ἂ' ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Στέφανος Ἀντίπας.—Μάρκος Σωσιπάτρος, φίλος αὐτοῦ.—Γλαυκίων, φίλος αὐτοῦ.—Θεόδωρος, μακάριος φίλος τοῦ Στεφάνου.—Εἰρήνη, κόρη τοῦ Στεφάνου.—Ἀγαπία, κοπέλα.—Τάττω, φίλος τοῦ Στεφάνου.—Γιάννης, πατριός.

ΕΙΡΗΝΗ ὡς ἐν ἐκστάσει

Ὁ ἀδελφεῖ μου, σὺ θὰ ἦσαι εὐτυχής!

ΤΑΤΤΩ

Τί λέγεις, Εἰρήνη μου!

Ἡ Εἰρήνη δὲν ἀκούει.

ΑΓΑΠΙΑ

Καλὴν νύκτα, Εἰρήνη μου.

ΕΙΡΗΝΗ ὡς ἀπὸ ληθάργου ἐξερχομένη

Τί λέγεις;

ΑΓΑΠΙΑ

Καλὴν νύκτα· εἶνε ἕρα νὰ κοιμηθοῦμεν.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἄ! ναί... .

Ὁ Στέφανος εἰσέρχεται.

ΑΓΑΠΙΑ

Εἶνε δώδεκα, Στέφανε

ΣΤΕΦΑΝΟΣ παρατηρῶν τὸ ὄρολόγιόν του

Πλησιάζουν.

ΑΓΑΠΙΑ

Ἐλάτε, παιδιὰ καλὴν νύκτα τώρα κοιπὸν, καὶ αὐριον θν ἦνε καλὰ ἡ Εἰρήνη θὰ πᾶμε ἔλοι εἰς τὸν Κοκκινωρᾶν. Καλὴν νύκτα σας.

Ἡ Ἀγαπία καὶ ἡ Τάττω ἀσπάζονται τὴν Εἰρήνην ὁ Θεόδωρος φιλεῖ τὴν χεῖρα της καὶ εἰςέρχονται. Ὁ Στέφανος ἀποφεύγει αὐτὰς μέχρι τῆς θύρας.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

ΕΙΡΗΝΗ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ παρὰ τῆς θύρας ἰστάμενος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ταῦτά σοι! Εἶνε τοιαυτὸν τὸ πείραμά, ἀλλά...

Κατέρχεται τὴν οἰκίαν.

ΕΙΡΗΝΗ συνοφροσυμένη

Ἐδῶ εἶσαι;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ἔχων τὸ κηροπήγιον

Ποῦ εἶνε τὸ κερί;

ΕΙΡΗΝΗ

Τί τὸ θέλεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶνε σκοτεινὰ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου (βλέπων τὸ κηροπήγιον) Ἄ! νά το (δράπτων αὐτὸ) Θα ἦσαι καλὰ αὐριον διὰ νὰ ἔλθῃς μαζί μ' ἐμεῖς.

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν πιστεύω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἀσπάζόμενος τὴν χεῖρά της

Καλὴν νύκτα.

Βαίνει κρατῶν τὸ κηρίον καὶ ἕσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ εἰώστου.

ΕΙΡΗΝΗ μετὰ μικρὰν σιγῆν
Τί κυττάεις αὐτοῦ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ προσποιούμενος δεῖ βλέπει τὸν οὐρανὸν
"Ὁ καιρὸς μεταβάλλεται. Ἴσως βρέξῃ αὐριον" δὲν πειράζει, πηγαίνουμεν ἄλλοτε.

ΕΙΡΗΝΗ

Κλείσας τὴν θύραν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ταρασσόμενος
Διατί; εἶνε ζήτησιν.

ΕΙΡΗΝΗ

Κλείσας σὲ παρακαλῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ κλείων τὴν θύραν
τοῦ εἰώστου, *ἰδία*
Θεῖ μου! μήπως θέλεις νὰ μὲ προφυλάξῃς;
Σέρει καὶ τράπεζαν ὅπως τὴν θύραν ἀσφαλίσῃ.

ΕΙΡΗΝΗ γελῶσα μελαγχολικῶς
Μὰ δὲν σοῦ εἶπα δὲ πῶς φοβοῦμαι. Τί
χρειάζεται τὸ τραπέζι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἀποσύρων τὴν τράπεζαν.
ἰδία

Αἶ, εἰς τὴν τύχην λοιπόν.

ΕΙΡΗΝΗ

Δόξα τῷ Θεῷ κλείπτας δὲν φοβοῦμεθα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλὴν νύκτα.

ΕΙΡΗΝΗ

Καλὴν νύκτα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ βαίνει πρὸς τὴν θύραν
τοῦ βάνου, ἀλλ' αὐτοῦ ἴσταται καὶ παρα-
τηρεῖ ἐνθακρὸς τὴν Εἰρήνην. *ἰδία*.
Τάλας ἐγὼ!

"Ἡ χεὶρ αὐτοῦ τρέμει, τὸ κηρίον
πίπτει χαμαί, κλονίζεται καὶ πίπτει
ἐπὶ ἔδρας.

ΕΙΡΗΝΗ τρέχουσα πρὸς αὐτὸν
Τί ἔχεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐγειρόμενος ἐνθακρὸς
"Εγὼ... τίποτε... Καλὴν νύκτα.

"Ἀσπάζεται αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον
καὶ φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'.

ΕΙΡΗΝΗ, μόνη.

Ταλαίπωρε καὶ σὺ. Ἄ! δὲν ἤμην ἐγὼ ἡ
σύζυγος, ἢν ἔπρεπε νὰ ἔχῃς εἶσαι ἄξιος τύ-
χης καλλιτέρας. Εἰς σὲ ἀρμόζει γυνὴ ἐλευ-
θέρη, γυνὴ σὲ καὶ μόνον ἀγαπῶσα· ἐὰν δὲν
ἡγάπων ἄλλον θὰ ἦσο τῶν ἀνθρώπων ὁ εὐ-
τυχέστατος! Ἄλλὰ... καὶ σὲ κατατρέχει
ἡ τύχη! (αἰρούσα τὴν κεφαλὴν) Εἰς τί σ'
ἐπταίσα, Θεῖ μου, καὶ εἶμαι τόσον δυστυ-
χῆς; διατί μοῦ ἔδωσας τοιαύτην καρδίαν;
(κλαίουσα) Ἄ! κόρη μου, κόρη μου, θὰ μέ-
νης ὀραπὴ μετ' ἄλιγον· δὲν ἀντέχω πλέον
ὄχι! ἀισθάνομαι ὅτι δὲν θὰ ζήσω. (γονυπε-

τοῦσα) Συγχώρησέ με, συγχώρησε τὴν μη-
τέρα σου, διότι ἠγάπησε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ
εὐτυχίσῃ (ἐγειρομένη). Καὶ σὺ, γενναία ψυ-
χῆ, ὦ Μάρκε μου, σὺ, ὅστις ἐγεννήθης εὐγε-
νῆς τὴν καρδίαν, ἔσο ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ
Θεοῦ πάντοτε· ἐγνώρισα τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγά-
πην σου καὶ θ' ἀποθάνω εὐτυχῆς, ὅτι τοιοῦ-
το μοῦ καταλείπεις διαρκῆς ὄνειρον.

Πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλινέτου κλαίουσα.

ΣΚΗΝΗ ΚΔ'.

ΕΙΡΗΝΗ, ΜΑΡΚΟΣ.

"Ὁ Μάρκος θραβεῖ τὴν θύραν τοῦ
εἰώστου καὶ εἰσέρχεται ὡς ἐκκαλλος
εἰς τὸν θάλαμον τῆς Εἰρήνης. Ἡ Εἰρή-
νη εἰς τὸ πρότον στρέφει τὴν κεφα-
λήν, βλέπει τὸν Μάρκον καὶ ἐγειρο-
μένη μένει ἀναυδος. Μακρὰ σιγή.

ΜΑΡΚΟΣ φρίσσων, *ἰδία*

Καὶ τώρα ποῦ εἶμαι;

ΕΙΡΗΝΗ διὰ φωτῆς πριγομένης

Μάρκε, τί ἔκαμες;

ΜΑΡΚΟΣ προχωρῶν κατὰ ἐν βῆμα
Εἰρήνη μου!

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἔφυγες; τί ζήτηεις ἐδῶ; (βλέπουσα
τὸν Μάρκον προχωροῦντα) Μὴ προχωρῆς!
Μάρκε, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω.

ΜΑΡΚΟΣ *ιδία*

"Εγώ κ' εκείνη πλέον!

ΕΙΡΗΝΗ

Φύγε, Μάρκε, δὲν μὲ ἀγαπᾷς;

ΜΑΡΚΟΣ *πλησιάζω*
Σὲ ἀγαπῶ...

ΕΙΡΗΝΗ

"Ω, ἡ οἰκογενειακὴ μου γαλήνη!

ΜΑΡΚΟΣ *ἐνῶρ τὰς χεῖρας*
Εἰρήνη μου!

ΕΙΡΗΝΗ *ζητοῦσα τὰ φύγη*

Δὲν ἔνωσις τὴν ὕβριν, τὴν ὁποῖαν μοῦ

κάνεις; Τοιαύτην ὑβρισθεῖσαν τί μὲ θέλεις,
Μάρκε;

ΜΑΡΚΟΣ *κατορθότωρ τὰ συλλάβη αὐτὴν*

Τί σὲ θίω;

ΕΙΡΗΝΗ

Μάρκε, Μάρκε. Ἄφες με, φύγε φύγε, Μάρ-

κε! σὲ ἠγάπησα ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῆς,

σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε. Φύγε,

Μάρκε, καὶ σὲ συγχωρῶ. Ἄφες με νὰ διατη-

ρήσω τὴν ἀνάμνησίν σου ἀγνήν. Ἔγεις εὐ-

γενῆ καρδίαν, Μάρκε εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος,

πῶς ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς ἄτιμον πράξιν;

ΜΑΡΚΟΣ *ἀπομακρυνόμετος, ἰδία*

"Ω! δὲν ἀντίχω πλέον.

ΕΙΡΗΝΗ

Φύγε.

ΜΑΡΚΟΣ *ιδία*

Τί ζητῶ; ποῦ μὲ ὤθησες, Στέφανε;

ΕΙΡΗΝΗ *ἀπελπισ*

Κόρη μου, κόρη μου, ποῦ φέρομαι; ὦ τοῦ

οἴκου μου παρηγορία...

ΜΑΡΚΟΣ

"Ἀκουσέ με, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

Δὲν ἀκούω τίποτε· δὲν θέλω ν' ἀκούσω τί-

ποτε. Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου;

ΜΑΡΚΟΣ

Εἶνε μακρὰν, Εἰρήνη ἐγὼ εἶμαι ἀσφαλῆς,

καὶ εἶσαι σὺ ἐδῶ μετ' ἐμοῦ, σὺ, ἥτις μὲ ἠγά-

πησας, σὺ, ἥτις μ' ἀγαπᾷς, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ *γονυπετοῦσα*

Μάρκε, εἶμαι γονυπετὴς ἐνώπιόν σου, λυ-

πήσου με· φύγε, Μάρκε, καὶ τοῦ ὀρκίζομαι

ὅτι ὁ ἔρωσ μου πρὸς σὲ θὰ μείνῃ πάντοτε ὁ

αὐτός.

ΜΑΡΚΟΣ

Θὰ μὲ λησμονήσης.

ΕΙΡΗΝΗ

"Οχι, ὄχι.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἰρήνη, ἔλα μαζὶ μου.

ΕΙΡΗΝΗ *ἐγειρομένη*

Τί λέγεις;

ΜΑΡΚΟΣ *μετὰ τρυφερότητος*

"Ω, σιώπα καλλίτερα.

ΕΙΡΗΝΗ *ἐκείτις*

"Α! δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον. Τώρα πιστεύω

ὅτι μ' ἐγκατέλειψας τώρα τὰ πάντα πιστεύω

σὺζυγόν σου δὲν μὲ ἠθέλησες, ἀλλ' ἐρωμένην...

Σιγῆς... ὦ Μάρκε! ἄφες με νὰ νομιζῶ τοῦ-

λάχιστον ὅτι δὲν ἠλλάξας, ὅτι εἶσαι ὁ αὐτός

πάντοτε, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ δὲν θέλεις νὰ μὲ

ἰδῆς ἐρυθρῶσαν ἐνώπιον τοῦ συζύγου μου.

ΜΑΡΚΟΣ *ιδία*

Μήπως πέφτωται νὰ γίνω παίγιον τῆς

τύχης;

ΕΙΡΗΝΗ

Φύγε Μάρκε.

ΜΑΡΚΟΣ *περιβαλλόμενος αὐτὴν*

Καὶ πῶς νὰ φύγω, Εἰρήνη μου; Ποῦ νὰ

εὖρω γῆν ἀρετὴν διὰ τὴν ἐρημίαν τῆς καρ-

δίας μου; Πρέπει ν' ἀποφασίσω. Δυστυχῆς

θὰ ἦμαι πάντοτε ἐγὼ, δυστυχῆς θὰ ἦσαι σὺ,

δυστυχῆς ὁ σύζυγός σου. Πρέπει δύο νὰ εὐ-

τυχῆσωσι μοιραζόμενοι τὴν εὐτυχίαν τοῦ

τρίτου, ὅστις θὰ μείνῃ ταλαίπωρος. Θέλεις

ἐγὼ νὰ ἦμαι αὐτός;

ΕΙΡΗΝΗ

"Οχι, Μάρκε μου, διότι θὰ συμπεριζῶμαι

ἐγὼ μακρόθεν τὴν δυστυχίαν σου. Εἴμεθα

ἄτυχοι!

ΜΑΡΚΟΣ

Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἐὰν μὲ ἠγάπας, Εἰρήνη,
θὰ μοῦ ἐθυσίαζες τὰ πάντα!

ΕΙΡΗΝΗ φρέττουσα

Τι;

ΜΑΡΚΟΣ ἔντρομος, ἰδίᾳ

Τί εἶπα;

ΕΙΡΗΝΗ ἐκφραζοῦσα τῆς ἀγάπης του
Μάρκε, δὲν μ' ἀγαπᾷς...

ΜΑΡΚΟΣ

Δὲν σ' ἀγαπᾷ; Ἄκουσε Εἰρήνη μου. Ὁ
ἔρωσ μας εἶνε ἐναντίος εἰς ὄλην τὴν κοινωνίαν
πλέον ἀισθάνεσαι τὴν δύναμιν ν' ἀντιστρα-
τευθῆς εἰς αὐτήν; Ἠλέπεις τί ἐτόλμησα ἐν
δὲν μοῦ συγχωρήσης τὴν τόλμην αὐτήν, καὶ
συγχωρεῖς μόνον ἐν ἐνδύσει, ἐγὼ πλέον εἶμαι
μισητός διὰ σέ. Ναί, σὲ θέλω, Εἰρήνη μου,
ὄλην ἀνεπιφύλακτον, νὰ εἶμεθα δύο καθ' ὅλων.
ἄλλως, ἔσο καὶ εὐ κατ' ἐμοῦ διὰ νὰ πίσω
τοῦλάχιστον παρεγγρημένος, ὅτι ἔπεσα ἀρού
μὲ τῆν ἠθῆς, ἀρού μὲ ἀπεστράφησ.

ΕΙΡΗΝΗ

Καὶ θὰ ἦνε ἐπιτυχὴς ἡ συμβολιστικὸς μας, δευ-
ἀρχίζῃ, οὕτω, μὲ πράξιν διὰ τὴν ὅποιαν, ἐν
ὄχι τώρα, ἀφρον μεθ' ἑαυτὸν θὰ μ' ἀποστρα-
φῆς; Μάρκε, οὕτως ὡνεῖρεθῆμεν λοιπὸν τὴν
ἀγάπην μας; καταδικωκομένην, ἔνοχον, αἰ-
σχουνομένην, νὰ φανῇ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κῶ-

σμου; Ἄ, Μάρκε, νομίζω ὅτι ἤρχισα νὰ μὴ
σ' ἀγαπᾷ πλέον.

ΜΑΡΚΟΣ

Εἶμαι λοιπὸν διὰ σὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἀνη-
συχία, εἶμαι παρελλαγιμένος, εἶμαι συνέχεα
ζωῆς, ἥτις ὑπὸ τῆς μοίρας ἔπρεπε νὰ ἦνε
κοιμένη τώρα; Θ' ἀποθάνω, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ χάνουσα τὰς ἐνδύσεις ἐκ
τῆς ἀσθενείας πίπτει στένουσα ἐπὶ ἔδρας,
εἶτα βήχει δακρυσσοῦσα

Θεὶ μου, Θεὶ μοῦ! λάβε τὸ ὄνειρόν μου.
ἐξόπνησέ με διότι μεταβάλλεται εἰς κακόν.
Ποῦ φερόμεθα; εἶνε τὸ ἐγκλημα πλέον.

*Μένει ὡσεὶ λιπόθυμος.***ΜΑΡΚΟΣ** ὁ ὄρθιος καὶ προσβλέπων*αὐτὴν*

Τι ἔπραξα, τί ἔπραξα! Πῶς δύναται νὰ
λίγηται ἔρωσ ἡ ἔνοχος αὐτῆ θυσία πάσης
ἐγγυήσεως διὰ τὴν εὐδαιμονίαν μας μὲ καθ-
ρὴν συνείδησιν. Ἄλλα, Εἰρήνη, (πλησιάζει
κάθηται παρ' αὐτῆ καὶ λαμβάνει τὴν χεῖ-
ρά της.) ὅσῳ μεγαλιέτερον εἶνε τὸ πάθος τόσῳ
δυνατώτερον πρέπει νὰ εἶμεθα. Ὁ κῶστος μου
εἶμαι διὰ σὲ τὸ πᾶν ὁ κόσμος ὅλος; μὴ
ἀκούγῃς τί λήγουσιν οἱ ἄλλοι. (Ὁ βραχίον τῆς
Εἰρήνης ἀσθενῆς περιβάλλει ἐλαφρῶς τὸν
τράχηλον τοῦ Μάρκου) Σὲ ἀγαπᾷ δὲν σὲ
ἀρκεῖ; Ἡ ἀγάπη θὰ φοβηθῆ τὰς περιστά-
σεις; διατὶ τὴν ἐνδύεισ μ' αἰσχρὰ ἐνδύματα,

ὡς ἐν ἦτο κοινὸν συμβόλαιον ἐν τῇ κοινωνίᾳ;
θὰ ὑπῆρχε κοινωνία ἐν δὲν προῦπήρχεν ἀγάπη;

ΕΙΡΗΝΗ ὡς ἐν ὄνειρῳ

Σίγα! μὴ βλασφημῆς.

ΜΑΡΚΟΣ γοιμισετῶν παρὰ τὴν*ἔδραν της, ἰδίᾳ*

Μήπως παραληρῶ; Εἶνε μεγάλη ἡ τρι-
κυμὰ τῶν παθῶν. (Μεγαλοφώνως) Μὴ ἀκού-
εις; Τετέλεσται ἡ πρῆξις νὰ παισθῆς ν' ἀν-
θέξῃς νὰ φοβᾶσθαι εἰς λιμένα ἢ ἐχάθημεν.
Ἄδυστος μᾶς ἐγώρισεν ἀπερῆσαι νὰ τὴν
διαπλεύσω. Δὲν ἔπρεπεν ἴσως. ..

ΕΙΡΗΝΗ ὡς ἐν ὄνειρῳ

Δὲν ἔπρεπε...

ΜΑΡΚΟΣ

Ἄλλ' ἦλθα ἦλθα. Διὰ τὸν ἐνὸπιόν σου.
Εἰρήνη μου, σὲ ἀγαπᾷ. Θὰ νὰ φύγωμεν.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὴ μ' ἐξυπνῆς; ἀκόμη ὁ Θεὸς μ' ἀφίνει;
τὸ ὄνειρον.

ΜΑΡΚΟΣ

Προβίβω φθλον, μισῶ καὶ καταπατῶ κό-
σμου ὁλοκλήρου ἀξιώσεις καὶ νόμους...
εἶμ ἔδω...

*Φιλεῖ τὴν χεῖρά της.***ΕΙΡΗΝΗ** φρέττουσα

Μάρκε... τί ἔπραξες;

ΜΑΡΚΟΣ ἐκφραζόμενος

Ἦλθα ὡς ἄτιμος; τὸ εἶπες. Ἦ καὶ τοιοῦ-

τον πρέπει να με θεωρήσης εξαιρετικῶς ἄξιον
λατρείας, να πλατώμεν ἄλλον κόσμον, ἢ θὰ
προβῶ, θὰ γίνω χειρότερος πλέον. (παράφο-
ρος) Τάλας ἐγὼ! ναί, τί ἔπραξα; Ὁ ἔρωσ
μου ἐγένετο μὲντα...

ΕΙΡΗΝΗ ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον
Μακρὴν μου, μακρὰν εἶσαι ἀπαίσιος!
(ἔγειρομένη ἀπομακρύνεται) Φύγε!

ΜΑΡΚΟΣ

Λοιπὸν μ' ἀρνεῖται μόνον κατέζητε... μένον,

ΕΙΡΗΝΗ

"Ἐγίνες!

ΜΑΡΚΟΣ

Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ. (πλησιάζων αὐτήν)
"Ἐλα μαζί μου Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

"Ἐταπεινώθης! "Ἐχασα τὴν πρὸς σὲ ὑπό-
ληψίν μου.

ΜΑΡΚΟΣ

Λοιπὸν νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ ἀπόβλητοι τῆς
κοινωνίας. Τὸ ἔγκλημα ἐγένετο. Μ' ἀρνεῖσαι,
ἀρῶ ἐκεῖ ὁ δαίμων μὲ ὤδησεν;

ΕΙΡΗΝΗ

Μὴ ἠρώτησες; Φύγε μακρὰν μου.

ΜΑΡΚΟΣ

"Ἐλα μαζί μου. Εἶνε ἀργὰ καὶ νὰ μετα-
νοήσω. Δυστυχῆς ἐγὼ! Τί ἔλαμα; (παρά-
φορος) "Ἐλα... "Ἡ ἐγὼ πλέον ἢ ὁ Στίφρα-
νος!...

ΕΙΡΗΝΗ ἀργίως

Τί;

ΜΑΡΚΟΣ

Ναί: ἢ ἐγὼ ἢ αὐτός...

ΕΙΡΗΝΗ

Μάρκε, ἢ ψυχὴ σου εἶνε ταπεινὴ, δὲν σὲ
ἀγαπῶ πλέον, σὲ μισῶ... Φύγε σὲ ἀπο-
στρέφουμαι!...

ΜΑΡΚΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν

Φίλησέ με!

ΕΙΡΗΝΗ ἐκφεύγουσα τῶν χειρῶν του
"Ἄθλιε!"

Ὦπίκει ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΜΑΡΚΟΣ καλύπτων τὸ πρόσωπόν του
διὰ τῶν χειρῶν.

Κατάδικος ἔγινα!

Ῥίπτει βλέμμα μεστὸν πάθους ἐπὶ
τῆς Εἰρήνης, εἶτα σακρῶν βαίνει πρὸς
τὴν θύραν, ἣν ἀνοίγει

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ ἀναγερθεὶς ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΜΑΡΚΟΣ

"Ἦσο αὐτοῦ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ κάτωχος εἰσερχόμενος

"Ἦκουσα τὰ πάντα.

ΜΑΡΚΟΣ

"Ἰδοὺ ἡ σύζυγός σου Ἦσο εὐτυχῆς! "Ἐνί-
κῃς τὸ καθήκον, ὁ ἔρωσ ἐχάθη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ σπίνγων τὴν χεῖρά του
"Ἐπίσης θὰ τὴν ἐθλίβα ἐν μου ἀφῆρες
τὴν Εἰρήνην.

ΜΑΡΚΟΣ

Χαίρε διὰ παντός. Εἰς' εὐτυχῆς τόρα.

"Ἐξέρχεται.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τρέφων καὶ λαμβάνων
εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν Εἰρήνην
Εἰρήνη μου, Εἰρήνη μου!

ΕΙΡΗΝΗ συντεταραμένη εἰς αὐτὴν
ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκβάλλει
κρυσθὴν ἀπελπισίας

"Α!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἰρήνη μου, ἐγὼ εἶμαι.

ΕΙΡΗΝΗ προσπαθοῦσα νὰ ιερθεῖ
Σὺ; ποῖος σὺ (ἰδίᾳ) "Ἐρωεν ἐκείνος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

"Ἐγὼ ὁ Στίφρανος.

ΕΙΡΗΝΗ προσπαθοῦσα ν' ἀναγορεύσῃ
αὐτόν

"Ὁ Στίφρανος, ὁ Στίφρανος, σὺ; Ναί, σὺ εἶ-
σαι. (περιπετυσομένη αὐτόν) "Α! Στίφρα-
νού!... Σὺ μοῦ μένεις, σὺ!